

୧୦
୨୮୩

ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଓ ଶାରଙ୍ଗଦାସଙ୍କ କବିତା

ମହାଭାରତ

ଅଶ୍ବମେଧ ଓ ଆଶ୍ବମିନି ପର୍ବ

ଅକ୍ଷତ୍ୟା
ଆଶ୍ରମିକ ପର୍ବ

ନୂତନ
ମୁଦ୍ରଣ

ମୂଲ୍ୟ

ପ୍ରକାଶକ-

ଶ୍ରୀ ରାଧାନାଥ ପୁସ୍ତକାଳୟ, କଟକ, କଟକ-୨

ସୁଚିପତ୍ର

ଅଶ୍ୱମେଧ ପଦ୍ୟ

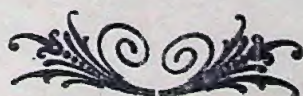
ବିଷୟ	ପୃଷ୍ଠା
ବନ୍ଦନା	୨
ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କର ଅଶ୍ୱମେଧ ଯାଗ	୨
ବ୍ରାହ୍ମଣର ମୃତସ୍ତବ ଆନୟନ	୩
କଦମ୍ବାୟୁରର ଯୁଦ୍ଧଯାତ୍ରା	୭
ଯାଗଭଗ୍ନ	୯
କଦମ୍ବାୟୁର ବଧ	୧୨
ମରୁତସେନ ଚରିତ	୧୭
ଯୁଧିଷ୍ଠିରଙ୍କର ଅଶ୍ୱମେଧଯାଗ	୨୨
ଅଶ୍ୱସହଚ ଅର୍ଜୁନର ଚତୁର୍ଦ୍ଦିଗ ଭ୍ରମଣ ଓ ବରୁବାହନ ସଙ୍ଗେ ଯୁଦ୍ଧ	୨୩
ମୁଦାୟୁର ବଧ	୩୨

ଆଶ୍ରମିକ ପଦ୍ୟ

ବନ୍ଦନା	୩୮
ଯଦୁବଂଶ ଧ୍ରୁବ ବିବରଣ	୩୮
ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ରଙ୍କର ବନଗମନୋଦ୍‌ଯୋଗ	୪୨
କୁନ୍ତୀ, ଗାନ୍ଧାରୀ ସହଚ ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର, ସଞ୍ଜୟ ଓ ବିଦୁରର ବାନପ୍ରସ୍ଥାଶ୍ରମେ ଗମନ ଓ ଗାର୍ଯ୍ୟଯାତ୍ରା	୪୯
ଯୁଧିଷ୍ଠିରଙ୍କର ସର୍ବେନ୍ଦ୍ରିୟ ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ରଙ୍କ ନିକଟକୁ ଗମନ ଓ ବଧବା ନାଷ୍ଟମାନଙ୍କର ସ୍ୱର୍ଗପ୍ରାପ୍ତି	୫୦
ବିଦୁରର ଯୁଧିଷ୍ଠିରଙ୍କ ସ୍ତବ୍ଧ ଓ ଦେବ ସ୍ୱପ୍ନାର	୫୩
ସଞ୍ଜୟର ପଳାୟନ, ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର, ଗାନ୍ଧାରୀ ଓ କୁନ୍ତୀର ବନବାସେ ବର୍ଣ୍ଣନା ଏବଂ ଅନ୍ୟୋନ୍ୟ ସ୍ଥିତି ଇତ୍ୟାଦି	୫୫

ଅଶ୍ୱମେଧ ଓ ଆଶ୍ରମିକପଦ୍ୟ ସରିସନ୍ଧ

ସ ମ ଶ୍ରୀ

১১১১১

১১১১১

১১১১১

১১১১১

১১১১১

১১১১১

১১১১১

১১১১১

১১১১১

১১১১১

১১১১১

১১১১১

ମହାଭାରତ

ଅଶ୍ବମେଧ ଓ ଆଶ୍ବମିକ ପଦ୍ୟ

ନାଗପୁଣ୍ୟ ନମସ୍ତୁତ୍ୟ ନରଂ ତୈବ ନଗ୍ନେନଂ ।
ଦେବୀ ସରସ୍ବତୀ ବ୍ୟାସ ଚତୋଜୟମୁଦ୍ଧରପୁରୁ ।
ବେଦେ ରାମାୟଣେ ତୈବ ପୁରାଣେ ଭରତେ ତଥା ।
ଆଦୌ ରାନ୍ତେ ତ ମଧ୍ୟେ ତ ହରିଃ ସର୍ବଦା ଗୀୟତେ ॥

ତଂ ଦେବଶାସ୍ତ୍ରପରିନିଷ୍ପତ୍ତିଶୁଭବୁଦ୍ଧିଃ,
ଚର୍ମାମ୍ବୁରଂ ସୁରମୁଖଂ ନୃତଂ କର୍ମାତ୍ମଂ ।
କୃଷ୍ଣଭୃଷଂ କନକପିଙ୍ଗଳଟାକଳାପଂ,
ବ୍ୟାସ ନମାମି ଶିରସା ତଳକଂ ମୁଖନାଂ ।

ଆଦୌ ଚକ୍ରତରୁଣାଶ୍ଚ ଜନନଂ ଲକ୍ଷ୍ମୀଗୃହେ ଦାହନଂ,
ଦ୍ୟୁତେ ସ୍ବାହରଣଂ ବନେ ବିଚରଣଂ ମୟାଳୟେ ଗୋପନଂ ।
ଲୀଳା ଗୋ ହରଣଂ ହ୍ୟନେନ ଚରଣଂ ସନ୍ନିହିତ୍ୱା ଜମ୍ବୁଣଂ,
ଶ୍ଵସ୍ତ୍ରୋଶସ୍ତ୍ରଯୋଧନାହି ଦଳନଂ ଏତନ୍ନହାଭରତଂ ॥

ଶ୍ଵସ୍ତ୍ରୋଶତଟା ଜୟଦ୍ରୁପଜଳା ଗାନ୍ଧାରୀଲୋପୁଳା,
ଶଲ୍ୟଶ୍ରାବକଶା କୃପେଶ ବହନା କର୍ଣ୍ଣେନ ବେଳାକୁଳା ।
ଅଶ୍ଵଥାମାବକଶ୍ଚ ବୋର ମକର ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନାବର୍ଣ୍ଣିନୀ,
ସୋଃତ୍ରୀର୍ଣ୍ଣା ଖଡ୍ଗ ପାଣ୍ଡବେଃ ରଣନୟା ଯଜ୍ଞର୍ଣ୍ଣଧାରେ ହରିଃ ॥

ଭରତ ଶ୍ରୁତିମାସେଶ ଗଙ୍ଗାସ୍ନାନେନ ମାନବଃ ।
ବିଷ୍ଣୁ ସୁରଶମାସେଶ ସର୍ବପାପେଃ ପ୍ରମୁଚ୍ୟତେ ॥
ବ୍ୟାସ ବଶିଷ୍ଠନପ୍ତାରଂ ଶକ୍ତେଃ ପ୍ରୋସମକଲ୍ପଂ ।
ପରସରାମ୍ଭକଂ ବନ୍ଦେ ଶୁକତାତଂ ଚପୋନଧିଂ ।

ତସୈବ ଗଙ୍ଗା ଯମୁନା ତ ତହ ଗୋଦାବରୀ ତହ ସରସ୍ବତୀ ତ ।
ସର୍ବାଣି ଶୀର୍ଥାନି ବସନ୍ତି ତହ ଯଯାତୁତୋଦାର କଥାପ୍ରସଙ୍ଗଃ ।

ବନ୍ଦନା

ଜୟ ଜୟ ବିଶ୍ଵନାଥ ପ୍ରସନ୍ନ ବନ୍ଦନ
 ଜୟ ଜୟ କୃତ୍ତିବାସ ଜୟ ସିନୟନ ।
 ବ୍ୟାଘ୍ରତମ୍ବ ମେଖଳା ଯେ ଶିରେ ଶୋଭେ ଜଟ ।
 ଦଶମୁରନାଥ ମାରିଥାଅ ଯେ ଲେଙ୍ଗଟା ।
 ଅମରପଦ ସେବକଲେକଙ୍କୁ ଯେ ଦିଅ
 ଭୋଗେ ମନ ନ ବେଇ ଯେ ତୁନି ହୋଇଥାଅ
 ପରମାନନ୍ଦ ନାଥ ତୁ ପର ଦୁଃଖେ ଦୁଃଖୀ
 ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସବୁ ଦେଇ କିଛି ନାହିଁ ଭଣି ।
 ସଂସାରପାଳକ ନାଥ ଚରଣେ ନମସ୍ତେ
 ଦୁଷ୍ଟର ସାଗରୁ ନାଥ ଉଦ୍ଧର ଯେ ମୋତେ ।
 ମମହୃଦେ ଜ୍ଞାନ ପାପ ଜାଳ ପଞ୍ଚାନନ
 ଚନ୍ଦ୍ର ସୂର୍ଯ୍ୟ ଅଗ୍ନି ଅଟେ ତୁମ୍ଭର ଜୟନ ।
 ସୁଗନ୍ଧ ତେଜ ଚତୁର୍ଥ ଭୂଷଣ ଯେ ହୁଅ
 ମାଳବର୍ଣ୍ଣ କଣ୍ଠ ତବ ସ୍ପଟିକ ଯେ ଦେହ ।
 କେତେ ଏହି ସଂସାରେ ଯେ ହେଲଣି ପ୍ରଳୟ
 ରହିଅଛି ଦେବ ତୁ ମୋ ଧରି ନିଜ ଦେହ ।
 ଟିଲେକ ରକ୍ଷଣେ ଭକ୍ତିଥିଲ କାଳକୂଟ
 ତେଣୁ ତବ ନାମ ହୋଇଅଛି ମଳଜଣ୍ଡୁ ।
 ଶୟର ଈର୍ଷରେ ଦେବ ତବରୂପ ଦେଖି
 ଜନମାନେ ସବଂପାପ ଆସନ୍ତୁ ଉପେକ୍ଷି ।
 ଶ୍ରୀରାମେଶ୍ଵରଦେବଙ୍କ ପାଦେ ସଦା ସେବ
 ନମର୍ଣ୍ଣ ଶ୍ରୀଗୁରୁମୁନି ଶାରଳା ଯେ କବି ।

ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କର ଅଶ୍ଵମେଧ ଯାଗ

ଶୁଣ ବେଦସ୍ମୃତ ମନୁ ବଦନ୍ତି ଅଗନ୍ତି
 କହିବାକ ଅଶ୍ଵମେଧ ଯାଗର ଯେ ଶକ୍ତି ।
 କହନ୍ତି ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ମୁଖ ବୁଝି ବଳଦେବ
 ବହୁ ନରହତ୍ୟା କୁହ କଲୁ ରେ ମାଧବ ।
 ସେହି ବୋଧ ମାନକରୁ ଉଦ୍ଧାର ନମନ୍ତେ
 ଅଶ୍ଵମେଧ ଯାଗ ବାବୁ କର ଶୁଦ୍ଧ ଚିତ୍ତେ ।
 ଆଦର ବୋଇଲେ ଆନନ୍ଦରେ ଯାଗକର
 ମୋ ଘରେ ରହିଲ ଯାଗଶାଳା ରକ୍ଷା ଭର ।

ଚୌରାଣୀ ଗୁଣ ଲକ୍ଷଣ ଅଶ୍ଵ ଏକ ଆଶି
 ଶିରେ ମଣି ଖଞ୍ଜି କୋଟି କରଣକୁ ଜଣି ।
 କୃଷ୍ଣ ବୋଇଲେ ଅହର ଯିବୁ ଇନ୍ଦ୍ରପ୍ରସ୍ଥେ
 ପଞ୍ଚାଶ୍ରବକୁ ଘେନ ଆସିବୁ ତୁ ଏଥେ ।
 ସୁଭଦ୍ରା ଦ୍ରୌପଦୀ ଘେନ ଆସ ବାବୁ ବେଗେ
 ବୋଲିବ କୃଷ୍ଣ କରିଲେ ଅଶ୍ଵମେଧ ଯଜ୍ଞେ
 ଅହର ଗମନ କଲ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବଚନେ
 ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲ ଇନ୍ଦ୍ରପ୍ରସ୍ଥର ଆଶ୍ଵାନେ ।
 ପ୍ରଣମି ଯୁଧିଷ୍ଠି ଆଗେ କହିଲ ସକଳ
 ଶୁଣିଣ ସାନନ୍ଦ ହେଲେ ପଣ୍ଡୁର ଦୁଲ୍ଲଭ ।
 ଅହର କହନ୍ତେ ଅଶ୍ଵମେଧ ଯାଗ କଥା
 ଦଣ୍ଡ ସାଜିଲେ ପାଣ୍ଡବ ପଞ୍ଚମହାରଥା ।
 ଆସିଣ ହେଲେ ଦ୍ଵାରକା ଭୁବନେ ପ୍ରବେଶ
 ଦେଖି ତାଙ୍କୁ ପୂଜା କଲେ ପ୍ରଭୁ ହୃଷୀକେଶ ।
 ଦ୍ରୌପଦୀ ସତ୍ୟଭାମାଙ୍କ ବଢ଼ିଲ ପୀରତି
 ଆନନ୍ଦେ ରହିଲେ ଯାଗ କରିବେ ଶ୍ରୀପତି ।
 ବୋଇଲେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଯୁଧିଷ୍ଠିକେ ହେ ନରେନ୍ଦ୍ର
 କୁମ୍ଭେ ଆସିବାରୁ ହେଲି ମୁଁ ବଡ଼ ଆନନ୍ଦ ।
 ପାଞ୍ଚଭାଇଯାକ ଏଥୁ ରହ ଯେ ନିଶ୍ଚିନ୍ତେ
 ବଦନ୍ତି ଯୁଧିଷ୍ଠିଦେବ କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ଏକାନ୍ତେ ।
 ଅଶ୍ଵମେଧ ଯାଗ ଦେବ କରିବ ତ କୁମ୍ଭେ
 ସମସ୍ତ ସତରୁ ସୁଖେ କରିବୁ ଯେ ଆମ୍ଭେ ।
 ଯାଗଶାଳେକ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଭ୍ୟାଇଲେ କୁରିତେ
 ଆସିଲେ କୃଷ୍ଣ ଆଜ୍ଞାରେ ମହର୍ଷି ସମସ୍ତେ ।
 ରୂପମାନଙ୍କୁ କହିଲେ ତହୁଁ ନାରାୟଣ
 କୁମ୍ଭେମାନେ ଯାଇ ଯାଗ କର ଆଶ୍ଵେପଣ ।
 ବଶିଷ୍ଠ ଯେ ମାରକଣ୍ଡ ପୌଲସ୍ତି ଅଗନ୍ତି
 ଯଜ୍ଞଶର ଭରଦ୍ଵାଜ ଲେମ୍ବଣ ଯେ ଶକ୍ତି ।
 ବିଭୀଷିକ ରାକ୍ଷାଶୁକ ପଣ୍ଡୁଙ୍କ ସନ୍ତତି
 ଜନକ ସନକ ରୁଷି କଉସ୍ତୁଭ ଯତି ।
 ବ୍ୟାସ କାଳମୀଳ ମୁନି ବଶିଷ୍ଠ ମେଲେ
 ସମସ୍ତେ ପ୍ରବେଶ ହେଲେ ଆସି ଯାଗଶାଳେ ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବୋଇଲେ ତହୁଁ ଯୁଧିଷ୍ଠିଦେବଙ୍କୁ
 ଦାଣ୍ଡ ହୋଇ କୁମ୍ଭେ ଚର୍ଚ୍ଚା କର ସମସ୍ତଙ୍କୁ ।
 ଯୁଧିଷ୍ଠି ବୋଇଲେ ଦ୍ଵାରେ ଅରଜୁନ ଆଉ
 ତାହା ବନା ସେ କାର୍ଯ୍ୟ କେ କରିପାରେ ଆଉ

କୃଷ୍ଣ ବୋଇଲେ ତା ସାଧୁ ନ ପାରେ ଅର୍ଜୁନ
କେଉଁ ଯଜ୍ଞ କରି ନ ପାରିବୁ ସମାପନ ।
ଅର୍ଜୁନ ବୋଇଲେ ସ୍ୱାମି ସବୁ ତୁମ୍ଭେ ଜାଣ
କପାଇଁ ଏପରି କଥା କହ ନାସୟଣ ।
ମହାଯୁଦ୍ଧେ ଶ୍ୱଶୁ ଶ୍ରୋଣ କର୍ତ୍ତୃ ଶଲ୍ମ ମୂଳେ
ଏଗାର ଯଜ୍ଞଶ୍ରୀ ବଳ ନାଶିଲ ମୁଁ ହେଲେ ।
ଏତେ ପରାହମ ମୋର ଥିଲୁଟି ସେ ବେଳେ
ଯାଗ ଦ୍ୱାର ରୁଣି ନ ପାରିବ ଏତେବେଳେ ।
ଏହା ଶୁଣି ଭଗବାନ ମନେ କରୁଥିଲେ
କୋପ କରିବ ଏ ମନେ ଦ୍ୱାରେ ନ ରଖିଲେ ।
ବୋଇଲେ ଦ୍ୱାରକୁ ଯେବେ ପାର ରଥାକରି
ଦ୍ୱାରପାଳ ସୁଖେ ଯାଇଁ ହୁଅ ଧନୁର୍ଦ୍ଧାର ।
ତହୁଁ ଯାଇଁ ଦ୍ୱାରପାଳ ହେଲେ ଅରଜୁନ
ଧରି ଧନୁଶର ପାଶୁପତ ଅସ ହୋଣ ।
ଲକ୍ଷେ ଷାଠିଏ ସହସ୍ର କୃଷ୍ଣକର ପୁତ୍ର
ତତ୍ତ୍ୱ ଲକ୍ଷ ଯାବଦ୍ ବଳ ଯେ ସମସ୍ତ ।
ଅରଜକ ବଂଶ ଯେ କୃଷ୍ଣ ବଂଶ ଭୋଜ ବଂଶ
ଏ ଉପରେ ସାତବଂଶ ଘେନି ହୃଷୀକେଶ ।
ବତଶସହସ୍ର ଜନ୍ମ ଆଶ୍ୱ ପାଟବଂଶୀ
ଦିବ୍ୟ ଅଳଙ୍କାର ପିନ୍ଧି ଯାଗଶାଳେ ପଶି ।
କୃଷ୍ଣ ବୋଇଲେ ପାର୍ଥ ତୁ ଥିବୁ ଯାଗଦ୍ୱାରେ
କିନା ଆଜ୍ଞାରେ କେହି ନ ପଶିବେ ଭିତରେ
ତୁମ୍ଭେ ସମସ୍ତେହେ ଥିବ ଅସ୍ତ ଶସ୍ତ୍ର ଧରି
ବଳାହାରେ ଯେ ପଶିବ ପକାଇବ ମାର ।
ପିନ୍ଧିଲେ ଯେ ଯାଗନିକମାନେ ହୀନବାସ
ଧରିଯ୍ୟ ଧରି ବସିଲେ ପ୍ରଭୁ ହୃଷୀକେଶ ।
ବସିଲେ ଯେ କପିଳାର ଗୁଳେ ବେବହର
କଟାର ମେଖଳା କୃଷ୍ଣାଜନ ଯେ ଭରଣ ।
ବ୍ରାହ୍ମଣଙ୍କୁ ଶୋଜନ ସେ ଦିଅନ୍ତୁ ଅନେକ
ଅଗ୍ନି ଆଗ୍ନେୟଶ କଲେ ଯାଇଁ ଯାଗନିକ ।
ମକର ଶୁକଳପକ୍ଷ ତତ୍ତ୍ୱର୍ଥୀ ଯେ ତଥୁ
ଶ୍ରବଣାନକ୍ଷତ୍ର ପୁଣି ବାର ବୃହସ୍ପତି ।
ଆୟୁଷ୍ମାନ ନାମେ ଯୋଗ ତେଜଳ କରଣ
ସେ ଦିନ ହୋଇଲ ଯଜ୍ଞ କର୍ମ ଆଗ୍ନେୟଶ ।

ବ୍ରାହ୍ମଣର ମୃତପୁତ୍ର ଆନୟନ

ଏଥୁଅନନ୍ତରେ କଥା ଶୁଣ ହେ ନରେଶ
ଯଜ୍ଞର ଭୃଗୁସ୍ତ୍ର ଦିନ ହୋଇଲ ପ୍ରବେଶ ।
ସେ ନଗରେ ଥାଇ ବସୁକନ୍ତ ଦିନବର
ଶ୍ରୀପା ନାମେଶ ଶ୍ରବଣ ଅଟଇ ତାହାର ।
ସତ୍ତ୍ୱଗୋଟି ପୁତ୍ର ତାର ଜାତ ହୋଇଥିଲେ
ଅନୁଭୂଷାକୃ ସେ ଅଦଭୁତେ କେଶେ ଗଲେ
ଅତ୍ୟନ୍ତ ବଳଳ ତହୁଁ ହେଲ ଦିନବର
ପୁଣି ଅଶ୍ରୁଣ ହୋଇଛୁ ଶ୍ରବଣା ତାହାର ।
ଶୁଲଭ ଦିନ ବସି ଏ ଅଟେ ବସୁପୁତ୍ର
ବରଶ୍ରୁଣା ତତ୍ତ୍ୱ ଏଥି ବୁଲେ ଶତଧାର ।
ଯମ ଦେବତା ଯଜ୍ଞ ନ ପଶେ ଭୟ କରି
ଅନୁଭୂ ଶାଳନ୍ତ ପୁତ୍ର କିଏ ନିଏ ହରି ।
ବାର ବାର ହୋଇ ସତ୍ତ୍ୱପୁତ୍ର ଜାତ ହେଲେ
ବଡ଼ ଅଭୁତ ଏ ଅନୁଭୂଷା କେଶେ ଗଲେ
କେବଣ ତରିତ ଏହା କପରି ବୁଝିବ
ଶୁଲଭ ବ୍ରାହ୍ମଣ କେଉଁ ଉପାୟ କରିବ ।
ଏ ମୋ କପରି କରିବ କେତୁ ପ୍ରତିକାର
ଅନୁଭୂଷାଳରୁ ପୁତ୍ର କେ ନେଲ ମୋହର ।
ବ୍ରାହ୍ମଣ ବୋଇଲ ଶୋଭୁ ଶୋଭୁ ଏ ଦ୍ୱାରକା
ଏ ବସୁ ଭବନେ ପାପ କଲି ମୁହିଁ ଏକା ।
ବ୍ରାହ୍ମଣୀ ବୋଲେ ପଣ୍ଡାଏ ନ ହୁଅ ବଳଳ
ଦୁଃଖନାଶ ହେବ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣର ଯାଗଶାଳ ।
ଯଜ୍ଞ ଦ୍ୱାରେ ତୁମ୍ଭେ ଯାଇଁ ମାଗ ବଚନେକ
ଅବଶ୍ୟ ଦେବାକୁ ସେହି ହୋଇବେ ଭସ୍ମକ
ଯାଗର ଭୃଗୁସ୍ତ୍ର ଦିନ ଆଜ ଯେ ଅଟଇ
ବ୍ରାହ୍ମଣକୁ ପତ୍ନୀ ତାର ବଞ୍ଚଇ ବୁଝାଇ ।
ସେ ଯାହା ମାଗଇ ଅନୁଷ୍ଠାନେ ଦ୍ୟୁତ ବାନ
ତୁମ୍ଭେ ଏବେ ଯାଇ ପୁତ୍ର ବାନ ମାଗି ଘେନ
ବ୍ରାହ୍ମଣ ତଳିଲ ତହୁଁ ବେଦଧନ କରି
ଯାଗଶାଳ ଦ୍ୱାରେ ଯାଇ କରଇ ଗୃହାର ।
କେଡ଼େ କେଡ଼େ ଦୁଷ୍ଟକର ଗର୍ବ ମୁଁ ଭଜିଲି
କେଉଁ କଥାକୁ ଡୋର ମୁଁ କ୍ଷମ ଯେ ନୋହିଲି
ଦ୍ରୁପଦ ଗଜା ଯେକାଳେ କଲ ସ୍ୱପ୍ନମର
ଲକ୍ଷେ ଗଜା ଆସିଥିଲେ ନିମନ୍ତେଶ ତାର ।

ଲକ୍ଷ କହୁ ଶ୍ରୋତାଙ୍କି ମୁହିଁ ଯେ ଆଶିଲ
 କୁରୁବଳ ସୈନ୍ୟ ମୁହିଁ ଏକା ନିବାରଲ ।
 ବସନ୍ତ ଋତୁ ଯେ ନୟନକ ମୁଁ ହୋଇଲି
 ନାଟ ଆଶଞ୍ଜରେ ନାଟ ଶିଖାଉଣ ଥିଲ ।
 ଗୋଧନ ହରଣେ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ଯେ ଅଇଲ
 ଶୁଣିଣ ଉତ୍ତର ମୋର ଚରଣେ ପଡ଼ିଲ ।
 ତାହାର ତୁଲେ ସାରଥୀ ହୋଇକରି ଗଲି
 ରଥୀକି ନିଉନ ଦେଖି ସୈନ୍ୟ ନିବାରଲ ।
 କୁରୁ ପାଣ୍ଡବ ବଳ ଯେ ମହାଯୁଦ୍ଧ କଲେ
 ଅନେକ ସୈନ୍ୟ ମୋହର ହସ୍ତେ ନାଶଗଲେ
 ମାଇଲି ମୁଁ ଶୁଣୁ ଗ୍ରୋଣ ଜୟଦ୍ରଥ ତୁଲେ ।
 ଏଗାର ସଉଣୀ ସହାରଲି କୁରୁହଲେ ।
 ଏହା ଶୁଣି ଦ୍ଵିଜବର ଉପହାସ କଲ
 ତହୁଁ ବାରବର ପାର୍ଥ ଅତ୍ୟନ୍ତ କୋପିଲ ।
 ପୁଣି ବୋଇଲ ଅଟଇ ତୋର କସ କାର୍ଯ୍ୟ
 କହ ବ୍ରାହ୍ମଣ ମୋ ଆଗେ କରଣ ନିଧାର୍ଯ୍ୟ
 ଆହେ ଦ୍ଵିଜ ଯେ କୃଷ୍ଣ ସେ ଅଟଇ ଅର୍ଜୁନ
 ଶ୍ରୀ ନିବାରଣେ ନରଦେହେ ବେନିଜନ ।
 ଏହା ଶୁଣି ଦ୍ଵିଜ ପୁଣି କହେ ଅର୍ଜୁନକୁ
 ଯାଅ ପାଲଗୁନ ଶୀଘ୍ର ଜଣାଅ କୃଷ୍ଣକୁ ।
 ଶତ୍ରୁବେଳେ ଛପୁସ ମୋ ନାଶ ଜନ୍ମ କଲ
 ତକ୍ଷଣେ ପୁସକୁ ମୋର କିଏ ଦେନିଗଲ ।
 ଏବେ ବ୍ରାହ୍ମଣୀ ପ୍ରସବକାଳ ଯେ ପ୍ରବେଶ
 ତେଣୁ ତା ଉପଶେ ଆସେ ମୁହିଁ କୃଷ୍ଣପାଶ ।
 ତୋହର ଦେଦନା କହ କିନା ମୋର ଆଗେ
 ମୁଁ ତାହା ଭଲ କରିବି ବସ୍ତୁ ଅନୁରାଗେ ।
 ବୋଇଲେ ବ୍ରାହ୍ମଣ କହିବାକୁ ଶିଖ୍ୟ ନାହିଁ
 କିସ କୁ କରୁ ତୋର ଆଗେ ଅବା କହି ।
 ଏମନ୍ତ ଶୁଣି ଅର୍ଜୁନ ହସିଣ ବୋଲଇ
 ସକଳ ପ୍ରାଣୀକ କଷ୍ଟ ମୁଁ ସିନା ହରଇ ।
 କୁ ମୋର ଦର୍ପ ନ ଜାଣୁ ଆହେ ଦ୍ଵିଜବର
 ମୁହିଁ ଯେ ସକଳ ଦୁଷ୍ଟଜନ ଦର୍ପହର ।
 ହେ କୃଷ୍ଣ ତୋ ପୁରେ କର୍ପା ଏ ଅମାତ ହୁଏ
 ଶତ୍ରୁପୁସ ଜନ୍ମିଲେ ମୋ ନେଲ ତାକୁ କିଏ ।
 ସେ କୃଷ୍ଣ ତୋ ଧର୍ମେ କର୍ପା ଘଟଇ ଅରକ୍ଷ
 ପୁସ ବେର ମୋହର ଯେ ଦୁରକର କଷ୍ଟ ।

ଏହା ଶୁଣି ବୋଲଇ ଯେ ଗର ଅରଜୁନ
 ଏତେବେଳେ ଚହଲ ତୁ ନ କର ବ୍ରାହ୍ମଣ ।
 ମୋତେ ଏହି ଯଜ୍ଞଶାଳ ଦ୍ଵାରେ ରଖିକରି
 ଯଜ୍ଞସ୍ଥାନେ ବସିଛନ୍ତୁ ଦେବ ଦଇତ୍ୟାର ।
 କେଉଁ କାର୍ଯ୍ୟ ଅଛି ତୋର କହ ଦ୍ଵିଜବର
 କସ ବ୍ରାହ୍ମଣ ତୁ କରୁ ହୋଇଣ କାତର ।
 ଦଶମାସ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଯେ ହୋଇଲକ ଆସି
 ଅନୁଭବିଲେ କେ ହରିନେକ ବଳେ ପଣି ।
 ଅର୍ଜୁନ ବୋଲେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଶୁଣ ମୋ ଉତ୍ତର
 ତୋର ଆଗେ କି କହିବି ଦର୍ପ ଯେ ମୋହର
 ଅନେକ ନିବାରବାକୁ ମୋର ବଳ ଅଛି
 ତୋହର କଥା ତ ମୋତେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଲଗୁଛି
 ଏ ବାନ୍ତ୍ର ପ୍ରସବ କାଳେ ରଖିବି ତୋ ବଳା
 ବୋବାଳ ନ ପକାଅ ତୁ ଏଥୁ ବେଗେ ପଳା
 ଏ ତୋହର ପୁସ ଯେବେ ନ ପାରିବି ରଖି
 ଅଗ୍ନିଜାଳ ମରିବି ଏ ସତ୍ୟ ଧର୍ମ ସାଧି ।
 ଏ ଛୁର କଥାକୁ ତୋର ଏଡ଼େକ ଚହଲ
 ଗୁଲ ହୋ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଏବେ ଯିବା ତୋର ଘର
 ଆଗରେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ପଛେ ଅରଜୁନ ଗୁଲେ
 ଯାଇଁ ବ୍ରାହ୍ମଣ ମନ୍ଦିରେ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ ।
 ଭିତରକୁ ଆସ ଆସ ବୋଲଇ ବ୍ରାହ୍ମଣ
 ପାର୍ଥ ଭଲେ କେହ୍ନୁ ଯିବି ପ୍ରସବର ସ୍ଥାନ ।
 ବୋଇଲେ ବ୍ରାହ୍ମଣ କୁହେ କହୁଥିଲୁ ମିଥ୍ୟା
 ସନ୍ନ୍ୟାସେ ଦେଖୁ ନାହିଁ ହରଣ ବ୍ୟବସ୍ଥା ।
 ବ୍ୟାକୁଳ ଜାଣି ଅର୍ଜୁନ ପଶିଲ ଭିତରେ
 ଧନୁଶର ଧରି ପାର୍ଥ ବସିଲକ ଦ୍ଵାରେ ।
 ପ୍ରବେଶ ବ୍ରାହ୍ମଣୀ ଗର୍ଭ ପ୍ରସବ ହୋଇଲ
 ନାଭି କାଟି ଅର୍ଜୁନକୁ ପୁସ ଦେଖାଇଲ ।
 ଗାଧୁଆଇ ଅନୁଭବେ ଶୁଆଇଲ ବାଳୀ
 ଜନ୍ମୋତ୍ସବେ ଘନଘନ ପଡ଼େ ଡୁଲଡୁଲ ।
 ଭିତରେ ଶୁଭଲ ଯହୁଁ ଡୁଲଡୁଲ ଶବ
 ସେ ଡୁଲଡୁଲ ମଞ୍ଚେ କି ପଡ଼ିଲ ପ୍ରମାଦ ।
 ବାଳକ ଦେଖି ଅର୍ଜୁନ ଆନନ୍ଦ ହୋଇଲେ
 ମନଭୋଗୀ ନାଗରକୁ ବେଗେ ସେ ପେଶିଲେ
 ଗୁହର ଚଉକତକ ଦେଖିଲ ସେ ଶର
 ମାଛି ନ ଗଲିବ ଶରବାଡ଼ର ଭିତର ।

ଏଣେ ତ ଦ୍ଵାର ନିବନ୍ଧେ ଅର୍ଜୁନ ଜଗିଲ
ଚାନ୍ଦା ବେଶି ବ୍ରାହ୍ମଣ ଯେ ଆନନ୍ଦ ହୋଇଲ
ଶୁଣ ଆହେ ପୁଣ୍ଡଳନେ ଏଥର ଚରିତ
କଲକର ଚିତ୍ରମୁଦା ହୋଇଲ କେମନ୍ତ ।
ଅଦୃଶ୍ୟେ ନନ୍ଦନ ତ କେଉଁଆଡ଼େ ଗଲ
ତା ପୁଅ ବୋଲି ବ୍ରାହ୍ମଣୀ ଉଚ୍ଚେ ଶୋକ କଲ
କାନ୍ଦଇ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଅର୍ଜୁନର ମୁଖ ଗୁଣ୍ଠି
ବିଶ୍ଵାସବାଦକା କୁ ରେ ହୋଇଲୁ କପାଳି ।
ଶୟ ଧରି କହନ୍ତି ଯେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ବ୍ରାହ୍ମଣୀ
ତୋହସୋଗ ହୃତ ଆମ୍ଭେ ହେବୁ ହୋଇ ଦାଣ୍ଡି
ଧନ ଧନ ଅର୍ଜୁନ ହୋ ତୋର ଶସି ଧର୍ମ
କ୍ଷତ୍ରିୟକୁଳେ କପାଳି ହୋଇଲୁ ତୁ ଜନ୍ମ ।
ଧନ ହେଉନା ଅସପ୍ତ ସୋଶ ବେନ ତୋର
ଧନ ତୋ ଗାଣ୍ଡୀକ ଧନୁ ଜନମା ପିଅର ।
ଏଡ଼େ ବଡ଼ ପ୍ରତିଜ୍ଞା ତୁ କରିଣ ଅଇଲୁ
ମୋହର ପୁଅକୁ ଯାହା ରଖି ନ ପାରିଲୁ ।
ଅଇଲୁ ତୁ ଏଡ଼େ ଟାଣକରି ପୁଅରଖି
ଏବେ ମୋର ହତ୍ୟାକାଣ୍ଡ ଯାଅନେନ୍ଦେଦେଶି
ଶୁଣି ଅର୍ଜୁନ କପାଳେ ମାର ବେନ ହସ୍ତ
ବୋଲିଲେ ଏ କର୍ମ ନିଶ୍ଚୟ ଦଇବର କୃତ୍ୟ ।
କାଷ୍ଠ ଅଶାଢ଼ ଅନଳ ଜାଳଲ ଅର୍ଜୁନ
ପ୍ରବିଷଣ କରି ଆଶିକାକୁ କରେ ମନ ।
ଏ ବାରତା ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ଡଗର କହିଲ
ଧର୍ମବେଳେ ଆହେ ବେଦ ପ୍ରମାଦ ପଡ଼ିଲ ।
ବ୍ରାହ୍ମଣର ପୁଅ ରଖି ନ ପାରିଲ ଯେଣୁ
ହତାଶରେ ଭୟହେବ ଅଭିଜ୍ଞନ ତେଣୁ ।
କ କରିବ ବୋଲି ଭାବୁଛନ୍ତି ବାସୁଦେବ
କେଉଁପରି ଅନଳରେ ପାର୍ଥ ନାଶପିବ ।
ଏଡ଼େ ବଡ଼ ଯଜ୍ଞ ମୋତେ ପ୍ରାପତ ନୋହୁଲ
ପୂର୍ବ ଅଭିଶାପ ଆଣି ଏକା ବଢ଼ାଇଲ ।
ଉଠିଲେ ଆସନ ତେଜ ତତ୍ତ୍ଵ ଭାବଗ୍ରାଣୀ
ବ୍ରାହ୍ମଣ ମନ୍ଦିରେ ପ୍ରବେଶିଲେ ବେଶେ ଯାଇ
ଅନଳେ ପଶୁଁ ପାର୍ଥକୁ ଧଇଲେ ଯେ କୋଳେ
କମ୍ପିତ କାରଣ ବୋଲି ମଧୁରେ ପୁଚ୍ଛିଲେ ।
ପାର୍ଥ ବୋଲେ କେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ପୁଅ ନିଏ ହରି
ତେଣୁ ସେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ହାରେ କଲକ ଗୁହାରି ।

ମୁହିଁ ବୋଇଲି ଗୋଳ ନ କର ଧର୍ମବେଳେ
ତୋ ପୁଅକୁ ରଖିବି ମୁଁ ଜନ୍ମହେବାକାଳେ ।
ମୋହର ବେଶରେ ନେଲ ଗୁପ୍ତତେ କେ ହରି
ଆବର କି ପ୍ରୟୋଜନ ଶାବନେ ମୋହର ।
କାଶ୍ଵ ବିଚଳିତ ହୋନ୍ତି ଯେବଣ ପୁରୁଷ
ବେ ଦେବ ତାଙ୍କ ଶାବନେ ପ୍ରୟୋଜନ କଥ ।
ଚାନ୍ଦା ଶୁଣିଣ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବୋଇଲେକ ହସି
ଆସ ହୋ ଅର୍ଜୁନ ତାର ପୁଅକୁ ହସସି ।
ଏତଳ ବଚନ କୃଷ୍ଣ ମୁଖ ପାର୍ଥ ଶୁଣି
କହନ୍ତି କେପନେ ପୁଅ ବେଦ ଚନ୍ଦ୍ରପାଣି ।
ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବୋଇଲେ ଆସ ଆସ ହୋ ଅର୍ଜୁନ
ବ୍ରାହ୍ମଣର ପୁଅକୁ ମୁଁ ବେବଇଁ ବହନ ।
ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ କାନ୍ଦେ ବନ୍ଧାବ ଲଭି ଅଭିଜ୍ଞନ
ପୁଣି ବୋଇଲେ କପରି ଦେବୁ ଜନାର୍ଦ୍ଦନ ।
ତତ୍ତ୍ଵ ପୁଷ୍ପକ ଆଗେନ୍ତି ଦେବଶର ପୁତ
ସହିତରେ ବିଜେକଲେ ଶାରବର ପାର୍ଥ ।
କଲଦେବଙ୍କୁ ବୋଇଲେ ଦେବ ଦେବ ହରି
ମୋ ଆସିବାଯାଏ ଥିବ ଦ୍ଵାର ରକ୍ଷାକରି ।
ରଖିମାନେ ରକ୍ଷା କରିଥାନ୍ତୁ ମୋର ଯାଗ
ଅର୍ଜୁନ ପ୍ରତିଜ୍ଞା ରଖି ଆସଇ ନା ବେଶ ।
ରଥ ଚଢ଼ି ବିଜେକଲେ ପାର୍ଥ ପୀତବାସ
ପାତାଳ ବିକରେ ଯାଇ ହୋଇଲେ ପ୍ରବେଶ
ତେଣିକି ଯେ ଆଉ ରଥ ନ ପାରିଲ ଯାଇ
ତହିଁ ରଥ ରଖି ତତ୍ତ୍ଵ ପଶିଲେ ଯେ ଦୁଇ ।
ମହାବୋର ଅଗାର ଯେ ନ ହସଇ ବାଟ
ବେନଜନେ ପଶିଲେ ସେ ଦୁଃସହ ସଙ୍କଟ ।
ଅର୍ଜୁନର ହସ୍ତ ଧରି କେତେଦୂର ଗଲେ
ଅଗାର ତେଜ ସୁବର୍ଣ୍ଣ ପୁରେକ ବେଶିଲେ ।
ଅର୍ଜୁନ ବୋଇଲେ ତହିଁ କୃଷ୍ଣ ମୁଖ ଗୁଣ୍ଠି
ଅଛୁତ ଭୁବନେ ବେଦ ପଶିଲୁ କପାଳି ।
ବୋଲନ୍ତି ମାଧବ ଆହେ ଅର୍ଜୁନ ତୁ ଶୁଣ
ଏ ପୁରକୁ ସରି ନୋହେ ବାରପୁଣ୍ଡ ପୁଣ ।
ବହୁ ପୁଣ୍ୟକଲେ ଏହି ପୁର ବେଶିପାରି
ସାମାନ୍ୟ ଲୋକ ଏଥିକ ପଶି ଯେ ନ ପାରି
କୃଷ୍ଣ ବଚନେ ବୋଲନ୍ତି ଶାର ଧନଞ୍ଜୟ
ଆକାଶେ ବସନ୍ତି ସିନା ଦେବତା ନିତୟ ।

ବୋଲନ୍ତି କେଶବ ଆଦେ ଶୁଣ ପାଳଗୁନ
 ଦେବତାଙ୍କ ସ୍ଥାନ ଚନ୍ଦ୍ର ଭୁବନରେ ପୁଣି ।
 ଏହିରୂପେ ସଦାଶିବ ବସନ୍ତି ହିସ୍ତରେ
 ସେ ବସ୍ତ୍ର ଯେ ହର ନାହିଁ ସନ୍ଦେହ ଏଥିରେ
 ଏହି ପ୍ରାତାଳେ ଦାଠକେଶର କରଳାସ
 ନିର୍ଦ୍ଦର କୈଳାସ ମଧ୍ୟେ ସ୍ବର୍ଗେ ଯାଇ ବାସ ।
 କନକ କୈଳାସ ନାମେ ଭୁବନ ଆକାଶେ
 ହିମ୍ବନୁକନାଥ ତହିଁ ବସେ ଚତୁର୍ଦ୍ଦାସେ ।
 ବସ୍ତ୍ର ନାଥଙ୍କର ଏହି ବଳକୃଷ୍ଣପୁର
 ମଞ୍ଚପୁରେ ଦ୍ବାରକାରେ ହୁନ୍ତି ଅବତାର ।
 ସୁଗପରେ କାରସୁଖୀ ଭୁବନ ନିର୍ମାଣ
 ଏ ବଧୂ ଚନ୍ଦ୍ରଭୁବନ ଅଟଇ ପ୍ରମାଣ ।
 ଚନ୍ଦ୍ରବଲସ ଯେ ବସ୍ତ୍ର ଗଣ ଥାନ୍ତି ଏଥେ
 ବସ୍ତ୍ର ନାଥଙ୍କୁ ଦର୍ଶନ କରୁଥାନ୍ତି ନିତ୍ୟେ ।
 ବସ୍ତ୍ର କଳା ଲୋକଙ୍କର ଅଟେ ଏ ଆବାସ
 ଆସୁଛୁ ଦେଖିକରି ସେ ହୋଇଲେ ଉଲ୍ଲାସ ।
 ମହାପୁଣ୍ୟବନ୍ତ ତୁମ୍ଭେ ଅଟ ହେ ଅର୍ଜୁନ
 ସେ ବସ୍ତ୍ର ଛୁ ଆଜ ତୁମ୍ଭେ କରିବ ଦର୍ଶନ ।
 ଶ୍ରେ ଶକନ ରତ୍ନପୁଷ୍ପ ସେ ସ୍ବର୍ଣ୍ଣ ନିର୍ମିତ
 ହାସ ମାଳା ମଣି ମାଣିକ୍ୟରେ ଯେ ମଣ୍ଡିତ ।
 ପ୍ରକାଳେ ବିଚିତ୍ର ରୂପ କମଳାୟ କାନ୍ତି
 ପୁରୁଷ୍ଟ ଗୁଣଗୀ ସେହି ସୁସଞ୍ଚ ଯେ ଅତି ।
 ଦେଖି ତାହା ଅର୍ଜୁନର ଭଲସର ଗାତ
 ବିଚିତ୍ର ଭୁବନ ମୋହ କରଇ ସେ ଚିତ୍ତ ।
 କୃଷ୍ଣ ବୋଲନ୍ତି ଜଣାଅ ହେ ଜୟ ବିଜୟ
 କହିବ ଆସିଅଛନ୍ତି କୃଷ୍ଣ ଧନଞ୍ଜୟ ।
 ବିଜୟ ଯେ ଜଣାଇଲ ବସ୍ତ୍ରଙ୍କର ଆଗ
 ଏହା ଶୁଣିଣ ସାନନ୍ଦ ହେଲେ ଶିଖରଞ୍ଜ ।
 ଆଜ୍ଞାପାଇ ଦେନଜନେ ଭିତରେ ପଶିଲେ
 ମନୋହର ରତ୍ନସିଂହାସନ ଯେ ଦେଖିଲେ ।
 ସୁବର୍ଣ୍ଣର ପୁର ଅସ୍ତରତନ ଜଡ଼ିତ
 ହାସ ମାଳା ମାଣିକ୍ୟ ଯେ ବୈଦୁର୍ଯ୍ୟ ଖଞ୍ଜିତ
 ଯୋଗଧାନେ ବସିଛନ୍ତି ସେ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ
 ଦେଖି ତାଙ୍କୁ ହରଷିତ ହେଲେ ଦେନଜନ
 ଚତୁର୍ଭୁଜ ମାଳୋତ୍ପଳ ବର୍ଣ୍ଣ ଭଗବାନ
 ଶ୍ରୀବତ୍ସ-ଧାସ ପଦ-ପଲ୍ଲବ ଲେଚନ ।

ଶଙ୍ଖ ଚକ୍ର ଗଦା ପଦ୍ମ ଚତୁର୍ଭୁଜେ ଶୋଭେ
 ସ୍ବର୍ଣ୍ଣ ପଦ୍ମମାଳା ଲମ୍ବିଅଛି ଯେ ହୃଦୟେ ।
 ଦେଖି ତାଙ୍କୁ ଭକ୍ତରରେ ପ୍ରଣମିଲେ ଦେନ
 ଉଠି ଉଦ୍ବିହୋଇ ପୁଣି କରନ୍ତି ବଲ୍ଲମ ।
 ଯୋଗଧାନ ଭେଦ ତହିଁ ଦେବ ନାରାୟଣ
 ଦେଖି ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ଧୀରେ ବୋଲନ୍ତି ବଚନ ।
 ହେ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ବଳରାମ ଅର୍ଜୁନକୁ
 ଶେନ କଥା ଆମ୍ଭନାହିଁ ବୈକୁଣ୍ଠପୁରକୁ ।
 ଏଠାବନ୍ତ ଯାଇ ପାସୋରିଲ ଏ ଭୁବନ
 ଏତେବିନୟାଏ ରତ୍ନଅଳଙ୍କାର କାରଣ ।
 ନର ନାରାୟଣ ମୂର୍ତ୍ତି ଅଟ ତୁମ୍ଭେ ଦେନ
 ଶ୍ରୀ ନିବାସଣେ ଜାତ ହୋଇଲ ମେଦିନୀ ।
 ମନ୍ତ୍ର ପଦ୍ମ ସହି ନ ପାରିଲ ମହାଭାର
 ମୋ ପାଶକୁ ଅଛଲେ ଯେ ହିବିଶ ଅମର ।
 ଶୀର ସମୁଦ୍ରରେ ରତ୍ନଧୁଲ ଯୋଗଧାନେ
 ସବେ ମିଳିଲେ ଯେ ଆସି ମୋର ସଜ୍ଜିଧାନେ
 ବିଦ୍ରୁତ ବିନୟ କରି କହିଲେ ଯେ ମୋତେ
 ମହାଭାର ତାହା ତୋଳି ରଖିବା ନିମନ୍ତେ ।
 ତହିଁ ଆମ୍ଭେ ବିଚ ଦେହ ଧଳା କଳା ଲୋମ
 ଦୁଇଗୋଟି ଦେଲୁ ତହିଁ ହୋଇ ପୂର୍ଣ୍ଣକାମ ।
 ମଥୁରା ନଗରେ ଦେବଶ ଯେ ବସୁଦେବ
 ତାଙ୍କ ପୁତ୍ର ହୋଇ ତୁମ୍ଭେ ହୋଇଲ ଭିକ୍ଷୁକ ।
 ସେ ଶୁକଳ ଲୋମ ଅଟଇ ଯେ ବଳରାମ
 କଳାଲୋମୁଁ ଜନ୍ମିବାରୁ କୃଷ୍ଣ ତୋର ନାମ ।
 ଯେ କାରଣେ ପଠାଇଲୁ ତା ସାଧନ କରି
 ନିଶ୍ଚିନ୍ତେ ଜପାଇଁ ରତ୍ନଅଳଙ୍କାର ମଧ୍ୟପୁଷ୍ପ ।
 ମର୍ତ୍ତ୍ୟେ ପୁଣ୍ୟ-ଶ୍ରେଣ ପାଇ ତାହା ପାସୋରିଲ
 ଏବେ ଯାଇଁ ବେଗେ ଆସ ନୋହିଁ ତହିଁ ଶ୍ରେଣ
 ମୁଁହିଁ ମହାବିଷ୍ଣୁ ଅଟେ ଶୁଣ ମୋର ଯୋଗ
 ମର୍ତ୍ତ୍ୟେ ରହି କେତେ କରୁଥିବ ପୁଣ୍ୟ ଶ୍ରେଣ ।
 ଶୁଣି ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବୋଲନ୍ତି କୃତାଞ୍ଜଳ ହୋଇ
 ଶ୍ରେଣେ ସେ ସକଳ କଥା ଆମ୍ଭ ମନେ ନାହିଁ
 ଏବେ ତୁମ୍ଭ ଆଜ୍ଞାରେ ଯେ ଆସିବୁ ସଭର
 ପୁର କଥା ସବୁ ମନେ ପଡ଼ୁଛି ଆମ୍ଭର ।
 ମହାଭାର ଉତ୍ସାସ ଯେ ହେଲଣି ମେଦିନୀ
 ଶୀଘ୍ର ମୁଁ ଆସିବି ସଙ୍ଗେ ବଳରାମେ ବେନ ।

ଯାତକେ ଯେତେ ଅନ୍ତର ମୋର ସାତଦଶ
 ଆସିବାବେଳେ ତାହାକୁ କରିବ ସେ ନାମ ।
 ଯାଅ ବୋଲି ବସ୍ତୁ ତହିଁ ତାକୁ ଆଜ୍ଞା ଦେଲେ
 ପ୍ରଣାମି ମହାବସ୍ତୁ ହୁଁ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବୋଇଲେ ।
 ଯେବଣ କାରଣେ ଆମ୍ଭେ ଅଇଲୁ ଗୋସାଇଁ
 ସେ କାର୍ଯ୍ୟ ସାଧୁ ଆମ୍ଭଙ୍କୁ ବେଗେକର ସାଜି ।
 ମୋହର ନଗରେ ଦେବ ଏକ ଦ୍ଵିଜବର
 ସପତପୁଷ ଜନମ ହୋଇଲୁ ତାହାର ।
 ଅନୁଭବିତେ ତାହାକୁ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଦେଲେ ଯଦୁ
 ଶୂନ୍ୟ ହରଣ କରିଣ ନେଇଗଲ କେହୁ ।
 ଯାଗଶାଳ ଭିତରେ ସେ ମୁହିଁ ଥିଲି ବସି
 ଗୁହାରି କଲ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଦାରଣଦଣେ ଆସି ।
 ପାର୍ଥକୁ ରଖାଇଥିଲି ଯାଗଶାଳ ଦାରେ
 ସେ ଦ୍ଵିଜ ଗୁହାରି କଲେ ଅତ୍ୟନ୍ତ କାତରେ ।
 ଯାଗ ସମୟରେ ମୋତେ ସେ ମାଗିବ ଯାହା
 ପ୍ରତିଜ୍ଞା ମୁଁ କରିଥିଲି ଦେବ ତାକୁ ତାହା ।
 ସେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ପାର୍ଥେ ମାଗି ସତ୍ୟ କରାଇଲେ
 ଦେବାକୁ ଏ କହି ବହୁ ପ୍ରତିଜ୍ଞା ଯେ କଲେ ।
 ପୁଣି ବୋଇଲେ ଯେବେ ମୁଁ ରଖି ନ ପାରବ
 ତୁମ୍ଭ ଆଗେ ଅଗ୍ନି ଜାଳି ନିଶ୍ଚୟ ମରିବି ।
 ଅନୁଭବିତେ ତା ପୁତ୍ରକୁ କେ ଦେଖିଗଲ
 ତେଣୁ ଅର୍ଜୁନ ଅଗ୍ନିରେ ମରିବ ବୋଇଲ ।
 ନ ଦେଖି ପୁତ୍ରକୁ ଦ୍ଵିଜ ବହୁ ଶୋକ କଲ
 ତେଣୁ ତାର ଆଗେ ପାର୍ଥ ଅଗ୍ନି ଲଗାଇଲ ।
 ଦାରପାଳ ଏହି କଥା କହିଲେକ ଯାଇ
 ଅଗ୍ନିରେ ଅର୍ଜୁନ ପଶୁଅଛି ହେ ଗୋସାଇଁ ।
 ତାହା ଶୁଣି ମୁହିଁ ବଡ଼ ସନ୍ତାପିତ ହେଲି
 ବ୍ରାହ୍ମଣ ପୁତ୍ରକୁ ଆସି କାରଣ ପୂଜିଲି ।
 ସକଳ ଦୁଷ୍ଟତ କହିଲେ ସେ ଦ୍ଵିଜବର
 ରଥ ଆସେହି ଅଇଲି ତହିଁ ଏହିପୁର ।
 ଆସୁ ଆସୁ ଦେବ ତବ ଏ ପୁରେ ପାଇଲି
 ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ ଦର୍ଶନ କରି ଆନନ୍ଦିତ ହେଲି ।
 ଏଥିର ଦୁହିତ ମୋତେ କହନ୍ତୁ ବହନ
 ଯେଉଁପରି ହତାଶନେ ନ ପଶେ ଅର୍ଜୁନ ।
 ହସିଣ ପରମ ବସ୍ତୁ କହିଲେ କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ
 ମୁହିଁ ଆଣିଅଛି ସେହି ବ୍ରାହ୍ମଣ ପୁତ୍ରକୁ ।

କୁମ୍ଭେ ଆସିଲେ ସାକ୍ଷାତ ଦେବ ଗୋଲିକର
 ଦିନସୁତକୁ ଆଣିଲି ମୁଁ ଉପାୟ କରି ।
 ଦେଲି ତାକୁ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ପ୍ରକାଶିଲେ ଶ୍ରୀ
 ଦାସର ସଖିଲ ତଳ ହୋଇବ ପ୍ରବେଶ ।
 ଶୈଂରେ ନ ରବ ଶ୍ରେଣେ କରି ଅଭିଳାଷ
 ରାମଙ୍କୁ ଦେଖି ବହନ କୁମ୍ଭେ ସ୍ଵର୍ଗେ ଆସ ।
 ତୋର ବାଣ ପୃଥ୍ଵୀକୁ ହୋଇଅଛି ଶ୍ରୀ
 ସେମାନେ ଥିଲେ ଉତ୍ସାହ ଦୁହେଁ ବସୁଧର
 ତାହାକୁ ବିନାଶି ଶୀଘ୍ର ଆସ ବୈଦୁଶ୍ୟକୁ
 ବାଟ ଗୁଣିବସିଛନ୍ତି ସିଦ୍ଧେଶେ କୁମ୍ଭଙ୍କୁ ।
 ସେହି ବ୍ରାହ୍ମଣର ସପ୍ତପୁଷଙ୍କୁ ହେ ନଥ
 ପୁଣିଦେବ ସେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଶୀଘ୍ର ହୋଇ ଯାଅ ।
 ମନ୍ତ୍ରରେ ଯେତେକ ଶ୍ରୀ ଆଉ ଅଛି ରହି
 ସକଳ ବିନାଶି କୁମ୍ଭେ ଆସ ବେଗ ହୋଇ ।
 ସୁଖଭୋଗ ପାଇ ପୁଣି ଆଉ ନ ରହିବ
 ଯାଅ ଶୀଘ୍ରହୋଇ ସ୍ଵର୍ଗେ ଆସ ବାଧୁଦେବ ।
 ଯାତ କୁମ୍ଭଙ୍କୁ ମହାବସ୍ତୁ ଦେଲେ ଆଣି
 ଶ୍ରୀ ବସ୍ତୁକୁ ନମିଲେ କୃଷ୍ଣ ପାଲଗୁଣ ।
 ଯୁ କୟ ମାନଗିରିବାସୀ ପୀତବାସ
 କନ୍ଦୁ ଜନ୍ମେ ମୁହିଁ ତୋର ବାସର ଯେ ବାସ
 ଅମୃତ ଶ୍ରୀ ଏହି ସେ ଶ୍ରୀବସୁର ଲଳା
 ଯାବତହାର୍ଦ୍ଦେ ସମ୍ଭବ ହୁଏ ତୋର କଳା ।
 କଳିକାଳ ଜନକର ଅଟେ ଅଳ୍ପବୁଦ୍ଧି
 ତେହୁ ଅଳ୍ପ ପାଇବ ଏ ଅଗାଧଜଳଧି ।
 ପ୍ରାପ୍ୟ ସାଗର ମହାଭରତର ଗାଥା
 ବୋଲନ୍ତେ ଶ୍ରୀ ଶ୍ରୀ ନ ସରେ ଯେଉଁକଥା
 କୁପାଳକମୟୀ ଯାହା ନାମ ରାମକାଳୀ
 ସେ ମୋହର ବସନ୍ତଲେ ମାଳୋତ୍ପଳ ମାଳା
 ତାର ପ୍ରସାଦେ କହିବ ହରିର ଯେ ଶ୍ରୀ
 ପଦ୍ମରେ ଶୁଣନ୍ତେ ଯାହା ଲଭନ୍ତି ସଦ୍‌ଗତ ।
 ଝଙ୍କଡ଼-ପୁରବାସିନୀ ଶାବଳୀଙ୍କୁ ଚିତ୍ତେ
 ଶ୍ରୀଗୁପ୍ତମୁନି ଶାବଳୀ ବାସ ଶ୍ରୀବେ ନିତ୍ୟ ।

କବିମାୟରର ସୁଦୟାହା

ଜୟ ଜୟ ପରଶର ପୁତ୍ର ମୁନିବ୍ୟାସ
 ଯାହାର ଯୋଗୁଁ ଶ୍ରୀମହାଭରତ ପ୍ରକାଶ ।

କୃଷ୍ଣ ର ଯେ ଆତ୍ମା ତୁମ୍ଭେ ଅଟ ମୁନବର
 କୋଟି କୋଟି କଲେ ତୁମ୍ଭେ ଅଟ ଯେ ଅମର
 ପୃଥ୍ବୀ ଆପ ତେଜ ବାୟୁ ଆବର ଆକାଶ
 ସହସ୍ର ପକ୍ଷୀଭୂତ କର ଲସ୍ତେ ଏକବାସ ।
 ନରକୁ ଉଦ୍ଧାର କରେ ତୁମ୍ଭର ଭରଣା
 ମହାବ୍ରହ୍ମ ଭେଦ ତୁହି ହୋଇଛୁ ଉପଶି ।
 ସେ ମୁନର ପ୍ରସାଦେ ମୁଁ କହିବି ଭରତ
 ଅଶ୍ୱମେଧ ଯାଗ ଏ ଯେ କୃଷ୍ଣର ଚରିତ ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଅର୍ଜୁନ ଗଲେ ପାତାଳ ପୁରକୁ
 ବ୍ରାହ୍ମଣର ସାତପୁତ୍ର ଘେନ ଆସିବାକୁ ।
 ଅଶ୍ୱମେଧ ଯାଗଦ୍ୱାରେ ରକ୍ଷାକାଶ ନାହିଁ
 ବଳବେଦ ଶହାଜିତ ଉଦ୍ଧବକୁ ଘର ।
 ବୋଇଲେ ପାତାଳେ ଗଲେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଅର୍ଜୁନ
 ଯାଗଖାଳ ଦ୍ୱାର ବାବୁ ହୋଇଲକ ଶୂନ୍ୟ ।
 ତୁମ୍ଭେ ଦୁହେଁ ଯାଇ ବାବୁ ଦ୍ୱାର ରକ୍ଷାକର
 କେହି ନ ପଶିବେ ଯାଗଖାଳର ଭିତର ।
 ଆଜ୍ଞା ଦେଲେ ଯହଁ ଶହାଜିତ ଉଦ୍ଧବକୁ
 ଦ୍ୱାର ରକ୍ଷାକରି ନିଶ୍ଚେୟଲେ ସେ ସବୁକୁ ।
 ମାଇକଣ୍ଡ ବଶିଷ୍ଠ ସେ ଦିଅନ୍ତି ଆଦୃତ
 ବେଦଧ୍ୱଜ ଶବ୍ଦରେ କମ୍ପେ ବସୁମତୀ ।
 ନାରଦ ଭବନ୍ତି ଏ କି ହରିର ଚରିତ
 ଅଶ୍ୱମେଧ କଲେ ଘେନ ରୁଷିଜି ସମସ୍ତ ।
 କେବଣ କାରଣେ ହରି ନ କରଲେ ମୋତେ
 ଜାଣିବା ଯାଗ ସମାପ୍ତ କରିବେ କେମନ୍ତେ ।
 ଏତେକ ବସୁର ପିତାମହଙ୍କର ସୁତ
 ଶ୍ରୋଣିତ ନଗ୍ରରେ ଯାଇ ମିଳିଲେ ତୁରିତ ।
 ମୁନଙ୍କୁ ଦେଖି କବିମ୍ବାସୁର କଲ ପୂଜା
 ଶତେ ବଣ୍ଟିବତ ହୋଇ ଶୂଳେନ ବଜା ।
 ବସନ କୁଣ୍ଡଳ ରତ୍ନମାଳା ଗଲେ ବେର
 ପୁଚ୍ଛଇ କେବଣ ପୁରୁ ଅଇଲ ଗୋସାଇଁ ।
 ନାରଦ ବୋଇଲେ ଶୁଣ ହେ ଅସୁରେଶ୍ୱର
 ଅଶ୍ୱମେଧ କରନ୍ତି ଯେ ବେଦ ଦାମୋଦର ।
 ସୁକତେ ନାଗପୁଣ ତୋ ବଂଶର ବଇର
 ପିତାକୁ ତୋହର ବଧ କଲେ ବେଦହର ।
 ମାନରୂପ ଧର ଶଙ୍ଖାସୁର ବଧ କଲେ
 କର୍ମରୂପେ ଶଙ୍ଖାସୁର ପୁଣକୁ ମାଇଲେ ।

ତାହାର ପୁତ୍ର ହୋଇଲ ଦୈତ୍ୟ ହିରଣ୍ୟାକ୍ଷ
 ବରଦ ରୂପେ ତାହାକୁ ମାଇଲେ ପଦ୍ମାକ୍ଷ ।
 ତାହାର ଭାଇ ଅଟଇ ହିରଣ୍ୟ କଶିପୁ
 ନରସିଂହ ରୂପେ ତାର ବିଦାରଲେ ବସୁ ।
 ହିରଣ୍ୟକଶିପୁ ପୁତ୍ର ନାମ ପ୍ରହଲଦ
 କୃଷ୍ଣ ଭକତ ହୋଇ ସେ ରଖିଲ ସମ୍ପଦ ।
 ସେ ପ୍ରହଲଦର ପୁତ୍ର ବୈଲୋଚନ ସାର
 ପ୍ରିୟ ରୂପରେ ମାଇଲେ ତାକୁ ଦାମୋଦର ।
 ବଇଲୋଚନର ପୁତ୍ର ହୋଇଲକ ବଳ
 ବାମନରୂପେ ପାତାଳେ ଦେଲେ ପାଦେ ଚାଳ
 ବଳର ନନ୍ଦନ ନାମ ଅଟେ ବାଣାସୁର
 ନବଶତ ଅଠାଦେକ ଭୁଜ ଛେଦି ତାର ।
 ପୁନରପି ବାଣାସୁର ପୁତ୍ର ମୁଦାସୁର
 ମଣ୍ଡଲେ ଅର୍ଜୁନର ହସ୍ତେ ଚନ୍ଦ୍ରଧର ।
 ତୁ ମହାଶୟା ଧାର୍ମିକ ଅଟ ମହାଯୋଦ୍ଧ
 ବଳସାଧ୍ୟ ଥରେ ପିତା ଶତ୍ରୁକୁ ନିଶ୍ଚେୟ ।
 ସୁପୁତ୍ର ଯେବେ ପିତାକୁ ତାରଣ କରନ୍ତି
 ଏକାବନ ପୁରୁଷ ତା ସ୍ୱର୍ଗକୁ ଗମନ୍ତି ।
 ଯେବଣ ପୁତ୍ର ନ କରେ ପିତାକୁ କାରଣ
 କାଳେ ହୁଅଇ ପତନ ଆପଣାର ପ୍ରାଣ ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଅର୍ଜୁନ ଯାଇ ଅଛନ୍ତି ପାତାଳେ
 ରୁଷିମାନେ ଅଛନ୍ତି ସେ ମହା ଯାଗଖାଳେ ।
 ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ବରେ ତୁହି ମହାବଳବନ୍ତ
 ପାରୁ ଯେବେ ସୈନ୍ୟ ଘେନିଯାଅ ମହାରଥା ।
 ନାରଦଙ୍କ ବାକ୍ୟେ ଦୈତ୍ୟ କରେ ବଡ଼ତାପ
 ଯଷ୍ଟି ପ୍ରଦାରେ ଯେସନେ ଗର୍ଜେ କାଳସର୍ପ ।
 ଶସ୍ତ୍ର ଧରଣ ଅସୁରେଶ୍ୱର ଉଠେ ଗର୍ଜି
 ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରି ଉଠିଲ ସମସ୍ତେ ସାଜ ।
 ଏକପଦ୍ମ ଯୋଦ୍ଧା ସଙ୍ଗେ ଘେନି ଦଣ୍ଡଧାରୀ
 କମ୍ପାଇ ଦୁଇଭୁ ବାଦ୍ୟନାଦେ ଦଗବୁର ।
 ଗଦା ମୁଦୁଗର କୁନ୍ତ ଅସିପତ ଆଣି
 ଚର୍ଚ୍ଚନ୍ତି ଗର୍ଜନ୍ତି ଦୈତ୍ୟ ସିନ୍ଧୁଘୋଷ ଜାଣି ।
 ଧାମନ୍ତି ସେ କରେ ଶାଳ ଶିଳ ଶୂଳ ଘେନି
 ତାହାଙ୍କର ପାଦଭରେ କମ୍ପଇ ମେଦନୀ ।
 ଯେସନେ ସିନ୍ଧୁ ଉଚ୍ଛୁଳେ ଚନ୍ଦ୍ର ଦରଶନେ
 ତଥା ଘୋଷିଆସନ୍ତି ସେ ଦୈତ୍ୟବଳମାନେ ।

କହିଣ ନାରଦ ତତ୍ ଗଲେ ଅନ୍ତର୍ଦ୍ଧାନେ
ଦ୍ୱାରକା ସନ୍ଧ୍ୟେ ଶୂନ୍ୟେ ରହିଲେ ଗୋପନେ
ଏହା ଶୁଣି ବୋଇଲେକ ମନୁ ବ୍ରହ୍ମଧର
ସ୍ୱର୍ଗସ୍ତୁ ଉତ୍ତଳ ମୋ ମନେ ମୁନବର ।
ସକଳ ରାଶି ମୁନଙ୍କି ଯାଗଣାଲେ ବର
ନାରଦଙ୍କୁ ନ କରିଲେ କପାଇଁ ଶ୍ରୀହର ।
ଦେବରାଶି ନାରଦ ଯେ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ସୁତ
ଯାଗ ବିନାଶେ ବଳଲ କପା ତାଙ୍କ ଚିତ୍ତ ।
ପୃଥ୍ୱୀରେ ଯେତେ ଦୁଷ୍ଟ ନାଶିଲେ ଶ୍ରୀହର
ଏ ଦୁଷ୍ଟ ଅପୁର କପା ଥିଲ ଦେହ ଧର ।
ଯାହାଙ୍କର ନାମ ଅଟେ ପତିତପାବନ
ସେ କପାଇଁ ଯାଗ କଲେ ଆହେ ତପୋଧନ
ଅଗସ୍ତ୍ୟ ବୋଇଲେ ଶୁଣ ମନୁ ନରପତି
ଅନ୍ତର୍ଯ୍ୟାମୀ ନାଥ କୃଷ୍ଣ ଜଗତର ପତି ।
ମନେ ବସୁରଲେ ପୃଥ୍ୱୀରାସ ହେଲ ସପ୍ତ
ଆମ୍ଭେ ଏଥର ଗୁଡ଼ିଶା ଯିବା ନରକାୟ ।
ଏକମାତ୍ର ଅଛଇ ଯେ କବିମ୍ବ ଅପୁର
ଏହାର ସ୍ତବ୍ଧ ଜଗତ କରିବ ସହାର ।
ମନ ମଧ୍ୟେ ମାୟାଧର ଏମନ୍ତ ବସୁର
ଯଜ୍ଞ ଆରମ୍ଭିଲେ ମୁନମାନଙ୍କୁ ଯେ ବର ।
ନାରଦ ମୁନଙ୍କି ସେହୁ ନ ଦେଲେ ବରଣ
ନାରଦ ଯୋଗୁଁ ଅପୁର ହୋଇବ ନିଧନ ।
କଳହ ପ୍ରିୟ ସେ ମୁନ ଲଗାଇବେ କଳ
ଏଣୁ ତାଙ୍କୁ ନ କହିଲେ ପ୍ରଭୁ ବନମାଳୀ ।
ଶରମ ବେଶ୍ଟବ ସେହୁ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ସୁତ
ତାହାଙ୍କୁ ଅଜଣା ନାହିଁ କୃଷ୍ଣଙ୍କର ଚିତ୍ତ ।
ଲୋକଙ୍କର ହୃଦେ ସଦା ଥାନ୍ତି ସେହୁ ମୁନ
ସେ କି ଯାଗ ଉଜାଇବେ ଅଟନ୍ତି ଅଜ୍ଞାନ ।
ତୋ ମନୁ ଏବେ ସ୍ୱର୍ଗସ୍ତୁ ହୋଇଲ ତ ଦୁର
ସନ୍ତୋଷ ହୋଇଲ ଶୁଣି ମନୁ ନୃପବର ।

ଯାଗ ଭଙ୍ଗ

ଏପୁଅନନ୍ତରେ କଥା ଶୁଣ ବ୍ରହ୍ମଧାର
ଦ୍ୱାରକା ସନ୍ଧ୍ୟେ ତଟେ ଅପୁର ଆକୋର ।
ଯାନ ବାହନ ତେଜଶ ହେଲେ କାମରୂପୀ
ବିଶିଲେ ପ୍ରଳୟ ବନସମ ଶୂନ୍ୟବ୍ୟାପୀ ।

ଆ କାଶେ ଲଗଇ ସବୁ ଦୈତ୍ୟଙ୍କର ଶିର
ଅପୁରବ ବର୍ଣ୍ଣେ ଦୁଃସ୍ତବ୍ୟ ସିନ୍ଧୁ ମର ।
ଦ୍ୱାରକା ବୁଦନେ ଯାଇଁ ହୋଇଲେ ପ୍ରବେଶ
ଉଦୟ ଗିରିକ ଗଣି ଦଶନ୍ଧି ସୁଷପ ।
ଦେଖିଲେ ଆସି ଉଦୟ ସାତ୍ୟକ ଏ ବେଳ
ବାହାର ହୋଇଲେ ଦୁହେଁ କରେ ଶସ୍ତ୍ର ବେଳ
ଦଶନ୍ଧି କୃଷ୍ଣ ସବୁଶ ସେହୁ ବେଳ ବୀର
ବଳ ମୁଦୁଗର ଆଣି କଲେକ ପ୍ରହାର ।
ଦେଖିଣ ଦୈତ୍ୟ ପାତଲେ ନେଇ ବାମଅଙ୍ଗ
ଶକ୍ତି ମସିଗୁଣା ହେଲ ପାର ଅଙ୍ଗ ସଙ୍ଗ ।
ପ୍ରହାର କରନ୍ତେ ଶସ୍ତ୍ର ଗଲେ ଯନ୍ତ୍ର ଶାଳ
ଦ୍ୱାରକାଭୁବନେ ଦୈତ୍ୟ ପଶିଲେ ଗରଜ ।
ଲେହବନ୍ତ କାଳବନ୍ତ ବେନ ସେନାପତି
ଲୁହାର ଶର ଧନୁରେ ପୁରଇ ବିରଜି ।
ଦୁଃସନ୍ତ ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରି କୋପେ ଲେହବନ୍ତ
ଉଦୟ ଉପରେ ଗଦା ପିଟିଲ ପ୍ରଚଣ୍ଡ ।
ଉଦୟ ପଡ଼ିଲ ଗଦାବାତେ ମଣ୍ଡଲେଟି
ଅସିପତ ବେନ ତାର କାଟିଲକ ତୋଟି ।
ଉଦୟ ନିଧନ ଦେଖି ଗାର ଶସ୍ତ୍ର ଜିତ
ବଜ୍ରବଳୀ ଗଦା ଶେନ ଧାମନ୍ତ ଉରିତ ।
ଶସ୍ତ୍ର ବୁଲନ୍ତେ ପଡ଼ିଲ ସେନାର ଆପବ
ଦେଖି କୋପେ ଲେହାପୁର ପ୍ରହାରିଲ ପାଦ ।
ଅପୁରର ପାଦବାତେ ସେ ଉତ୍ତନଶାସୀ
କର ବାତେ ବିଦାରଣ କଲ ତାର ଦେହୀ ।
ଉଦୟ ଶୟାଜିତ ଏ ଦୁହେଁ ଗଲେ ନାଶ
ଦ୍ୱାରକାର ଭିତରକୁ ପଶିଲେ ସୁଷପ ।
ପ୍ରତାପୀ ବରତେ ନାହିଁ କାହାକୁ ସେ ଉପୁ
ଉଦୟଗିରି ପରସ୍ତ ଦଶେ ତାଙ୍କ କାୟ ।
ଏ ସମୟେ ଦ୍ୱାରକାରେ ପ୍ରବେଶ ନାରଦ
ବଳବେଦଙ୍କୁ ବୋଇଲେ କାହିଁତ ଗୋବିନ୍ଦ
କବିମ୍ବାପୁର ବାହିଲ ତୋହର ପୁରକୁ
ପ୍ରଥମେ ବଧୁଲ ଶୟାଜିତ ଉଦୟକୁ ।
ଶୁଣିଣ ଅତି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଲେ ବସୁଦେବ
କବିମ୍ବାପୁର ବୋଲଣ କେବଣ ଦାନବ ।
ବୋଲନ୍ତି ଯାବଦ ଶୁଣ ଆହେ ଯଦୁବଂଶୀ
ବ୍ରହ୍ମାର ଅଂଶରେ ପୁରବେ ଜାତ ପାଠ ରାଶି ।

ସେ ପାଠପଢ଼ିବ ଅଂଶ ସିଂହକାର ସୁତ
 ତହୁଁ ଉତପତ୍ତି ହେଲେ ଅସୁରଙ୍କ ଗୋଷ ।
 ବାଣୀପୁର ସେ ବଂଶରେ ହୋଇଲୁକ ଜାତ
 କବିମାୟୁର ଅଟଇ ତାର ନିଜ ପୁତ ।
 ସେହି ତୋହର ପୁରକୁ ବାହଲ କୋପେଶ
 ଏହିକ୍ଷଣି ହରିବ ଏ ପୁର ଦର୍ପ ଜାଣ ।
 ଶୁଣି ବସୁଧୁ ହୋଇଲେ ଦେବ କାମପାଳ
 ଧର୍ମକଳେ ଦୁଷ୍ଟେ ଆସି କଲେ ମହାଶୋଳ ।
 ଜରେଣ ସ୍ତେ ଯେ ନାହିଁ ତତ୍ରୋପନ ଦେଶ
 ଧର୍ମ ସମୟରେ ଦୁଷ୍ଟ ଦେଉଛି ଝିଙ୍କାସ ।
 ନାରଦ ବୋଇଲେ ଏହା ଛାଡ଼ ବଳରାମ
 ଶୟ ଉପଦ୍ରବ ହେଲ ଆତର କ ଧର୍ମ ।
 ନାରଦଙ୍କର ବଚନ କାମ୍ପେନ ଶୁଣି
 ରାଗେଣ ଟେକିଲେ ଶିରେ ନେଇ ସପ୍ତପେଣୀ ।
 ସିଂହନାଦ କରି ଭୁଲେ ଧରିଲେ ଲଙ୍ଗଳ
 ଦକ୍ଷିଣ ହସ୍ତରେ ଶୋହେ ସୌମ୍ୟ ମୂଳ ।
 ଯାଉ ତ୍ୟାଗ କରି ବେଗେ ଉଠି ମାଳାମ୍ବର
 ଦେଖିଲେ ଦ୍ଵାରେ ଆବୋର ଅନ୍ତର ଧସୁର ।
 ଗିରିବର ସମ ଦୈତ୍ୟ ଉଦ୍ଧ ହୋଇଛନ୍ତି
 ମହା ଗର୍ଜନ ଗର୍ଜନ ଅସୁରେ କରନ୍ତି ।
 ହସ୍ତେ ଅସ୍ତ୍ର ଶସ୍ତ୍ର ଧରି କୃଷ୍ଣପୁଷ୍ପମାନେ
 ଅସୁରଙ୍କ ଉପରକୁ ପ୍ରହାରନ୍ତି ଟାଣେ ।
 ଯାଦବେ ଦାନବେ ହେଲେ ଏକସ୍ଥାନେ ଭେଟ
 ଦେଖି ବଳରାମ ଗଲେ ଦେଉଣ କୁହାଟ ।
 କୋପେ ଦୁରନ୍ତକ ବଳେ ଧଇଲେ ଆୟୁଧ
 ଯାଦବେ ଦାନବେ ତହିଁ କଲେ ମହାଯୁଦ୍ଧ ।
 ଶାମ୍ବ ମଦ ପ୍ରତ୍ୟୁମ୍ନ ଏ ହେଲେ ଏକ ଯୋଗ
 ବନ ଭଞ୍ଜିବାକୁ ଯେହ୍ନେ ଧାର୍ଯ୍ୟ ମଉନାଗ ।
 ଲେହବଣ୍ଡ କାଳବଣ୍ଡ ଦେନ ସେନାପତି
 ଶାମ୍ବ ପ୍ରତ୍ୟୁମ୍ନଙ୍କ ଭୁଲେ ହୋଇ ଏକମୂର୍ତ୍ତି ।
 ଲେହସାର ଧନୁ କରେ ଧରି ଲେହବଣ୍ଡ
 ପ୍ରତ୍ୟୁମ୍ନ ଉପରେ ବାଣ ବିକର ପ୍ରଚଣ୍ଡ ।
 ଅସୁର ନିଷ୍ଠୁର ରଣ ଦେଖିଣ ଅନଙ୍ଗ
 ଶକ୍ଷଣ ନାଗର ବନ୍ଧନକ ଅତି ବେଗ ।
 ବେଶନ୍ତି ଅସୁରେ ସେହି ରତ୍ନମୟ ପୁଣ୍ଡ
 ଲେହେଣ ଶୂନ୍ୟ ସେପନ୍ତି ମହାତେଜ କରି ।

ବିଶ୍ଵରନ୍ତି ଯାଦବଙ୍କୁ ମାରିବା ସମରେ
 କଲେ ମାଡ଼ ବସିବା ଏ ରତ୍ନମୟ ପୁରେ ।
 ଏତେକ ବିଶ୍ଵର ଦୈତ୍ୟ ମହା ପରାସମ
 ଏକମୁଖ ହୋଇଣ ସେ ପଶିଲେ ସଂଗ୍ରାମ
 ବିରନ୍ତି ଅସ୍ତ୍ର ଶସ୍ତ୍ର ସେ ଯେତାକଳ ଜାଣି
 ତକଡ଼ା ମାସରେ ଯେହ୍ନେ ବରଷଇ ପାଣି ।
 କୋପେ ଲେହବଣ୍ଡ ବଜ୍ର ଦେନିଣ ବୁଲଇ
 ପ୍ରତ୍ୟୁମ୍ନ ଉପରେ ବେଗେ ପ୍ରହାରକେ ନେଇ ।
 ଶସ୍ତ୍ର ବିଦାତ ଦେଖିଣ କୋପଇ ଅନଙ୍ଗ
 ନାମ୍ୟକଣର ପେଶିଲୁ ହୋଇ ଅତି ବେଗ ।
 ଯେସନେକ ଆକାଶରୁ ପଡ଼େ ବଜ୍ରପୁର
 ଅସୁରକୁ ଅନ୍ଧକାରେ ନ ଦଶଇ କିଛି ।
 ପଡ଼ଇ ନାଗର ଏଣେ ଅତି ଶକ୍ଷଣ ମୁନା
 ଯାତ ଶାରେ ଭେଦିଲୁକ ଦୈତ୍ୟ ବଜ୍ରସେନା ।
 ଶସ୍ତ୍ର ବିଦାତେ ଦଇତ୍ୟ ଦେହ ହେଲୁ ଘାରି
 ବିହର ଶୋଣିତ ତାର ରେମେ ରେମେ ଝରି ।
 ପଡ଼ିଲୁ ପ୍ରତ୍ୟୁମ୍ନ ବାଣଦାତେ ଲେହବଣ୍ଡ
 ଯାଇଣ ମାନକେତନ ଛେଦିଲୁକ ମୁଣ୍ଡ ।
 କାଳବଣ୍ଡନାମେ ଯେଉଁ ଦୈତ୍ୟ ସେନାପତି
 ଶାମ୍ବକୁମର ସଙ୍ଗରେ ରଣରଙ୍ଗେ ମାଡ଼ ।
 ଏବ ନିଶିତ କୁନ୍ତ ଯେ ମାଇଲ ଦର୍ପିଷ୍ଠ
 ଆଦତେ ଶାମ୍ବ କୁମର ହୋଇଲ ଅଚେଷ୍ଟ ।
 ସୋଦର ଅଚେଷ୍ଟ ଦେଖି ଶାମ୍ବର ଅଭର
 କାଳବଣ୍ଡ ସଙ୍ଗତରେ ସଂଗ୍ରାମ ଆତର ।
 ଅନୁକ୍ଷଣେ ବାଣମାନ ବିଛେ ମନସିଜ
 ସହସ୍ର ପୁର କରିଣ ବେଡ଼ିଲେ ଦଗୁନ ।
 ସହସ୍ର ଅସୁର କୋଟି କୋଟି ବାଣ ବିଛ
 ନାରଣ ଜାଲେ ପବନ ନ ପାରଇ ଭେଦ ।
 ଲକ୍ଷେ ପାଠଏ ସହସ୍ର ଅଶୀଏ କୁମର
 ଏକମୁଖ ହୋଇ ସବେ ବିଛଲେକ ଶର ।
 ଆକାଶେ ଅଦୃଶ୍ୟ ହେଲେ ଦିନକର ଜ୍ୟୋତି
 ବାଳାନଳ ଜଣି ଦିଶେ ଅସୁରଙ୍କ କାନ୍ତି ।
 ଚକଟ ବନ୍ତ ଶାଙ୍କର କେଶ ଉଡ଼ି ବାହୁ
 ତହୁଁ ଅର୍କ ଦେଖି ଯେହ୍ନେ ଘୋଟିଆସେ ଶତ୍ରୁ ।
 ପ୍ରତ୍ୟୁମ୍ନ କାଳବଣ୍ଡର ଯୁଦ୍ଧ ଅତି ଘୋର
 ଲେହସାର ଗବା ଏକ ପିଟିଲ ଅସୁର ।

ପୁଟିଲ ସେହା ତାହାର ଗଲ କାମ ବନ୍ଧୁ
 ପରଶୁ ମୁଦ୍ଗର କରେ ଘେନିଣ ଆମନ୍ତ୍ର ।
 ପ୍ରତ୍ୟୁମ୍ନର ଶରଦାଏ ପଡ଼ି କାଳଦଣ୍ଡ
 ପୁନରପି ମୋହ ତେଜ ଉଠିଲ ପ୍ରତନ୍ତ ।
 କଳସସ ନାଗଜ ଯେ ଅତି ଶାସ୍ତ୍ର ମୁନୀ
 ସଦସ୍ତରରେ ପ୍ରତ୍ୟୁମ୍ନ ଭେଦିଲ ତା ସେହା ।
 ପୁଣି ମୋହର ଶେଷେ ଶମ୍ଭର ଅକର
 କାଳଦଣ୍ଡ ପଡ଼ିଲ କାଏ ପ୍ରାଣ ହାରି ।
 କରେ ଘେନିଣ ପ୍ରତ୍ୟୁମ୍ନ ଅମୋଗ ଶକତି
 ମାରନ୍ତେ ଅସୁର ହୃଦେ ଭେଦିଲ ତଡ଼ିତ ।
 ଶମ୍ଭରପୁର ବଢ଼ିଲ ଯେହୁ କାଳକାଳେ
 ସାତ ଅକ୍ଷୌହିଣୀବଳ ଛେଦ କୁଚୁହଲେ ।
 ଗୁମ୍ଫରେ ଥିଲେ ତାହାର ଯେତେକ ଦମ୍ଭକ
 ଏକା ପ୍ରହରେ ଛେଦିଲ ସବୁ ମନସିନ ।
 ପଡ଼ିନ୍ତେ ଦୁରନ୍ତ ଦୈତ୍ୟ କବୟା ଦେଶର
 ବଜ୍ରସେହା ଆଉରଣ କରିଣ ଧାମର ।
 କୁନ୍ତେକ ଦେଶ ଅସୁରେ ସମୟ ପ୍ରହାର
 କୁଳବାତେ ଅଧୀଷ୍ଠମ ଶମ୍ଭର ଆରଣ ।
 ମନସିନ ଧାରଥ ଯେ ଲେଉଟାଇ ରଥ
 ନିଜ ଭୁବନରେ ନେଇ କଲକ ଗୁପ୍ତ ।
 ଧାମର କବୟାପୁର ବନ୍ଧୁ ମହାବୋଧ
 ପଦ୍ମେକ ଘୋର ଗୋଡ଼ାଞ୍ଜଳି ତାର ପାଶ ।
 ପ୍ରତ୍ୟୁମ୍ନ ମୋହେ ପଡ଼ିନ୍ତେ ଭାଙ୍ଗିଲେ ଯାବଦେ
 ଭୁବନ ମଧ୍ୟରେ ଯାଇ ପଶିଲେକ ସବେ ।
 ପ୍ରଳୟ ମେଘ ଜଣିଣ ଅସୁର ଗରଜ
 ବାହାର ଗଡ଼ି ଜଗତି ପକାଇଲ ଛାଡ଼ି ।
 କୁମର ରଣ ପ୍ରାନ୍ତରେ ଦେଖି କାମପାଳ
 ପଶନ୍ତି ବାହାର ଗଡ଼ି ଜଣି ଦୈତ୍ୟବଳ ।
 ବିପତ୍ତି ପଡ଼ିଲ ଦ୍ଵାରକାକୁ ଏତେ କାଳେ
 ଅକଳିତ ଭୁବନରେ ପଶିଲେ ଚଣ୍ଡାଳେ ।
 ଦୁରସଦ ଦାନବଙ୍କୁ ବଳରାମ ଦେଖି
 ହାର ନିଶ୍ଚୟଲେ ଯାଗଶାଳାକୁ ଉପେକ୍ଷି ।
 ଯେସନେକ ଶିରବର ଉଠଇ ପାତାକୁ
 ତେସନେ ଉଠିଲେ ବଳରାମ ଯାଗଶାଳା ।
 ଦୁରନ୍ତକ ବଳ ଦେଖି ଭୟ କଲେ ରୁଷି
 ଯାଗ ତେଜ ସବେ ସୁମ କଟକ ଯେ ଆସି ।

ଅସୁରଙ୍କ ବର୍ଷ ଦେଖି କାନ୍ଦି ସବନାସ
 ବୋଲନ୍ତି କାହିଁକି ତେଜଗଲୁ ଦେବ ହରି ।
 ନିଶ୍ଚୟ ହାରକା ଶିଶୁ ହୋଇଲକ ଶେଷ
 ଜାଣି ଅପସର କେଶେ ଗଲୁ ପୀତବାସ ।
 ଦ୍ଵାରକା ଭୁବନେ ଉଠେ ଏସନକ ଗୋଳ
 ରାମ ରଣ ରଣ ବୋଲ ଶୁଭର ଚହଳ ।
 ହୁଏ ସୁରୁଷ ସମସ୍ତେ ଅଶ୍ରୁପୁର୍ଣ୍ଣ ଆଖି
 ବୋଲନ୍ତି ତୋହର ଆନ୍ତେ ହୋଇଲୁ ନିର୍ମାଣି
 ବୋଧନ୍ତି ମୁଖିଣୀ ଶୋକ ନ କର ଗୋ ମାୟେ
 ମୋହର ଆନ୍ତେ କୁମର କାହାକୁ ଗୋ ଭୟେ
 ଦେବଙ୍କ ବୋଇଲେ ବାବୁ ଥିଲେ ଜଗନ୍ନାଥ
 ଦ୍ଵାରକାରେ ପଶିବାକୁ କେହୁ ସାମରଥ ।
 ମାତାଙ୍କର ଏ ବିକଳ ଦେଖି ମାଳାମୁର
 ଅସୁରକୁ ଓଗାଳିଲେ ବଳ ପରକାର ।
 କାଳଚକ୍ର ପ୍ରାୟ ସ୍ଵାମୀ ନୟନ କୁଲର
 କୋପେ ରତ୍ନଗୋଳ କଲେ ଦେବଦଳୀ ଯାଇ
 ଉଚ୍ଚସ୍ଵରେ ସିଂହରଡ଼ି ଦେଇ ଗର୍ଜି ଉଠି
 ଦୁରନ୍ତ ଅସୁର ଶିରେ ନେଇ ଶସ୍ତ୍ର ପିଟି ।
 ଲକ୍ଷେପୁର କରି ବଳରାମଙ୍କୁ ସେ ବେଡ଼
 ନିର୍ବାଚ ଶବଦ ପ୍ରାୟ ଦ୍ୟୁତ୍ତ ଘୋରରଡ଼ି ।
 ସାତ୍ୟକ ଅସୁର ଆଦି ଯେତେ ଯଦୁବାର
 ସମସ୍ତେ ମିଳିଲେ ବଳରାମଙ୍କ ଗୁମୁର ।
 ଅସୁର ସରଜଙ୍କ ସେ ଦେଲେ ପ୍ରତକୁଲ୍ୟ
 ନ ଘୁଞ୍ଚନ୍ତି ଦାନବେ ଯେ ଯୁଦ୍ଧେ ମହାମଲ୍ଲ ।
 ଗଦା ମୁଦୁଗର ଶଲ୍ଲ କୁନ୍ତ ଚକ୍ର କାତି
 ବିଜୁଳି ତେଜକୁ ଜଣି ଶସ୍ତ୍ର ଝଲକନ୍ତି ।
 ଆପେ ପୁଣି କାମପାଳ ଉଠିଲେ ସମରେ
 କୋପେ ଶସ୍ତ୍ର ପ୍ରହାରନ୍ତି ଦୈତ୍ୟଙ୍କ ଉପରେ ।
 ପବନ ସମାନ ହସ୍ତେ ଦିଶଇ ମୁଷଳ
 ପିଟନ୍ତେ ଦାନବବଳ ହୋଇଲେ ବ୍ୟାକୁଳ ।
 ବଳରାମଙ୍କ ପ୍ରହରେ ପଡ଼ିଲେ ସରଜ
 ହାହାକାର ଶବଦରେ କମିଲ ମେଦନା ।
 ଶାଙ୍ଗନ୍ତେ ଦାନବବଳ କବୟା ଦେଶର
 ଉର୍ଜନ ନାବ କରିଣ ଅସୁର ଧାମର ।
 କବୟା ମୁଖିଣୀ ଦୁହେଁ ହେଲେ ଏକତ୍ର
 ଯୁଦ୍ଧ କରିନ୍ତି କମେନ୍ତ ମନର ପବନ ।

ବଜ୍ରଶକ୍ତି ଆବର ଅମୋଦ ଶକ୍ତି
 ବେନଜନେ ମସ୍ତକେ ସମରେ ହୁଅନ୍ତି ।
 କୁଠାର ଆୟୁଧ ଧରି ଧାଏଁ ଦୈତ୍ୟପତି
 ବଳରାମଙ୍କ ଉପରେ ପିଟିଲେ ତଡ଼ିତ ।
 ଦେଖି କୋପେ ବଳରାମ ପିଟିଲେ ଲଙ୍କଳ
 ଶସ୍ତ୍ର ଶସ୍ତ୍ର କାଳ ତଡ଼ି ଉଠିଲ ଅନଳ ।
 ବଇତ୍ୟ ପ୍ରହାର କଲ ଗୁନରାପି ଶୂଳ
 କୋପେ ପ୍ରହାରରେ ରାମ ସୌନନ୍ଦ ମୁଷଳ ।
 ରାମ ପ୍ରହାରେ ନୋହୁଲ ଅସୁରର ସ୍ତବ
 ଦେଖି ସକର୍ଷଣ କୋପେ ଧରି ବଶ୍ମମୁର୍ତ୍ତି ।
 ପୁଣି ବଜ୍ରଲଞ୍ଜଳକୁ କୋପେ ପ୍ରହାରନ୍ତେ
 ସେ ପ୍ରହାରକୁ କବୟା ମଣ୍ଡଳ କଷ୍ଟତେ ।
 ଚନ୍ଦ୍ରାବଳି ଗଦା ଘେନି କବୟା ଅସୁର
 ଧାର୍ଯ୍ୟ ପିଟିଲ ବଳରାମଙ୍କ ଉପର ।
 ଶସ୍ତ୍ର ଯଦୁ ନ ଭେଦଲ ଅସୁର ଶସ୍ତ୍ରର
 ରାମ ତଳେ ଶସ୍ତ୍ର ରଖି ଶବ୍ଦନ୍ତ ମନର ।
 ପ୍ରତି ଶସ୍ତ୍ର ପ୍ରହାରଲ ନେଇଣ ଅସୁର
 ରାମ ବକ୍ଷସ୍ଥଳେ ପଡ଼ି ହୋଇଲକ ବୁର ।
 ଶସ୍ତ୍ର ବ୍ୟାଧି ଦେଖିଣ ସେ ଅସୁର ରାଜନ
 ରାମଙ୍କୁ ଶସ୍ତ୍ର ପ୍ରହାର କରେ ପୁଣ ପୁଣ ।
 ବଜ୍ରଶକ୍ତି ଘେନି ପୁଣି କବୟା ପିଟିଲ
 ସମରେ ବଳରାମଙ୍କ ଆରମ୍ଭ ଶୁଭଳ ।
 ଶସ୍ତ୍ରାବାତେ ବଳରାମ ହୋଇଲେ ଅଜ୍ଞାନ
 ପୁଣ ପୁଣ ପ୍ରହାରରେ ରାଗେ ଦୈତ୍ୟରାଣ ।
 ନିଶ୍ଚେଷ୍ଟ ହୋଇଲେ ଯଦୁ ରଣେ ଦେବ ହଳୀ
 କୋଳ କରିଣ କବୟା ଆକର୍ଷିଲ ତୋଳି
 ଧରିଣ ବଳରାମଙ୍କୁ ପକାଇଲ କାନ୍ଦେ
 ବାହୁଡ଼ିଣ ରଣ ଜୟକରି ଶଙ୍ଖ ନାଦେ ।
 ହାରକା ଭୁବନ ମଧ୍ୟେ ପଶିଲ ଅସୁର
 ଅନେକ ଧନ ରଣାର କରିଲ ସେ ଜୁର ।
 ଜୟ ଶଙ୍ଖ ବଜାଇଣ ଯଦୁ ଦୈତ୍ୟମଣି
 ପ୍ରତ୍ୟୁମ୍ନ ଶାମ୍ଭୁ ଗବକୁ ଧଇଲ ସେ ପୁଣି ।
 ହାରକା ଭୁବନ ତେଜ ଦନୁଜ ତଳିଲ
 ମଣିମାଗ ପଦ୍ମତରେ ସେ ଦିନ ରହିଲ ।
 ଅନେକ ଯାବଦବଳ ପଡ଼ିଯାନ୍ତେ ରଣେ
 ଦେଖି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଲେ ସ୍ୱର୍ଗେ ଦେବଗଣେ

ଝଙ୍କଡ଼ପୁରବାସିନ ଦେବ ଗୋ ଶାରଳା
 ତୋହର ପାଦେ ଶରଣ ପଶଇ ଶାରଳା ।

କବୟାସୁର ବଧ

ଅଗସ୍ତି କହିଲେ ଦୈବସୂତ ମନୁ ଆଗେ
 ଏପରି ଘଟିଲ ଏଣେ ଅଶ୍ୱମେଧ ଯାଗେ ।
 ଶ୍ରେ ମୁନି କୃଷ୍ଣ ସେ ଗଲେ ପାତାଳ ଭୁବନେ
 ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ହୋଇ ରହିଲେ ବସୁ ଦରଶନେ ।
 ଅଗସ୍ତି ବୋଇଲେ ଶୁଣ ବିଲଙ୍କାଧିପତି
 ବ୍ରାହ୍ମଣର ସାତପୁତ୍ର ମାଗିଲେ ଶ୍ରୀପତି ।
 ସେ ପୁତ୍ରଙ୍କୁ ଆଣି ଯଦୁ ମହାବିଷ୍ଣୁ ଦେଲେ
 ଘେନି ତାହାଙ୍କୁ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ପାର୍ଥ ବାହୁଡ଼ିଲେ ।
 ପାତାଳ ଭୁବନୁ ଦେବ ହୋଇଲେ ବାହାର
 ଅର୍ଜୁନକୁ ତିଆରିନ୍ତି ପଥେ ଦାମୋଦର ।
 ଦେବୁଣ୍ଡେ ପଡ଼ିଲ ଯେଉଁ ଯେଉଁ କଥାମାନ
 କାହା ଆଗେ ନ କହିବୁ ଆରେ ଅରଜୁନ !
 ନ ଜାଣିବେ ଯୁଧିଷ୍ଠିର ରାମ ସଦୃଶେ
 ନିକୁଳ ସୁଭଦ୍ରା କୃଷ୍ଣା ଯେତେକ ଯାବଦ ।
 ଏ କଥା ଯେବେ ଅର୍ଜୁନ ହୋଇବ ବ୍ୟକ୍ତ
 କାଳେ କାଳେ ଭେଟି ମୋର ନ ପାଇବୁ ଭୁତ
 ଏହିରୂପେ ତିଆରିଣ ଦେବ ଜନାବନ
 ମଧ୍ୟଭୁବନରେ ଯାଇ ମିଳିଲେ ବହନ ।
 ପାତାଳପୁତ୍ର ବାହୁଡ଼ି ଆସନ୍ତେ ଗୋବିନ୍ଦ
 ଏକାଳେ ତାହାଙ୍କୁ ଭେଟି କହିଲେ ନାରଦ ।
 ବୋଇଲେ ସେ ପାତାଳକୁ ଗଲ ବାସୁଦେବ
 ତୋ ପୁରକୁ ଧାଡ଼ିବେଲ କବୟା ବାନବ ।
 ଅନେକ ସୈନ୍ୟର ତୁଲେ ଦୈତ୍ୟ ମହାବଳ
 ଶୁଭିଲ ହାରକାପୁର ତୋହର ସକଳ ।
 ସମର କରି ମାଇଲ ବହୁ ଯାବଦଙ୍କୁ
 ପୁଣି ବଧ କଲ ଶାମ୍ଭୁ ଗଦ ପ୍ରତ୍ୟୁମ୍ନକୁ ।
 ଧନ ରଣାର ସମସ୍ତ ଧ୍ୟାସିଲ ଅସୁର
 ବିଶେଷେ ଶୁଭିଲ ଧର୍ମଯଜ୍ଞ ସେ ତୋହର
 ବଳରାମଙ୍କୁ ତୋହର ଧରିନେଲ କୋପେ ।
 ମଣିମାଗ ପଦ୍ମତରେ ଅଛନ୍ତି କୌଣସେ ।
 ନାରଦଙ୍କ ମୁଖୁ ଏସନକ ବାକ୍ୟ ଶୁଣି
 ଅତି ବିଶାଦିତ ହେଲେ ଦେବ ଚନ୍ଦ୍ରପାଣି ।

ଅର୍ଜୁନ ବୋଇଲେ ଦେବପୁରରେ କି କାର୍ଯ୍ୟ
 ମଣିନାଗ ପଦ୍ମତଳୁ ଗୁଲ ଦେବବଜ୍ର ।
 ଦେଖିବା କାନକକର କେଡ଼େ ପରମ
 ଧର ନେବାକୁ ଗମକୁ ହୋଇଲେ ସେ କ୍ଷମ
 ଶୁଣି କରି ଚିନ୍ତା କଲେ ଦେବ ନାଗପୁଣ
 ମଣିନାଗ ପଦ୍ମତଳେ ବିଜୟ ତପଣ ।
 ଦେଖିଲେ ଗୁଣପକେ ପୁଣି ଶଳ
 ମାଂସ ମନ୍ତ୍ର ଶ୍ରେଣୀରେ ହୋଇଛନ୍ତି ଶ୍ରେଣ ।
 ନିଶାଣ ଟମକ ପୁଣି କଜାର ଦାଉଣି
 ନଚନ୍ତି ସେମାନେ ତହିଁ ଶ୍ରେଣେ ନାଟଶୁଣି
 ଏମନ୍ତ ଦେଖିଲେ ଯଦୁ ଦେବ ଚନ୍ଦ୍ରଧର
 ମନମଥେ ସୁମରଲେ ବିନତା କୁମର ।
 ରମ୍ୟକ ଦ୍ଵୀପରେ ରହୁଥିଲ ପକ୍ଷୀବର
 ସଭିଧେ ପ୍ରବେଶ ହେଲ ଆସିଣ ସଭର ।
 ଶଙ୍ଖ ଚନ୍ଦ୍ର ଗଦା ଶାର୍ଝଧର ଚନ୍ଦ୍ରଶାଣି
 ଗାରବେଶ ହେଲେ କରେ ବାନ୍ଧି ସୋଟବେନ
 ଗାଣ୍ଡୀବ ଯେ ପାଶୁପତ ଅସ୍ତ୍ର କୁଣ୍ଡଳ
 ଦେବ ଦିବ୍ୟ ବେଶ ହେଲେ ପାର୍ଥ ଧନୁର୍ବର ।
 ପାଞ୍ଚଜନ୍ୟ ଶଙ୍ଖଧ୍ଵଜ କରିଣ ଅଚ୍ୟୁତ
 ଆଗେହୁଲେ ଗଗନପୁଷ୍ପ ହୋଇ କୋପାନ୍ତ
 ସେ ଶଙ୍ଖର ଶବ୍ଦରେ କମ୍ପେ କପୁରଗ
 ସମୁଦ୍ର ଉଡୁଳି ଜଳ ମାଡ଼ଗଲ ଧର ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣକ ତେଜସ୍ଵୀ ତୋବିଗେ ବିକାଶେ
 ଦେଖି କୋପାନଳେ ତାଙ୍କୁ ଗୁଣିଲେ ଶୁଷ୍ପେ
 ନାରଦ ବୋଇଲେ ଶୁଣ ହେ କବିମାୟୁର
 ଏହି ଯେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଜାଣ ଦେବ ଦାମୋଦର ।
 ଏହି ସିନା ତୋର ପିତାମହର ବରଷ
 ଏହି ଯେ ଅସୁର କୁଳ ପାରର ହହାର ।
 ଗମକୁ ଆଣିଲୁ ସେତ ନ ଜାଣଇ କିଛି
 ଏହାକୁ ଜଣିଲେ ଏଣେ କାର୍ଯ୍ୟ ତୋର ଅଛି
 ନାରଦଙ୍କ ଏ ବଚନ ଶୁଣିଣ ଗୁଣସ
 ସୈନ୍ୟ ପକ୍ଷକର ଆପେ ଆଗରେ ପ୍ରବେଶ ।
 କୌମୋଦନ ଗଦାକରେ ଦେବ ଯଦୁଧାର୍ଯ୍ୟ
 ଗରୁଡ଼ ପିଠିରୁ ବେଦ ପଡ଼ିଲେକ ଡେଇଁ ।
 ପବନଦ୍ଵା ବେଗ ଗତି ଗଦାବର ହସ୍ତେ
 ଶୁଣେ ପିଟିଲେ କବିମା ଦରଦର ମାଥେ ।

ଗଦା ପିଟିଲେ ତେଇଣ କବିମା ଧର
 କୌମୋଦନ ଗଦାବର ବ୍ୟର୍ଥ ହୋଇଗଲା ।
 ଗଦା ବାହୁଡ଼େ ଲୁହ ହେଲେ ଦେବବ୍ରତ
 କବିମା ଧରଲ କୃଷ୍ଣ କରକୁ ପ୍ରସାଦ ।
 ସେହି ଗଦାବର କୋପେ ହସ୍ତରେ ବୁଲଇ
 କୃଷ୍ଣ ଉପରେ ପିଟିଲ ଦୈତ୍ୟବର ନେଇ ।
 ଆପଣା ଗଦା ପଡ଼ିଲେ ଆପଣାର କର
 ମୂର୍ଚ୍ଛାଗତ ହୋଇ ତହିଁ ପଡ଼ିଲେ ଗୋବତ ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ପଡ଼ିବା ଦେଖି ପାଶୁର ନନ୍ଦନ
 ଦେବବ୍ରତ ଶଙ୍ଖନାଦ କଲେ ବନବନ ।
 ଯେତେବେଳେ କୃଷ୍ଣ ତହିଁ ହେଲେ ଅଚେତନ
 ନାଗପାଶେ କଲ ତାଙ୍କୁ ଅସୁର ବନ୍ଦନ ।
 ତା ଦେଖି ଶର ସନ୍ତାନ କଲେ ପାଦଗୁଳ
 ପେଷଇ ସେ ପାଶୁପତ ଶର ହସ୍ତେ ବେନ ।
 ଲେମ ଲେମରେ ଅସୁର ଦେହରେ ଫୁଟଇ
 ଝର ଝର ହୋଇ ରକ୍ତ ଅଙ୍ଗୁଳ ବହଇ ।
 ପୁଣି ପେଶିଲ ସେ କରେ କାଳତପ ବେନ
 ଲେଉଟି ପକାଇଲ ଯେତେ ଦରଦ ସରନ ।
 ସୈନ୍ୟ ସମାପତ ହେବା ଦେଖିଣ କବିମା
 ଅର୍ଜୁନ ସଙ୍ଗତେ ଯୁଦ୍ଧ କରେ ବହୁ ବନ୍ଧୁ ।
 ସହସ୍ରେ ଶର ପେଶିଲ କବିମା ଅସୁର
 ନିମିଷ ମାତ୍ରରେ ଘୋଷିଗଲ ସେ ଅସୁର ।
 ପଞ୍ଚଦଶ ବାଣ ବେଗେ ପେଶି ପାଲଗୁଳ
 ଦରଦର ଶର ସବୁ ପକାଇଲ ହାଣି ।
 ପୁଣି ସେ କବିମାୟୁର ଲେଉଟୁଣି ମାରେ
 ପଲଗାଗର ପେଶିଲ ପୁଣି କୋପରରେ ।
 ଫୁଫୁକାର ଧ୍ଵଜ କରି ଗର୍ଜିଲେ ଉପରେ
 ଧାଇଁ ଯାଇଁ ଖଗବର ଶିଳିଲକ ବେଗେ ।
 ଚରୁଡ଼ ମାଇଲ ବହୁ ସୈନ୍ୟ ପକ୍ଷବାଦେ
 ଉଡ଼ି ସମୁଦ୍ର ପଡ଼ିଲେ ଅସୁର ସମସ୍ତେ ।
 ମଣିନାଗ ସର୍ପକୁ ଯେ ଗୁଣି ଖଗେଶ୍ଵର
 ଦେଖଇ ନାଗେ ବନ୍ଦନ କୃଷ୍ଣ କଲେବର ।
 ଗରୁଡ଼କୁ ଦେଖି ପକାଇଲେ ସପତଣ
 ଧାଇଁ ଗରୁଡ଼ ଉଡ଼ିଲ ତାହାଙ୍କୁ ବହନ ।
 ଗୁଣିବେଲ ଗମକୃଷ୍ଣ ରଣେ ଅଚେତନ
 ଅମର ପୁରକୁ ପକ୍ଷୀ ଚଳିଲ ବହନ ।

ଇନ୍ଦ୍ର ପ୍ରମୁଦେ କହଲ ସର୍ବଜ୍ଞ ଅରର
 ଶୁଣି ଇନ୍ଦ୍ରଗପ୍ତେ ମନ ମଧ୍ୟେ ଭୟ କରି ।
 ଅମୃତ ବର୍ଣ୍ଣିଲ ଆଣି ସ୍ୱର୍ଗ ସହସ୍ରାକ୍ଷ
 ତେଜନା ପାଇ ଉଠିଲେ ଶ୍ରମ ପକ୍ଷ ଜାଣ ।
 ଶ୍ରମକୃଷ୍ଣ ବେନ ଯଦ୍ୱ ସଚେତ ହୋଇଲେ
 ଦିନପୁରବରେ ଇନ୍ଦ୍ର ଦେବତା ବୋଇଲେ ।
 ଅତି ବଳବନ୍ତ ଅଟୁ ତୁ ହୋ ବଳରାମ
 ପୁର ଅସୁର ଗୋଟାଏ ଜଣିଲ ସଂଗ୍ରାମ ।
 ଏଡ଼େ ବଡ଼ ପଣ ତେର କେଉଁଆଡ଼େ ଗଲ
 ଅସୁରର ହାତେ ପୁଣି ହିଙ୍ଗାସ ହୋଇଲ ।
 ବୃହସ୍ପତି କୋଇଲେ ତୁ ଶୁଣ ଆଶଶ୍ରୁଳ
 ହାସର ସୁଗର ଶେଷ ହେବ କଳିକାଳ ।
 ତେଣୁ ବଳରାମଙ୍କର ବଳ ହେଲ ଶୀଘ୍ର
 ଆବର ମଧ୍ୟ ଭୁବନେ ଛନ୍ଦି କି କାରଣ ।
 ମହା ବସୁ କୁମ୍ଭକୁ ଯେ କରନ୍ତି ଆହ୍ୱାନ
 ମୋହ ତେଜ ଦୈବକୃଷ୍ଣକୁ କର ଆମନ ।
 ଅନେକ ଶ୍ରେଣ ଭୃଞ୍ଜିଲ ହରି ମଧ୍ୟ ପୁରେ
 ଦଇବ ବିପାକ ଏବେ ପଡ଼ିଲ ଉପରେ ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବୋଇଲେ ଯାଇଅଛୁ ଆଶଶ୍ରୁଳ
 ଦଇତ୍ୟେ ଅର୍ଜୁନ କରୁଥିବେ ଯେ କଟାଳ ।
 ଏହା କହି ବୈନତେୟ ଚଢ଼ି ବେନସର
 ମଣିନାଗ ପଦ୍ମତରେ ପ୍ରବେଶିଲେ ଯାଇଁ ।
 ଦେଖିଲେ ଦୈତ୍ୟଙ୍କ ମାଂସ ହୋଇ ଖଣ୍ଡଖଣ୍ଡ
 ପାଞ୍ଚଶୋଣ ମାଡ଼ ପଡ଼ିଅଛି ମୃତପିଣ୍ଡ ।
 ଶ୍ରମକୃଷ୍ଣକୁ ଦେଖି ସାନନ୍ଦ ପାଳଗୁନି
 ଅନେକ ପ୍ରଶଂସା କଲେ ତାଙ୍କୁ ଶ୍ରବଣେନ ।
 ମନ୍ତ୍ରର ଆନନ୍ଦ କିଏ ପାରିବ ଯେ କଳି
 ନାଚନ୍ତ କବଚେ ରକ୍ତ ପଡ଼ିଲ ନିକଳି ।
 ଏ ସମୟେ ଦିନେ କଲେ ଶ୍ରମ ଶିଶୁପତି
 ଅର୍ଜୁନ କଦମ୍ବାସୁର ସମରୁ କରନ୍ତି ।
 ଦେଖି ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଧାମନ୍ତି ଯେ ଦେବ କାମପାଳ
 ଶ୍ରମକୁ ବହୁଜ ଆସି କଲକ ପ୍ରହାର ।
 ଦେଖି କାମପାଳ କଲେ ଗରୁଡ଼କୁ ତେଜ୍ୟା
 ଦଳମୁଷଳ ଘେନିଲେ କରେ ଦେବଗଜା ।
 ବଳରାମ ବୋଇଲେ ତୁ ଶୁଣ ପାଳଗୁନି
 ମୋ ସଙ୍ଗେ ଅସୁର ଯୁଦ୍ଧ କରୁ ଶସ୍ତ୍ର ବେନ ।

ବଳରାମଙ୍କ ବଚନ ଶୁଣି ପାର୍ଥବର
 ବୋଲେ କୁମ୍ଭ ବସ୍ତେ ମୃତ୍ୟୁ ଅନଳ ଏହାର ।
 ଏଣେ ଅସୁର ଯେ ଧାଇଁଅଛି ଶେଷ ବହି
 ବଳରାମଙ୍କ ଆଗରେ ମିଳିଲକ ଯାଇ ।
 ଦେଖି ହଳମୁଳେ ମାଇଲେ ବଳରାମ
 ସନ୍ତ କାହା ରଣରଜା ହୁଏ ତମ ତମ ।
 ଅସିଂହ ମାଇଲ ଯେ ହୋଇଣ ପ୍ରତଣ୍ଡ
 ଶ୍ରମ ଦେହେ ବାଳ ତାହା ହେଲ ଖଣ୍ଡ ଖଣ୍ଡ
 ପୁନର୍ଗି ପ୍ରାଣଲ ଧରି ଲେହ ଦଣ୍ଡ
 ନବକ୍ଷ ଶର ଗତା ପଡ଼ି ଶ୍ରମମୁଣ୍ଡ ।
 ବଳି ରୁ ହୋଇଗଲ ଚେତେ ଗଦାବର
 ପ୍ରହାରରେ ବଳହଳ ନେଇ ମଳାମୁର ।
 ବୁଲଇ ଶିଠେ ତାହା ଧରି ଚଉଣିଶ
 ଶ୍ରମ ବସିଥିଲେ କଲ ସେ ଗଦା ନିଷେପ ।
 ଧାତକାରେ ଧଇଲ ସେ ଅସ୍ର ମଳାମୁର
 ଲେଉଟି ଫେରିବେ ତାକୁ ଦହୁଳ ଶରୀର ।
 ଅନ୍ୟ ଅସ୍ର ନ ମରବ ବର ପାଇଅଛି
 ଆକାଶ ମାର୍ଗେ ଧାଇଁଣ ବୋଇଲେ ବରଷ ।
 ମଳତହକୁ ଫେରିବେ ଯେବେ ହଳଧର
 ତେବେ ପ୍ରାଣେ ହତ ହେବ କଦମ୍ବା ଅସୁର ।
 ମଳତହକୁ ଯେ ଦେବ କରିଲେ ସୁରଣ
 ଆନନ୍ଦରେ ଦେଲେ ବଳରାମେ ଦେବଗଣ ।
 ସେ ମଳତହକୁ ଶ୍ରମ ଧଇଲେକ କରେ
 ଆହୋଶି ମାଇଲେ ଦେବ କଦମ୍ବା ଉପରେ
 ଚନ୍ଦ୍ର ବଦାତରେ ଶ୍ରୀ ଗଲ ତାର ଦର୍ପ
 ବେନଶସ୍ତ୍ର ହୋଇ ଛୁଡ଼ଗଲ କରୁଣପ ।
 ଅସୁର ସଙ୍ଗରେ ଯୋଦ୍ଧା ଏକପ୍ରଭୁ ଥିଲେ
 ଅର୍ଜୁନର ନାଗରରେ ସମସ୍ତେ ପଡ଼ିଲେ ।
 ଯେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ସେହି ଜାଣ ଅଟଇ ଅର୍ଜୁନ
 ଶ୍ରବ ନିକାରଣକାଞ୍ଚ ସେହି ବେନଜନ ।
 କଦମ୍ବା ଅସୁର ବଧ ଅନ୍ତେ ଯେ ଯେ କଥା
 କହୁଅଛି ତାହା ଏବେ ଶୁଣ ମହାରଥା ।
 ଶାମ୍ଭ ଗଦ ପ୍ରତ୍ୟୁମ୍ଭକୁ କୃଷ୍ଣ ଗାଆଇଲେ
 ପାର୍ଥ ବଳରାମ ସହ ପୁରକୁ ଗମିଲେ ।
 ମରୁଥିଲେ ବ୍ରାହ୍ମଣର ସାତ ଯେ କୁମର
 ସଙ୍ଗରେ ଆଣିଲେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଚନ୍ଦ୍ରଧର ।

ଦୈନନ୍ଦେୟର ପୃଷ୍ଠରେ ଚଢ଼ି ନାବପୁଣ୍ୟ
 ଦ୍ଵାରକାପୁରେ ବଜୟ ହେଲେ ତତପଣ ।
 ଦେଖନ୍ତୁ ଯାତକେ ଦ୍ଵାରେ ଅଛନ୍ତି ସେ ପଡ଼ି
 ପୁବର୍ଣ୍ଣ ଜଗନ୍ନା ଖଣ୍ଡ ଖଣ୍ଡ ଦୋର ଝେଳ ।
 ଯେତେ ଯାତକେ ଆଗରୁ ମରି ପଡ଼ିଥିଲେ
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ପ୍ରସନ୍ନେ ସବେ ଚେତନା ଲଭିଲେ ।
 ନନ୍ଦ ବସୁଦେବ ଉତ୍ତସେନର ସହଚେ
 ଆନନ୍ଦାଶ୍ରୁ ଜଳପୂର୍ଣ୍ଣ ସଦୃଶର ନେତ୍ରେ ।
 ପାତାଳପୁରକୁ ଭୁବି ଯାନ୍ତେ ଦେବଦୂର
 ଏଡ଼େ ପ୍ରମାଦ ପଡ଼ିଲ ଦ୍ଵାରକା ନଗରୀ ।
 ତହୁଁ ଦ୍ଵାରକାରେ କଲେ ସବେ ମହାସୁବ
 କୃଷ୍ଣ ସନ୍ନିଧେ ମିଳିଲ ବସ୍ତ୍ର ସେ ସୁଦେବ ।
 କୃଷ୍ଣ ତାଙ୍କୁ ଦେଖି ବୋଇଲେ ହେ ଦ୍ଵିଜବର
 ତବ ପୁତ୍ରପାଇଁ ଗଲ୍ଲ ନଷ୍ଟ ହେଲ ଯୁବ ।
 କର୍ମର ଅବଳେ ତବ ପୁତ୍ର ନାଶେଲେ
 ବାହୁଡ଼ାଇ ଆଣିବ କେ ତାଙ୍କୁ ବୁଦ୍ଧିବଳେ ।
 ଏପରି ଦ୍ଵିଜକୁ କୃଷ୍ଣ ବହୁଜଳ କଲେ
 ପୁତ୍ରକୁ ଦେଖାଇ ଡାକି ନିଆଁରେ ବୋଇଲେ
 ବ୍ରାହ୍ମଣ ବୋଇଲ ଦେବ ଶୁଣି ପିତୃତ
 କେବଳ ମାତ୍ର ଜନମ ହେଲେ ସାତପୁତ୍ର ।
 ନ ଦେଖିଲ ନ ଶୋଇଲ ନ ଧଇଲ କୋଳେ
 ତୁ ତାହାଙ୍କୁ ଆଣି ଦେଲୁ ତୋର ବୁଦ୍ଧିବଳେ
 ସାତ ପୁତ୍ରଙ୍କୁ ପାଇଲ ଅଣସ୍ତ୍ରୀଣ ବର୍ଣ୍ଣେ
 ନ ବଞ୍ଚିଲେ ଦଣ୍ଡେ ଶଶେ ବନେ ଅବା ମାତ୍ରେ
 ମୁଣ୍ଡି ଏହାଙ୍କୁ ଚନ୍ଦ୍ରିକ ବେହେ ଦାମୋଦର
 ମୃତ୍ୟୁପୁରୁ ଆଣିବାକୁ ଶକ୍ୟ ସେ କାହାର ।
 ଗୋବିନ୍ଦ ବୋଇଲେ ପାର୍ଥ ମୃତ୍ୟୁହେଲ ପାରି
 ପୁତ୍ରଙ୍କୁ ଯତନ କରି ସମ୍ଭାଳ ତୋହରି ।
 ପାର୍ଥ ବୋଲେ ମୋର ଦେବା ହେଲ ସାତବଳେ
 ଏ ଦ୍ଵାରକା ଭୁବନରୁ ଦେଲ ତାଙ୍କୁ ପଳା ।
 ପୁରୁଷନ ତତ୍ର ଯହିଁ ଭ୍ରମେ ଶତକାର
 ମାଛ ପଡ଼ି ଶତଶକ୍ତି ହୁଅଇ ଶକ୍ତିର ।
 ଏ ଭୁବନେ ପଶିବାକୁ କାର ଶକ୍ତି ଅଛି
 ପାର୍ଥ ବୋଲେ ପଳା ଯେବେ ଶବେ ଆଶା ପଛ
 ଏବେ ଦେଖ କେଉଁପରି ପ୍ରମାଦ ପଡ଼ିଲ
 ଅପୁର ମାତ୍ରକ ଆସି ଏ ପୁର ଧୂସିଲ ।

ନିଶ୍ଚୟ କୃଷ୍ଣ ଶୁଭଲେଖି ଏ ପୁରର ସ୍ଵେଦ
 ପୁତ୍ରକୁ ଦେଲ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଏଥୁ ବୁ ନ ରବ ।
 ଯାଗ ସମାପତ କରି ସେ ପ୍ରଭୁ ଗୋବିନ୍ଦ
 ଦଶାମ କଲେକ ଧରି ବସୁଦେବ ପାଦ ।
 ନିକରାମ ଧୂସିକ୍ତ ନମସ୍କାର କରି
 ଆପଣା ମନ୍ଦିରେ ବସେ କଲେ ଦେବଦୂର ।
 ଭୀମକୁ ସେ ଆଲିଙ୍ଗନ କରିଣ ମୁସରି
 ସୁନାସ ମନେ ରହିଲେ ଆପଣାର ପୁଷ୍ପ ।
 ତହୁଁ ଧୂସର୍ଣ୍ଣ ସପ୍ତରେ ପିତାକୁ ଛେଲେ
 ମାନ୍ୟକର ତାହାଙ୍କୁ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବଦା କଲେ ।
 ଦୂରତାରୁ ତାହାର ସେ ଧୂସି ତଳେ
 ଆନନ୍ଦରେ ରତ୍ନପ୍ରସାସ ଦାର ପ୍ରଦକ୍ଷିଣେ ।
 ଆନନ୍ଦେ ଧୂସର୍ଣ୍ଣ ତହୁଁ ଯାକଲେ ପ୍ରଜାଙ୍କୁ
 କିଛିକେନ ଡାକି ପରାଜିତେ ଅର୍ଜୁନକୁ ।
 କୃଷ୍ଣଙ୍କ ସହଚେ କୁନ୍ତେ କେଉଁଠାରୁ ଗଲ
 କେଉଁଠାକୁ ବ୍ରାହ୍ମଣର ପୁତ୍ର ଆଣିଦେଲ ।
 କେଉଁଠାରେ ଥିଲ ତାହା ଜାଣିବ କପରି
 ସେ ସଜଳ କଥା ମୋତେ କହ ବୁ ଦପ୍ତାର
 ତୋରୁଣି ଅର୍ଜୁନ ଶୁଣ ଆଡ଼େ ଜ୍ୟେଷ୍ଠଭ୍ରାତ
 ଯାଆନ୍ତେ ଭୁବନ ଏକ ଦେଖିଲୁ ଭୁଗର୍ଭ ।
 ନଗର ବାହାରେ କୃଷ୍ଣ ଥୋଇ ମୋତେ ଗଲେ
 ଦାଇ ଶ୍ରୀହରି ମୁହଁ ଦେଖଣ ଅରୀଲ ।
 ନରହୋଇ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣର ମାୟା କେ ବୁଝିବ
 ମାୟା ରଚି ସିଦ୍ଧବନ ପାକୁଛି ସେ ଦେବ ।
 ଏକା ସେ ଅଟଇ ତଳ ଭୁବନେ କାରଣ
 ସିଦ୍ଧବନ ମଧ୍ୟେ ସେହି ଅଟେ ଧନ୍ୟ ଧନ୍ୟ ।
 ରମ୍ୟକ ବଦାଦେ ବଜ୍ରଅଙ୍ଗକୁ ସେ ମାର
 ଚରାଚର ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡେ ଯା ହୁବେ ଅଛି ପୁର ।
 ଅମାର୍ଗ ମାର୍ଗ ହୁଅଇ ଯାହାର ଦୟାରେ
 ସିଦ୍ଧ ବରୁଧେ ରଜନ୍ତୁ ଯାହାର ପୟରେ ।
 ତନ୍ତ୍ର ଦିବାକର ଯାର ଆଜ୍ଞାରେ ତଳନ୍ତି
 ଭୁତ ଭବିଷ୍ୟତ ସବୁ ଜାଣେ ସେ ଶ୍ରୀପତି ।
 ମୁଁ ତୁମ ଦାସର ଦାସ ଅଟେ ଜନ୍ମେ ଜନ୍ମେ
 ଉଦ୍ଧରି ଧରି ହେ ପ୍ରଭୁ ମୋତେ ପ୍ରସୁପନ୍ନେ ।
 ଶିରେ ଶୋଭଇ ସପତପଣୀ ଯେ କୁଣ୍ଡଳୀ
 ମହାତେଜୋବନ୍ତ ନାଥ ଚରାଚର ବଳୀ ।

ଯାବଦ ନିଧନେ କାବମୁଣ୍ଡ ପାନ କଲୁ
 ଶର୍ପବ୍ରତେ ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ୟା ଦୋଷ ଉଦ୍ଧରିଲୁ ।
 ଅକାଳେ କାଳେ ମହମା ତୋର ଅଟେ ସତ୍ୟ
 ପ୍ରକଟ କାରଣ ନାଥ ମହାକାଳକୁ ତ ।
 ତୋର ପାଦପଦ୍ମେ ନାଥ ନମାମି ନମାମି
 ଉତ୍ପତ୍ତି ସ୍ଥିତି ପ୍ରକଟ ଉଦ୍ଧାରଣ ସ୍ଥାମୀ ।
 କୋଟିଏ ଚନ୍ଦ୍ର ଯାହାର ଏକନିଶା ଶ୍ରେଣୀ
 ଶାରଳା ବାସେ ଉଦ୍ଧର ହେ ପରମଯୋଗୀ ।

ମରୁତସେନ ଚରିତ

କହୁଛନ୍ତି ବେଦସ୍ମୃତ ମନୁ ହେ ଅଗସ୍ତି
 ଏଥିଉତ୍ପତ୍ତି କି କଥା କହ ବ୍ରହ୍ମପତି ।
 ଅଗସ୍ତି ବୋଲିଲେ ଶୁଣ ହେ ବିନୟ ଶବ୍ଦ
 କରବେ ଯେ ଅଶ୍ୱମେଧ ଯାଗ ଧର୍ମସମ୍ପଦ ।
 ଯୁଧିଷ୍ଠିର ପୂଜିଲେ ଧୌମ୍ୟ ପୁରୋହିତେ ବୁଦ୍ଧି
 ଅଶ୍ୱମେଧ ଯାଗ ବିଧି କେମନ୍ତ ଅଟଇ ।
 କହନ୍ତି ଯେ ପୁରୋହିତ ଶୁଣ ଧର୍ମସ୍ମୃତ
 ଯଦ୍ୟପି ଅଟନ୍ତି ଦେବସ୍ତକ ଜଗନ୍ନାଥ ।
 ତେବେପୁରୀ ପାପ ଲଗେ କଲେ ହତ୍ୟା ଦୋଷ
 ଅଶ୍ୱମେଧ ଯାଗ କଲେ ସବୁ ହୁଏ ଧୂସ ।
 ଧୌମ୍ୟ ପୁରୋହିତ ତାଙ୍କୁ କହିଲେ ଏ ବିଧି
 ହତ୍ୟା ବିମୋଚନ ଏହି ଯାଗହି ପ୍ରସିଦ୍ଧି ।
 ଏ ଯାଗ ଯେ କରେ ମର୍ତ୍ତ୍ୟେ ଜନ୍ମ ନ ହୁଅଇ
 ନିଶ୍ଚୟ ସେ ଲୋକ ବ୍ରହ୍ମଲୋକକୁ ଯେ ପାଇ ।
 ଧୌମ୍ୟଙ୍କ ମୁଖରୁ ଏହା ଶୁଣିଣ ଯୁଧିଷ୍ଠି
 ବୋଲିଲେ ଏ ଯାଗ ଆମ୍ଭେ କରିବା କରାଣି ।
 ପୁରୋହିତଙ୍କ ମୁଖରୁ ଶୁଣି ବଶ୍ୟାସ
 ମହାମୁନି ବଶିଷ୍ଠଙ୍କୁ ମନରେ ସୁମରି ।
 ଉଦୟ ଗିରି କନ୍ଦରେ ଥିଲେ ତପୋବନ
 ଯୁଧିଷ୍ଠିର ସୁମରନ୍ତେ ଜାଣିଲେ ଭୁବିତ ।
 ହସ୍ତିନା ଭୁବନେ ଧର୍ମସ୍ତକ ସୁମରନ୍ତି
 ଶୁଣ ହୋ ମନୁରାଜନ ଅଗସ୍ତି କହନ୍ତି ।
 ହସ୍ତିନା ଭୁବନେ ଆସି ପ୍ରବେଶ ବଶିଷ୍ଠ
 ଯୁଧିଷ୍ଠିବେଦ କହନ୍ତି ଆଦେ ତପୋନିଷ୍ଠ ।
 ବଶିଷ୍ଠଙ୍କୁ ଯୁଧିଷ୍ଠିର ନାନାପୂଜା କଲେ
 ଆସନାଦ ବେଲ ପୁଣି ବିନୟେ କହିଲେ ।

ମୋହର ବିନୟ ବାଣୀ ଶୁଣ ମୁନିବର
 ଅଶ୍ୱମେଧ କରିବଇଁ କରିଛୁ ବିଚାର ।
 ବଶିଷ୍ଠ ବୋଲିଲେ ସାଧ୍ୟ କଲ ସଦଧର୍ମ
 ଅଶ୍ୱମେଧ ଯାଗବିଧି ଅଟେ ଶ୍ରେଷ୍ଠଧର୍ମ ।
 ଅଶ୍ୱମେଧ ଯାଗକରି ପାରଇ ଯେ ଶେଷ
 ଅବଶ୍ୟ ସେ ବ୍ରହ୍ମଲୋକେ ହୁଅଇ ପ୍ରବେଶ ।
 ତାର କୁଲେ ଯେତେ ଲୋକ ହୋଇଥାନ୍ତି ଶ୍ରମୀ
 ବ୍ରାହ୍ମଣ କବା ଚଣ୍ଡାଳ ଦେବ ସ୍ୱର୍ଗାମୀ ।
 ଯୁଧି କନ୍ୟା ଶ୍ରବିଯା ଯେ କୁଟୁମ୍ବ ସଙ୍ଗରେ
 ଦିବ୍ୟରୂପ ହୋଇ ସଦେବ କସନ୍ତ ସ୍ୱର୍ଗରେ ।
 ଯାଗ ମହମା ଶୁଣିଣ ଯୁଧିଷ୍ଠି କହନ୍ତି
 ଏହା ନ କରି କି ଧର୍ମ କରିଛୁ ମୁଁ ଯଦି ।
 ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ ଆଦ୍ୟରୁ ଦେବ କଲି ମୁଁ କରିଣ
 କରିବ ଯାଗର ଅଟେ ଯେ ବିଧି ବିଧାନ ।
 ସଜାର ବଚନ ଶୁଣି ବଶିଷ୍ଠ ବୋଲନ୍ତି
 କହିବୁଁ ଯେ ଯାଗ କଥା ଶୁଣ ନରପତି ।
 ଏହି ବଂଶେ ଶ୍ରେତ ନାମେ ଥିଲେ ନରପତି
 ଦେବଯାଗ କରିବାକୁ ବଳିଲ ତା ମତି ।
 ମୋତେ ସେ ବରିଲ ବଶ୍ମ ଗର୍ଭ ସତ୍ୟଯୁଗେ
 ମୁହିଁ ଯାଗନିକ ହେଲି ଯାଇ ତାର ଯଜ୍ଞେ ।
 ମୁଁ ବୋଲଇ କପା ମୋତେ ବରିଲୁ ତୁ ଯାଗେ
 ଅଟନ୍ତି ଘୃତ ପ୍ରୋଷଣୀ ମୋର ରୁଦ୍ରମେଧେ ।
 ମୁଁ ହୋମ କଲେ ଅଶ୍ୱାର ପାରିବୁ କି ଘୃତ
 ଶୁଣି ଏହା ସନମତ କଲ ସଜା ଶ୍ରେତ ।
 ସନମତ କରି ସଜା କଲକ ତୁରିତ
 ଘୃତ ସମୁଦ୍ରକୁ ସେବା କରିଲ ବହୁତ ।
 ପଞ୍ଚତଣ ଦରଷ ସେ ତାକୁ ସେବା କଲ
 ମନାଇ ଘୃତସମୁଦ୍ର ସେ ଘୃତ ଆଣିଲ ।
 ଚଉବଂଶ ବର୍ଷ ଯାଏ ଯଜ୍ଞେ ନରମଣି
 ମୁଷଳ ଧାସରେ ଘୃତ ବର୍ଷାଇଲ ଆଣି ।
 ଲୋକେ ବୈଶ୍ୱାନର ଚର୍ଚ୍ଚ ଉଷି ସଦଘୃତ
 ତାଙ୍କ ଦେହେ ଲଦୁବୁଦୁ ବ୍ୟାଧି ହେଲ ଜାତ
 ବୋଲନ୍ତି ବଶିଷ୍ଠମୁନି ଶୁଣ ହୋ ଯୁଧିଷ୍ଠି
 ଅଗ୍ନି ଅବଳେ ଆହାରହୀନ ହେଲ ସୃଷ୍ଟି ।
 ଅଗ୍ନି ବିହନେ ସମସ୍ତେ ହେଲେ ଲୁଦୁବୁଦୁ
 ଅଶକତ ହେଲେ ଜାତ ନ ହୋଇଲ ବିଦୁ ।

ଅଗ୍ନି ଇନ୍ଦ୍ର ଦେବତାଙ୍କୁ ମାଗିଲେ ଔଷଧ
 ଇନ୍ଦ୍ର ନ ଦେବତାକୁ ତାର ଭଲ ନୋହେ କଥା
 ଇନ୍ଦ୍ର ନୋହେ ଅର୍ଜୁନ ଇନ୍ଦ୍ର ହୋଇ ବାଞ୍ଛା
 ଶାଶ୍ୱତ ଦହ ଶଶିଲ ତାହାର ସେ କଥା ।
 ଯଜ୍ଞ ଅଗ୍ନିକୁ ଆହାର ଦେଲେ ଧର୍ମସ୍ତୁ
 ଅଶ୍ୱମେଧ ପଲପାସ୍ତୁ ହୁଅଇ ନିଶ୍ଚୟ ।
 ପୃଥ୍ୱୀର ସମାନ ଏଥୁ ଲାଗିବଟି ବଡ଼
 ନ ସମ୍ମାନ ଯାଗେ କର୍ମା ପଣ ଧର୍ମସ୍ତୁତ ।
 ଗଜସ୍ୱୟ ଯଜ୍ଞ କୁମ୍ଭେ କଲ ଯେତେବେଳେ
 ଭଣ୍ଡାର ଘରୁଆ ଦୂର୍ଯ୍ୟୋଧନ ହୋଇଥିଲେ ।
 ଶଙ୍ଖାନ୍ତ ପଦ୍ମନ୍ତ ତାର କରେ ଥିଲ
 ତେଣୁ ଯେତେ ଖଜ ଦେଲେ କେତେନ ସରିଲ
 ବଶିଷ୍ଠଙ୍କୁ ସୁଧୂଷ୍ଣିର ଗୃହ ଦେଖାଇଲେ
 ନ ଅଶ୍ୱ କ ଏ ଧନ ଯେ ବଶିଷ୍ଠ ବୋଇଲେ ।
 ମୋର ସଙ୍ଗେ ଆସ ଯିବା କାହିଁ ନଗ୍ରହନ
 ଦେବର ମୁଣ୍ଡି ସେଠାରେ ଅଛି ଯେତେ ଧନ ।
 ବଶିଷ୍ଠଙ୍କ ସହ ଶ୍ରୀମ ସୁଧୂଷ୍ଣ ଅର୍ଜୁନ
 ଦିନଶେଷ ସମୟରେ କଲେନ ଗମନ ।
 ବେଗେ ଯାଇ କାହିଁ ନଗ୍ରହେ ହୋଇଲେ ପ୍ରବେଶ
 ବହଇ ଯେ ଜୁଇ ଉଦ୍ରା କାହିଁ ନଗ୍ରହ ପାଶ ।
 ବହୁତୁଆ ନାମେଅଛି ପଦ୍ମତ ଗୋଟାଏ
 ଶତେ ଯୋଜନ ନଗମ ନଦୀ ବହୁଯାଏ ।
 ସମସ୍ତେ ଯାଇ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ ସେଠାରେ
 ରହିଲେ ପାଦୁକବଟ ଦୁଷ ନକଟରେ ।
 ବଶିଷ୍ଠ ବୋଇଲେ କୁହୋ ଶୁଣ କୁହୋଦର
 ଏ ପଦ୍ମତକୁ ଉପାଡ଼ି ଘେନ ଗଦା ତୋର ।
 ଶୁଣି କୁହୋଦର ବେଗେ ଗଦାବର ତୋଳ
 ତାଡ଼ିଲେ ସେ ଗିରିବର ପଡ଼ିଲକ ତଳ ।
 ଫରୁଆର ଭିତରଟି ଯେଉଁସରି ଖୋଳ
 ସେହି ଖୋଳର ଉତ୍ତର ଅଟେ ନବତଳ ।
 ତଳକୁ ଗଢ଼ାର ତାର ଉତ୍ତରଣ ବାବୁ
 ଅଠାଇଣ ତାଳଯାଏ ଧନ ଅଛି ସୁର ।
 ଦେଖି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଲେ ସୁଧୂଷ୍ଣ ଗଜନ
 ବଶିଷ୍ଠ ବୋଇଲେ ଯାଗ କର ନେଇ ଧନ ।
 ଶ୍ରୀମ ଅର୍ଜୁନ ଦେଖିଣ ମନେ ବହୁରେ
 ଏତେ ଧନ କାହାରବା ରହିଛି ଏଠାରେ ।

ସୁଧୂଷ୍ଣ ବୋଇଲେ ଯାଗ ମୋର ଧର୍ମ ଅର୍ପେ
 ପରଧନ ଏହା ମୁଁହିଁ ନେବଇଁ କେମନ୍ତେ ।
 ବୋଲନ୍ତୁ ବଶିଷ୍ଠ ଶୁଣ ଧର୍ମ ନରପତି
 ପରଧନ ଆମ୍ଭେ କର୍ମା ଦେଖାଇବୁ ତୋତେ
 ତୋହର ଉପର ବଂଶେ ଚନ୍ଦ୍ର ଯେ ଦେବତା
 ତାର ଚନ୍ଦ୍ର ଉପକଳ ସୋମ ନାମେ ପୂଜା
 ସୋମର ନନ୍ଦନ ବୃଷ ନାମେ ନରପତି
 ସୁରୁରବା ନାମେ ଜାଣ ତାହାର ସନ୍ତତ ।
 ସୁରୁରବାର ନନ୍ଦନ ଆୟୁ ମହାବଳୀ
 ନନ୍ଦସ ବୋଲି ହୋଇଲ ତାହାର ଚନ୍ଦ୍ରନା ।
 ନନ୍ଦସର ନନ୍ଦନ ଯେ ହୋଇଲେ ଯଯାତି
 ମାନଧାତା ନାମେ ନୃପ ତାହାର ସନ୍ତତ ।
 ସାତଲକ୍ଷ ସତାଶୋଇ ସହସ୍ର ବରଷ
 ସତ୍ୟଯୁଗେ ଶ୍ରେଣିଲେ ସେ ହୋଇ ନରରାଜ
 ସେତୟାନ୍ତ ତେର ଲକ୍ଷ ଦଶ ଶହ ଜନାର
 ସେ ମାନଧାତା ଶ୍ରେଣିଲେ ହୋଇ ନରେଶ୍ୱର
 ତାଙ୍କ ପାଷାଣତ ପଥରଲକ୍ଷ ଅଙ୍କରେ
 ଉଦ୍ଭବ ବୋଲିଣ ଯେ ଏକ ସମୟରେ ।
 କ ଉକ୍ତ କୃଷ୍ଣପଥ ଯେ ତତୁର୍ଥୀର ତପ୍ତ
 ଶ୍ରେଣିଣ ନକ୍ଷତ୍ର ବାର ଅଟେ ବୃହସ୍ପତି ।
 ଧୂଷ୍ୟତୋୟା କୁଳେ ସେ ମରୁତସେନ ନୃପ
 ଯାଗ କରିବାକୁ ମନେ କଲେ ସଂକଳପ
 ଯାଗନକେ ଆମ୍ଭଙ୍କୁ ସେ କରିଲେ ବରଣ
 ମୁଁ ବୋଇଲି ବଶ୍ୟମିତ୍ର କରୁ ସମାଧାନ
 ଅକାଳେ ଅକାଳେ ବ୍ରହ୍ମପଦ ସେ ଲଜ୍ଜନ୍ତୁ
 ଯାଗନକେ ବରଲେ ସେ ଆସିବେ ଝଟକ ।
 ନାରଦ କହିଲେ ଯାଇ ପିତାମହ ଆଗେ
 ବଶ୍ୟମିତ୍ର ତପେ ତଳିଯାଉଛନ୍ତି ବେଗେ ।
 ଉତ୍ତର ପଦ୍ମତେ ବସିଛନ୍ତି ବୃହସ୍ପତି
 ତାହାଙ୍କୁ ବରଣ କର ଉତ୍ତମ ଅଟନ୍ତୁ ।
 ଆମ୍ଭ ବଚନରେ ଗଲ ସେ ମରୁତ ସବୁ
 ଦେଖିଲକ ବୃହସ୍ପତି ବସିଛନ୍ତି ଲବ୍ଧେ ।
 ନୃପତି ଶ୍ରୀମକୁ ଯାଇ ପ୍ରଣାମ କରନ୍ତୁ
 ସୋମବଂଶୀ ରଜା ଦେଖି ଶୁଭ ସେ କାହିଁନ୍ତୁ ।
 ମରୁତସେନ ବୋଇଲ ଶୁଣ ବଶ୍ୟମିତ୍ର
 ଯାଗ କରଣେ ଲଜ୍ଜନ୍ତି ଆଜି ଦିଅ ମୋତେ ।

ପୁଣି ନୃପତି ବୋଇଲ ଅତି ଅନୁରାଗେ
 ତୁମେ ସାଗନକ ଗୁରୁ ହୁଅ ମୋର ଯାଗେ ।
 ବୃହସ୍ପତି ବୋଇଲେ ତୁ ମର୍ତ୍ତ୍ୟ ଜାତ ହୋଇ
 ଆତ୍ମକୁ ବରଣ କରୁ ଜ୍ଞାନ ଗୋର ନାହିଁ ।
 ନର ପାମର ସିନା ରେ ତୁମ୍ଭେହିଁ ଜାଣି
 କିଏ ଯାଗ ମୋର କୁହ କରକୁ ଯେ ପୁଣି ।
 ବହୁତ ଝିଜାସ କଲେ ତାଙ୍କୁ ବୃହସ୍ପତି
 ଲଜ୍ଜା ପାଇଲ ସେ ସୋମବଂଶ କରପତି ।
 ଲଜେ ଚଣେ ପ୍ରମୁରୁ ନ ପାଏ ତ କାର୍ତ୍ତି
 ବୃହସ୍ପତି ଅନ୍ତର୍ଦ୍ଧାନେ ଗଲେ ତହୁଁ ପୁଣି ।
 ଦିଗମ୍ବର ହୋଇ ଗଜା ଶ୍ରୀଲକ୍ଷ୍ମଣ ବିଷାଦେ
 ଏସନ ସମୟେ ଯାଇ ମିଳିଲେ ନାରଦେ ।
 ବିଷାଦେ ସମସ୍ୟା ଦେଲ ନ ପାଇଲ ଗୁପ୍ତେ
 ବିକଳେ ବିନୟା ଦେଲ ନାରଦଙ୍କ ପାୟେ ।
 କମଥେ ମରୁତସେନ କୋହର ବିଷାଦ
 ପ୍ରଜା ମାନଙ୍କର ତୁ କି କଲୁ ଧରପଥ ।
 ପ୍ରଜାଙ୍କୁ ଅବଧ କଲେ ଗଜା ପାଏ କଷ୍ଟ
 ଆପେ ପୁଣି ନାଶଯାଇ ଉପୁଜେ ଅନିଷ୍ଟ ।
 ଯାଗ ନ କଲୁ କି ଶ୍ୟାମ୍ବର ମଣ୍ଡଳେ
 ମେଘେ ନ ବସିଲେ ପ୍ରଜା ହୁଅନ୍ତି ବିକଳ ।
 ମରୁତସେନ ବୋଇଲ ଶୁଣିମା ନାରଦେ
 ଅଶ୍ୱମେଧ ଯାଗ ଅନୁକୂଳ କଲି ହାଦେ ।
 ବରଣ କଲି ବଶିଷ୍ଠରୂପିଙ୍କ ମୁଁ ଆଗେ
 ବିଶ୍ୱାମିତ୍ର ଝଗଡେ ଗଲେ ସେହି ସାଗେ ।
 ବୃହସ୍ପତିଙ୍କ କହଲେ ବରଣ ନମନ୍ତେ
 ଅନେକ ଝିଜାସି ପୁଣି ବୋଇଲେ ସେ ମୋତେ
 ନାରଦ ବୋଇଲେ ଦୁଃଖ ନ କର ତୁ ଶିଖେ
 ଅମ୍ଭେତୋଯାଗରେରୁଣି ଜଣେଦେବା ତୋତେ
 ମରୁତ ବୋଇଲେ ଯେବେ ଆଜ୍ଞା ଦେବୁ ରୁଣି
 ମୁଁହିଁ ନ ବରବ କେବେ ବୃହସ୍ପତି ବଂଶୀ ।
 ମୁନି ବୋଇଲେ ଜଣେହେଁ ବରଣ ତୁ କର
 ତା ନୋହଲେ ଯାଗ ନଷ୍ଟ ହୋଇବ ତୋହର
 ଏମନ୍ତ କଥା ଶେଷ ସୟେ ନ ବୋଲି ତୁ କହ
 ବୃହସ୍ପତିଙ୍କ ଉତ୍ତମ ପ୍ରସେକ ଯେ ଅଛୁ ।
 ବହୁତ ପଣ୍ଡିତ ନାମ ତାହାଙ୍କର କତ
 ତାହାଙ୍କୁ ବରଲେ କହୁ ନାହିଁ ଉକ ବାତ ।

ଗାଠ ପଡ଼ାଇଲେ ତାଙ୍କୁ ଯହୁଁ ବୃହସ୍ପତି
 ଅସ୍ତେ ବାଳୁତ ଯେଣୁ ଫନଛନ୍ତି ମତି ।
 କୁହ ଏବେ ଏହିକଣି ଚଳି ଯା ତୁରତେ
 ଏତେବେଳେ ବସିଛନ୍ତି ସେ ମେରୁ ପର୍ବତେ ।
 ଶ୍ରୀକରେ ତୁ ଦେଖିଯିବୁ ଗୋର ଅସିପସ
 ତୋତେ ଦେଖି ପଳାଇବ ସେ ବହୁତ ପଥ ।
 ନିଉନ ହୋଇଲେ ଗୋତେ କରବ ସେକୋପ
 କିମାର୍ ଅତିଲ୍ଲ ବୋଲି ଦେବ ଅବଶାପ ।
 ଗୋତେ ସେ ଦେଖିଲ ମାତ୍ର ପଳାଇବ ଉରେ
 ଏହନ ତୁ ମୁଣିମନ୍ତ ହୋଇବୁ ପ୍ରମୁରେ ।
 ଥେକାଏ ଦୁରେ ସେ ତୋତେବୁଝିବ ଲେଉଟି
 ଝୁଣି କାଟେ ପଡ଼ିବ ସେ କାଳ ପୁଅ ଗୋଟି
 ଖଡ୍ଗ ବୁଲଇ ପ୍ରବେଶ ହେବୁ ତା ଆଗର
 ପ୍ରଭେଦର ଦେବ ସେ ହୋଇଣ କିଙ୍କର ।
 ପ୍ରଣମିତ ହୋଇବୁ ତୁ ଯେତେବେଳେ ତାଙ୍କୁ
 ବରଣ କରବୁ କୁହ ତୋହର ଯାଗକୁ ।
 କହିଣ ନାରଦ ମୁନି ଗଲେ ଅନ୍ତରାତନ
 ମରୁତସେନ ଗଜନ ଲେ ସେହିସ୍ଥାନେ ।
 ଆକାଶ ଗଙ୍ଗାରେ ମୁନି ସନ୍ଧ୍ୟା କରୁଥିଲେ
 ନୃପତିର ମୁଣି ଦେଖି ଉପ୍ପେ ପଳାଇଲେ ।
 କେଶ ମୁକୁଳ ବସନ ପଡ଼ଇ ଯେ ଖସି
 ପଳାଇଲ ବାପ ବାପ ବୋଲି କାଳଶିଖି ।
 କିଶ ଶତେ ଯୋଜନ ଯେ ଗୁଣ୍ଠିଲ ଲେଉଟି
 ଲେଉଟି ଗୁହାଁରେ ତଳେ ପଡ଼ିଗଲ ଝୁଣି ।
 ଖଡ୍ଗର ଦେନ ଗମଇ ପଡ଼େ ମହାସୟେ
 ମୁଣିଧର ଆହୋଶିଲି ସହ ତେଜ ପ୍ରାୟେ ।
 ଦନ୍ତେ ଭରଣ ସେ ଦେନ ବୋଲେ ରଖ ରଖ
 ତୁ ମହାତମା ନ ମାର ମୁଁ ଅଟେ ନରେଶ ।
 ସନ୍ଧ୍ୟେ ପାଇ ଗୁଣ୍ଠିଲ ତାହାର ବଦନ
 କତ କୁମର ବୋଇଲ ତୁ ମରୁତସେନ ।
 ବିଶ୍ୱାମିତ୍ର ଅଭିଶାପେ କଳ୍ପଣ ଗଜନ
 ସ୍ୱସ୍ୟ ହୋଇ ଉଷିଲ ବଶିଷ୍ଠ ନନ୍ଦନ ।
 ତେଣୁ ଦେଖି ପଳାଇଲ ତାହା ପର ବୁଝି
 ଉପ୍ପେ ଲୁଚିଅଛୁ ଏବେ ମେରୁଦୋଠ ମଝି ।
 ଶୁଣି ମରୁତସେନ ଯେ କଲ ପ୍ରଣିପାତ
 କରବ ମୁଁ ଅଶ୍ୱମେଧ ଯାଗ ତପୋବନ୍ତ ।

ଆସିଲ ଯାଜ୍ଞି କପଣେ କୁସୁକୁ ବରଦ
 ଅନେକ ଦୁଃଖ ପାଇଲ ଭୁଲୁକ ସେବକ ।
 କତ ବୋଲିଲେ ବରଣ ଶେଷଲ ମୁଁ ଗଜା
 ଆମ୍ଭ ସରକ ତୋହର ଯୋଗାଡ଼ କର ଯା ।
 ସବ୍ ସମ୍ପାଦି କରୁକୁ ମୋହର ଅସୁତେ
 ମୁହିଁ ସୁତ ମଣିକୂଡ଼ ନାମେ ପରବତେ ।
 ପ୍ରଥାବଧୂରେ ବରଣ କର ସୋମବର୍ଣ୍ଣୀ
 ଏହା କହି ବରଣ ସେ ନେଲେ କାଳଶିଖି ।
 ବଜୟ ମରୁତସେନ ଯାଇ ଇନ୍ଦ୍ରପ୍ରସ୍ଥ
 କରଇ ଯେ ଯୋଗ ଯୌମ୍ୟ ପୁରୁଷହରମତେ ।
 ଚକ୍ରବର୍ତ୍ତୀ ଗଜା ସବୁ ସମ୍ପାଦିଲ
 କତରୁଣି ସଜ୍ଜି ଧୂରେ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲ ।
 ଅନେକ ଦୂରରେ ଆଇ ଡାକସବ ନୃପ
 ମୁଁ ମରୁତସେନ ମୋତେ ନ ଚାହିଁ କୋପ ।
 ଗହ ଗହ ଶବ୍ଦରେ ଶୁଭଲକ ବାଣୀ
 ଆସନ କମ୍ପନ୍ତେ କତ ଧାନେ ତାହା ଜାଣି ।
 ସଶକେ ବାଳୁତ ପୁଣି ସଶକେ ସେ ଜ୍ଞତା
 ମନ କଲେ ଦୃଶ୍ୟ ହୁଏ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ବାରତା ।
 ଏକାଲେ ମରୁତସେନ ତରଣେ ପ୍ରମେ
 ଇନ୍ଦ୍ରପ୍ରସ୍ଥକୁ ବଳିପ୍ରେ କର ଦେବ ସ୍ୱାମି ।
 ଗଜାର ବଚନ ଶୁଣି ବୋଲିଲେ ସେ କତ
 କୁହ ଆଗ ହୋଇଥାଅ ମୁଁ ହେଉଛି ପଛ ।
 ପଥ ଅତି ଦୁର୍ଗମ ତୁ ଆଗେ ଚଳ ବାବୁ
 ଇନ୍ଦ୍ରପ୍ରସ୍ଥ ଯାଅ ତହିଁ ଆମ୍ଭକୁ ଦେଖିବୁ ।
 ଏତେ ବୋଲି କତରୁଣି ଅନ୍ତର୍ଦ୍ଧ ନ ହେଲେ
 ମନଯାନ ଚଡ଼ି ଯାଗେ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ ।
 ମରୁତସେନ ପ୍ରବେଶ ହୋଇ ସୁଗନ୍ଧରେ
 କତକୁ ଦେଖିଲ କସିଅଛନ୍ତି ସେଠାରେ ।
 ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଣ ପରୁରଇ ଦଣ୍ଡଧାରୀ
 ଆଗେ କପରି ଅଇଲ ଆଦେ ତପସ୍ବରୀ ।
 ସେ ବୋଲେ ମୋର ମହିମା ନ ଜାଣୁ ମରୁତ
 ମନ ଯଥା ଗମେ ମୋର ଗମନ ସେ ମତ ।
 ତହୁଁ ଦେଖାଇଲ ଯାଗସମ୍ପଦ ନରେନ୍ଦ୍ର
 ଦେଖି ଉପହାସ କଲ ମୁନିକୁଳଚନ୍ଦ୍ର ।
 ଉଆଇଅଛୁ ତ ବଡ଼ ସମ୍ଭାର ନପ୍ରତ
 ଆଜି ଯାଗକୁ ଉତ୍ତମ ଜାଣ ଏ ଯୁକତି ।

ଅଶ୍ୱମେଧଯାଗ ଗଜା ଦୂତେ ଏଣେ କର
 ଶୁଣି କରଯୋଡ଼ ପୁଣି କହେ ଦଣ୍ଡଧାରୀ ।
 କତ ବୋଲିଲେ ଯେବେ କୁ ବାବୁ ଆମ୍ଭକୁ
 ଆସ ହୋ ମରୁତ ଧନ ଦେବାକ ରୁନୁକୁ ।
 ବଦନ୍ତ ବଣିଷ୍ଠମୁନ ଶୁଣ ବୋ ସୁଧୂଷି
 କନ କଥାରେ ମରୁତସେନ ବେଗେ ଉଠି ।
 ମହାଅରଣ୍ୟେ ପ୍ରବେଶ ହେଲେ ଦଣ୍ଡଧାରୀ
 ସୌଗନ୍ଧ୍ୟବନ ସହସ୍ର ଯୋଜନ ଯେ ଗୁର ।
 ବ.ଗଣ ନଦୀର ପାଶେ ରଉଦ୍ରୁ ଉବତ
 କନ ବୋଲେ ଗଜା ଏଥେ ହୁଅ ତୁ ଗୁପ୍ତ ।
 ଅନ୍ୟ କାହାରିକୁ କୁହ ନ ହୋଇବୁ ଦୃଶ୍ୟ
 ଏଥେ ଥାଏ ମହାହୁତ୍ର ନାମରେ ଗନ୍ତସ ।
 ମଣିଉଦ୍ର ବୋଲି ପୁଣି ଗନ୍ତସେକ ଅଛୁ
 ବ୍ରାହ୍ମଣ କବା ଚଣ୍ଡାଳ ସବୁ ଯାଏ ଭସି ।
 ହୁତ୍ର ସତ୍ୟସୁଗେ କାଶୀକ ସୀ ସେବା କଲ
 ସତରଲକ୍ଷ ବରଷ ଲୁହା ସେ ଇଷିଲ ।
 ଶବ୍ଦେ ତାକୁ ବର ଦେଲେ ଦେବ ସଦାନନ୍ଦ
 ଇଶ୍ୱରକୁ ମାଗିଲ ସେ ମହେଶ୍ୱର ପଦ ।
 ହେଲେ ତାକୁ ବର ଦେଲେ ଦେବ ଗୁଣନଧୁ
 ମୋର ଉଦ ଦେନ ଭୁଞ୍ଜି ଯେ ଅଛୁ ବାରିଧୁ ।
 ହର ବର ପାଇ ଦୈତ୍ୟ ସିନ୍ଧୁକୁ ଗମିଲ
 ବହୁଧନ ଆଣି ତହୁଁ ଉଣ୍ଡାରେ ରଖିଲ ।
 ତୁ ଏଥି ମରୁତଗଜା ରହିଥାଅ ଦଣ୍ଡେ
 ଆମ୍ଭେ ଏଥୁ ଯାଇ ଘେନି ଆସୁ ରହଣଶ୍ରେ ।
 ଏହି ପବନ ଉପରେ ଗୁପ୍ତେ ରହିଥିବୁ
 ଆମ୍ଭର ଡାକ ଶୁଣିଲେ ବହନ ହୁ ପବୁ ।
 ଏତେ କହି କତ ଯହୁଁ ବେଗେ ଚଳଗଲେ
 ରଉଦ୍ରୁ ପବତେ ଯାଇ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ ।
 ନିଗ୍ରାରେ ସେ ମଣିଉଦ୍ର ନ ଜାଣଇ କହୁ
 ଭୟେ ଘୋକାଏ ଦୂରରେ କତରୁଣି ଅଛୁ ।
 ଶବ୍ଦସବୁ ଆତଯାତ ହେଲେ ଯେତେବେଳେ
 ତଥାହିଁ ଉଠି ବସିଲ ଅସୁର ଚଣ୍ଡାଳେ ।
 ଦଇତ୍ୟ ଜହ୍ନାନ୍ତ ମାର ସୁବଳକ ଯହୁଁ
 ଚଣ୍ଡାଳ ଅସୁର ବେଗେ ତଥାହିଁ ଉଠୁ ।
 ବୋଲିଲ ଅମରୁର କଲ ଆରେ ଦୈତ
 ତନୁଦିନ ଆର ନାହିଁ ନରଭୋଜ୍ୟ ।

ତୋର ମାଂସ ଭକ୍ଷିଲେ ମୁଁ ହୋଇବି ସେ ସ୍ବପ୍ନ
 ଆସ ଆସ ମହାତ୍ମା ତୁ ଅଜ୍ଞାନ ବାଳୁକ ।
 କତ ବୋଇଲୁକ ମୋତେ ଶୁଣି କି ନା ବାବୁ
 ପଦାର୍ଥକ ମାଣିବି ମୋତେ ଦାନ ଦେବୁ ।
 ମଣିଭଦ୍ର ବୋଇଲୁକ ଯେଣେ ତୋର କାର୍ଯ୍ୟ
 ମୁହିଁ ତାହା ନିର୍ଭୀକର ଦେବ ଆହୋ ହିନ ।
 ରୁଷି ବୋଇଲେ ମରୁତସେନ ନୃପମଣି
 ଲଦ୍ରପ୍ରସ୍ଥେ ଅଶ୍ରୁମେଧ କରିବ ସେ ପୁଣି ।
 ମୋତେ ସେ ବରୁଣ ଆଜ ଯାଗନକପଣେ
 ଧନ ନ ଅଶୁଲ ଆସିଅଛି ସେ କାରଣେ ।
 ମଣିଭଦ୍ର ବୋଇଲୁ ମୁଁ ଅଟଇ ଶ୍ରବଣ
 ମୋହର ନିଜ ଆହାର ଅଟେ ମଧୁ ମାଂସ ।
 ବଶେଷେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଭୁଞ୍ଜି ଦେବମନ୍ଦ୍ରେ ପିଠି
 ବ୍ରାହ୍ମଣ ମାଂସ ଭକ୍ଷିଲେ ନ ରହଇ ବ୍ୟାଧି ।
 ଯତନେ ଲେଖି ଆମ୍ଭେ ଯେ ମଧୁମାଂସ ଭକ୍ଷୁ
 ଏଡ଼େ ପ୍ରମାଦେ ପଡ଼ିଲୁ କର୍ପା ଦେଖୁ ଦେଖୁ ।
 କତ ବୋଇଲୁ ମୁଁ ତୁତ ଭବିଷ୍ୟତ ଲୀଳା
 ମୁଁ ଜାଣଇ ତୋର ସପ୍ତସୁରୁଷ ବାରତା ।
 ପର ଉପକାରେ ମରଣକୁ ନ ଡରଇ
 ସଦା ପରଦୁଃଖେ ମୁହିଁ ଦୁଃଖୀ ଯେ ଅଟଇ ।
 ମଣିଭଦ୍ର ବୋଲେ ଯେବେ ଦେବ ତୋତେ ଧନ
 କିଏ ଏସୁ ବହୁନେବ ତୁ ମୋର ଭୋଜନ ।
 କତ ବୋଇଲୁ ମୁଁ ନିଜେ ଧନ ଦେନ ଯିବି
 ମରୁତସେନକୁ ଦେଇ ପୁଣି ମୁଁ ଆସିବି ।
 ବରୁରେ ମଣିଭଦ୍ର ଏ ପର ଦୁଃଖେ ଦୁଃଖୀ
 ଆସିବ କି ନ ଆସିବ ବାରେ ତାହା ଦେଖି ।
 ଏତେ ଭାବଣ ଅସୁର କତେ ଦେନଗଲୁ
 ହିରଣ୍ୟ ପଦ୍ମତେ ବାସନ୍ତିୟ ଦେଖାଇଲୁ ।
 ଯେତେକ ଅଶୁର ଧନ ନିଅ ହୋ ବ୍ରାହ୍ମଣ
 ଧନ ନେଇ ବେଇଆସ ତୁ ଏଥେ ବହନ ।
 ତୁ ଯେବେ ଆସିବୁ ମୋର ଆଜ ହେବ ଗ୍ରାସ
 ନ ଆସିଲେ ପଥଆତ୍ମା ମୋର ଉପବାସ ।
 ଏକ ନିଧରେ କନକ ଅଛି ଦଶଲକ୍ଷ
 ସାରବୃତ୍ତିପଣେ ତାହା ଭୋଗ କଲୁ କତ ।
 ମରୁତସେନ ଗୁଜାର ସନ୍ନିଧେ ମିଳଇ
 ବେଶି ସହସ୍ରେ ବ୍ରଣାମ କରେ ନିରସାର୍ଥ ।

କତ ବୋଇଲୁ ତୁ ଧନ ବହୁ ଦେନଯାଅ
 ଶୁଭେ ନିଜ ସଙ୍ଗେ ଯାଇ ତୁହି ରହିଥାଅ ।
 ତହୁଁ ସେ ବନରୁ ଶେଷଆଣି ମହାଶବ୍ଦ
 ବନନ କରିଲୁ ଗଜା ଦଶଲକ୍ଷ ଗଜ ।
 ଧନଯାକ ଲବ ସେହି ଗଜଙ୍କ ଉପରେ
 ମରୁତସେନ ଚଳିଲ ଆନନ୍ଦ ମନରେ ।
 କତମୁନି ବୋଇଲେ ହୋ ଶୁଣ ମହାଶବ୍ଦ
 ଅଶ୍ରୁମେଧ ଯାଗକୃତେ ବେଗ ହୋଇ ଯାଅ ।
 ଗଜା ବୋଲେ ଯାଗନକ ଅଟଇ ଆପଣ
 ମୁଁ ଆଗରେ ଉଲେ କିଏ ହେବ ପ୍ରୟୋଜନ ।
 କତମୁନି ବୋଇଲୁ ମୁଁ ଯିବି ଆଉ କାହୁଁ
 ଏ ଧନ ଆଣିଲୁ ମୁହିଁ ମଣିଭଦ୍ର ତହୁଁ ।
 ତାହାର ଆଜକୁ ତିନିଦିନ ଉପବାସ
 ମୋତେ ଭକ୍ଷିଲେ ତାହାର ଆତ୍ମା ହେବ ତୋର
 ତୋ କାର୍ଯ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ବେଗେ ଆଇଲୁ ମୁହିଁ
 ମୋହର ଯିବାକୁ ସେହି ବାଟ ଧିବ ଚାହିଁ ।
 ଏହା ଶୁଣି ବୋଲେ ଏହା କହନ୍ତି କି ଲୋକେ
 ତୁମ୍ଭେ କର୍ପା ଯିବ ଦୈତ୍ୟ ମରୁ ତହିଁ ଶ୍ରେକେ
 ଆପେ ମରି ପରକୁ ଯେ ଦୟାକରିବାର
 କେବେ ଏହା ଶୁଣି ନାହିଁ ଆହେ ମୁନିବର ।
 କତ ବୋଇଲୁ ସେ ମୋତେ କରୁଅଛି ଆଶ
 ନ ଗଲେ ଧର୍ମ ମୋହର ହୋଇବ ବିନାଶ ।
 ଅନେକ ବେକୁଲୁ ହୋଇ ବୋଲେ ନୃପମଣି
 କତ ନ ଶୁଣେ ମରୁତସେନ ଗଜା ବାଣୀ ।
 ଭୟେ କଣ୍ଠ ଶୁଷ୍କ ଗଜା ନ ପାରିଲୁ ଶୁଲି
 ବୋଇଲୁ ଆଜ୍ଞା ତ ଅଶ୍ରୁମେଧ ଯାଗକଲୁ ।
 ଅନେକ ବୁଝାଇ କହେ ଗଜାକୁ ଯେ କତ
 ପାଷାଣର ରେଖା ଜାଣ ମହତକ ଦାତ ।
 ବାବୁ ବିଚଳିତ ହୁଏ ଯେଉଁ ପୁରୁଷର
 କିସ ତାର ଧର୍ମ କିସ ତପସ୍ୟା ତାହାର ।
 ଏତେ ବୋଲି କତ ଘୋରବନକୁ ଚଳିଲେ
 ହିରଣ୍ୟଗର୍ଭ ପଦ୍ମତେ ସର୍ପାରେ ଉଠିଲେ ।
 ବିଳମ୍ବ ଦେଖି ବୋଇଲୁ ମୁଁ ବଡ଼ ମରୁଗ
 ଦେଖୁ ଦେଖୁ ଉପେକ୍ଷିଲୁ କିହିଥିଲୁ ଶ୍ରେଣ ।
 ଶୁଳି ଯୋଜନଯାଏ କେହି ମୋର ଡରେ
 ପଣି ନ ପାରିବୁ କାହୁଁ ଆସେ ପୁନର୍ବାର ।

ଅପାର ବେଳେ ଅସୁର ଶୁଣିଲେ ବାଟ
 ନ ଦେଖି ନରାଣ ତୋର ବାଟେ ପୁଣି ଆଶ
 ଏମନ୍ତ ସମୟେ ଯାଇଁ ମିଳିଲେ ସେ ଦ୍ଵିଜ
 ତାକୁ ଦେଖି ମଣିଭଦ୍ର ତୋରର ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ।
 ଏକ ଦୃଷ୍ଟିରେ ତାହାକୁ ଚାହିଁ ବଢ଼ିରଲ
 ବାଜୁତ ହୋଇ ଉତ୍ତମ ସାଧୁ ଏ ଅଟଳ ।
 ଗିରିବଦ ଉତ୍ତରକୁ ଉଠିବା ସମୟେ
 ମଣିଭଦ୍ର ବୋଇଲେ ନ ଅଇଲେ ଯତ୍ନ ।
 ମାତା ପିତା ପ୍ରାଣ କରେ ନାହିଁ କୋର ନେତ୍ର
 କେମନ୍ତେ ମୁରୁଛି ତୋତେପ୍ରତି ଦେଲେଦେବ
 ବ୍ରାହ୍ମଣ ହୋଇ ତୁ ପୁଣି ଏଡ଼େକ ନିର୍ଭୟ
 ଏଠାକୁ ତୁ ଆସିବାକୁ ନ କରୁ ରେ ଭୟ ।
 ଏହା ଶୁଣି କତ ବୋଲେ କିଛି ନ ପର
 ଶୀଘ୍ର ମୋତେ ଖାଇ ତୋର ଅମ୍ବା ତୃପ୍ତକର
 ମଣିଭଦ୍ର ବୋଇଲେ ମୁଁ କ୍ଷୁଧାରେ ଆତୁର
 ବଡ଼ ଦୁର୍ଲ୍ଲଭ ବେଶିଲି ମହାମା ତୋହର ।
 ମନୁଷ୍ୟ ହୋଇ ପୁଣି ତୁ ଏଡ଼େକ ମହତ
 ତୋତେ ଭକ୍ତବାକୁ ମୋର ନ ବଳର ସତ ।
 କତ ବୋଇଲେ ତୁ ପୁଣି ହୋଇ ବଡ଼ଭଗ୍ନ
 ମୋତେ ପ୍ରତିଲେ କ୍ଷୁଧାରେ ହେବୁ ବଡ଼ ଦୁଃଖୀ
 କ୍ଷୁଧାର୍ଥୀ ଆତ୍ମାକୁ ଯେହୁ କରନ୍ତି ନିବଶ
 କହିଲେ ତ ନ ସରଇ ଏଥୁ ଯେତେ ଦୋଷ ।
 ମଣିଭଦ୍ର ବୋଇଲେ ମୁଁ ହୋଇଲି ତୃପ୍ତ
 ବଚନେ ତୋଷିଲୁ ମୋତେ ତୁ ବାଜୁତ ଯତ
 ହୋଇଲଇଁ ତୃପ୍ତ ଯେ ତୋତେ କଳିତେଜ୍ୟ
 ତୋହର ମନ୍ଦିରକୁ ତୁ ବେଗେ ଚଳି ଯାଯା
 ମଣିଭଦ୍ର ତେଜ୍ୟକର କତ ତହୁଁ ଆସି
 ବାଜୁତ ପ୍ରାୟ କୁଲଇ ବନେ ବାଳଶିଖି ।
 ପଡ଼ାଇଲେ ଏକ ପୁଅ ବୋଲି ବୃହସ୍ପତି
 ତେଣୁ ଅସୟ ବାଜୁତ ବଢ଼ିଲିତ ମତ ।
 ଏଥୁଅନ୍ତେ ଯେ ବଲ୍ଲଙ୍କ ଦେଶ ମହାବଳୀ
 ଅଗସ୍ତ୍ୟ ମହାରୁଷିଙ୍କ ପାଦ କଲ ପୂଜା ।
 ଅନେକ ଧନ ଭେନ ସେ ମରୁତ ଆଇଲ
 କାହାକୁ ବରଣ କରି ଅଶ୍ଵମେଧ କଲ ।
 କହନ୍ତି ଅଗସ୍ତ୍ୟ ଶୁଣ ମନୁ ମହାବୟୁ
 ଏ ବସ୍ତୁ ପୁରଣ ଶୁଣି ପାପ କର କ୍ଷୟ ।

ଅନେକ ମହାରୁଷିଙ୍କୁ ବରଣ ମରୁତ
 କତଙ୍କ ବରଣ ଶୁଣି ହେଲେ ସବେ ଭୀତ ।
 ନାରଦ ଭଣ୍ଡରେ ବୃହସ୍ପତିଙ୍କର ଆଗେ
 ପୁଷ୍କଳଷ୍ଠ ହେଲ ଚୋତେ ମନ୍ଦର୍ମ ଯୋଗେ ।
 ସୋମବର୍ଣ୍ଣା ସେ ମରୁତସେନ ମହାବୟୁ
 ଦେବଯାଗ କରିବାକୁ ବରେ ତୋ ଚନ୍ଦ୍ର ।
 ଧନଶୀଳ ଦେଖି ତୋର ପୁଅ କତ ଗଲ
 ମଣିଭଦ୍ରା ଦାନବକୁ ଧନ ସେ ମାଣିଲ ।
 ଦେଶସ ଶ୍ରେଜନ ହେଲ ସେ ତୋହର ବାଳ
 ତେଣୁ କତକୁ ବନରେ ପଡ଼ିଲ କଟାଳ ।
 ଶୁଣି କୋପ କଲେ ଦେବ ଗୁରୁ ବୃହସ୍ପତି
 କରେ କବଚ ଧରିଲେ ହୋଇ କୋପମୁଖି ।
 କୋପେଣ ପଣ୍ଡିତ ତହୁଁ ଧାମନ୍ତ ଗରଜ
 ଯାଗଶାଳ ସହିତରେ ପକାଇଲେ ଭାଜ ।
 ଅନେକ ରୁଷି ସେ ସେହି ଯାଗଶାଳେ ଥିଲେ
 ବୃହସ୍ପତିଙ୍କର ଭୟେ ସବେ ପଳାଇଲେ ।
 ମରୁତସେନ ନୃପତି ପଳାଇଲ ଡରେ
 ଯାଇଣ ଲୁଚିଲ ସେହି ମନ୍ଦର କନ୍ଦରେ ।
 ଶୁଣ ହୋ ଯୁଧିଷ୍ଠି ତହିଁ ଖୋଲ ହେଲ ଯହୁଁ
 ଭାଜିଲ ଯାଗ ଆଶ୍ରେନ ନୋହିଲକ ତହୁଁ ।
 ଶୁଣ ଆହୋ ମହାବଳୀ ବଦନ୍ତ ବଶିଷ୍ଠ
 ମରୁତସେନ ବଜାର ଯାଗ ହେଲ ନଷ୍ଟ ।
 ଯେତେ ଧନ ସେ ମରୁତ ବହୁ ଆଣିଥିଲ
 ପବନ ଖୋଳାଇ ଏହା ମଧ୍ୟ ପୁରଇଲ ।
 ସୁବର୍ଣ୍ଣସ୍ତ୍ରୀ ସୁନା ଯୋଗାଡ଼ୁଛି ଯେତେ
 ନଉତି ପଲମ ସବୁ କଳସୀ ସହତେ ।
 ସୁବର୍ଣ୍ଣର ଆଳ ଗିନା ଖୋର ଆଦିକର
 ସମସ୍ତ ରଖିଲ ଖୋଳି ପୁଣି ଏହି ଗିରି ।
 ମରୁତସେନ ବୋଇଲ ଯେ ମୋହର ବଂଶେ
 ଅଶ୍ଵମେଧ କରିବ ସେ ନେବ ଏହା ତୋଷେ
 ଅନେକ ପୁରୁଷ ଏବେ ଗଲ ତୋର ବହୁ
 ଅଶ୍ଵମେଧ କରିବାକୁ କେ ଭଜନ ନୋହୁ ।
 ବଶିଷ୍ଠ ବୋଇଲେ ତୁ ଯେ ପରଧନ ବୋଲୁ
 ତଦନ୍ତ କରି ଏଥୁର ପର୍ଥ କହିଦେଲୁ ।
 ତୋହର ଉପରବଂଶ ଅର୍ଜିତ ଏ ଧନ
 ଏହା ଭେନ ଯାଗ କର ଯୁଧିଷ୍ଠି ଗଜନ ।

ବଶିଷ୍ଠ ବାକ୍ୟେ ପିଟିଲ ତାଙ୍କ ମନୋଭ୍ରାନ୍ତ
ତହୁଁ ପାଣ୍ଡବମାନେ ଯେ ଧନ ଘେନି ଯାନ୍ତି ।
ଚନ୍ଦ୍ରବଳାଟି ଯେ ଭର ପୂର୍ଣ୍ଣ ପୁଣ୍ୟବଳେ
ସୁବର୍ଣ୍ଣ ଯୋଗାଡ଼ମାନ ନେଲେ ଯାଗଣାଲେ
ନମସ୍ତେ ଜମଳାପତି ନମସ୍ତେ ମୁସରି
ଯେଉଁ ଦେବ ଏ ସଂସାର ହୃଦେ ଅବତରି ।
ସେ ଦେବ ପାଦପଙ୍କଜେ ନିତ୍ୟ ମୋର ସେବ
ନମସ୍ତେ ଶାରଳାଦାସ ଗତି ମୁକ୍ତି ଦେବା ।

ଯୁଧିଷ୍ଠିରଙ୍କର ଅଶ୍ୱମେଧ ଯାଗ
ଶୁଣ ବୈଦସ୍ୱତମନୁ ବବନ୍ତି ଅଗସ୍ତି
ଧନ ନେଇଣ ପାଣ୍ଡବେ ହୋଇଲେ ତୃପ୍ତ ।
ଏଥୁଅନ୍ତେ ଯୁଧିଷ୍ଠିର ସେ ଯାଗ ଆଗ୍ନେୟି
ସୁମରନ୍ତେ ବଜେକଲେ ଆସି ସବତରୀ ।
ସୁମନ୍ତକ ବଶ୍ୱାମିତ ବାମଦେବ ମୁନି
ବୁଦ୍ଧିଦାରେ ଯାଗନିଜ ବଶିଷ୍ଠଙ୍କୁ ଘେନି ।
ସବୁର ସହସ୍ର ଶିଷ୍ୟ ଘେନି ମାରକଣ୍ଡ
ନର୍ମଣ କରନ୍ତି ବସି ସେହି ଯାଗକୁଣ୍ଡ ।
ଦୁଃସାସଙ୍କ ତୁଲେ ନରସହସ୍ର ଯେ ତେଲ
ଦିଶାୟ ଈଶ୍ୱର କି ଯେ ଯୋଗେ ବଜେ କଲ
ବାଇଶି ସହସ୍ର ଶିଷ୍ୟ ଘେନି ମୁଁ ଆସିଲି
ଶୁକମୁନି ଜଇମିନି ଅଛନ୍ତି ଦେଖିଲି ।
ଶୈଳପ୍ତି ବଞ୍ଚିତକ ଯେ ଯୌମ୍ୟ ଋଷ୍ୟଶୃଙ୍ଗ
ସମସ୍ତେ ମିଳିଲେ ଶୁଣି ଯୁଧିଷ୍ଠିଙ୍କ ଯାଗ ।
ବ୍ୟାସଙ୍କୁ ଯେ ସୁମରଣା କଲେ ଧର୍ମସୁତ
ଶୀଘ୍ର ତଳିଲେ ସେ ଥିଲେ ଜଳଦ ପବନ ।
ଘଳିଲେ ସବୁ କଥାରେ ସୁମରେ ଯୁଧିଷ୍ଠି
ଧାନ୍ତିକାରେ ବଜେକଲେ ଘେନି ଶିଷ୍ୟଗୋଷ୍ଠି
ସାଠିଏ ସହସ୍ରଶିଷ୍ୟ ବ୍ୟାସଙ୍କର ତୁଲେ
ଇନ୍ଦ୍ରପ୍ରସ୍ଥ ରାଜ୍ୟେ ଆସି ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ
ପିତାମହ ଦେଖି ରାଜା ପ୍ରଭୁଲେ ଆସନ
ଶତସହସ୍ର ପ୍ରଣାମ କଲ ପଣ୍ଡୁନାମ ।
ବ୍ୟାସେ ଯୁଧିଷ୍ଠିଙ୍କ ନେଇ ବସାଇଲେ କୋଳେ
ପରୁଣିଲେ ସେ ସମସ୍ତ ବାରତା କୁଣ୍ଡଳେ ।
ଯୁଧିଷ୍ଠିର ଜଣାଇଲେ ବ୍ୟାସଙ୍କର ପାଦେ
ଅଶ୍ୱମେଧ କରିବି ମୁଁ ତୁମ୍ଭର ପ୍ରସାଦେ ।

ବ୍ୟାସ ହୋଇଲେ ତୋହର ଏ ଉଚିତ କର୍ମ
ଅଶ୍ୱମେଧ ଯାଗ ବଳୀ ନାହିଁ ଆନ କର୍ମ ।
ରାଜହସ୍ତ ଯାଗ କଲୁତୋର ପୁଣ୍ୟବଳେ
ବନ୍ୟାଦୋଷ ଗନ୍ଧ ପଣ୍ଡୁ ଗଲେ ସ୍ୱର୍ଗଆଳେ ।
ପୁଣି ବୋଇଲେ ବାବୁ ତୁ ଶୁଣରେ ଯୁଧିଷ୍ଠି
ଅଶ୍ୱିମାକୁମାରଙ୍କୁ ତୁ ମାଗ ଅଶ୍ୱ ଗୋଟି ।
ଧର୍ମନନ୍ଦନ ଚନ୍ଦ୍ରଲେ ଯୋଗାସନ ଧାନେ
ଆସନ କମ୍ପୁଅଇଲେ ସେ ମଧ୍ୟ ଭୁବନେ ।
ଅଶ୍ୱିମାକୁମାର ଦେଖି କଲେ ସାଧୁ ସାଧୁ
ତୁ ମହାବୋ ଯୁଧିଷ୍ଠି ହେଁ ଲୋକ୍ୟର ବନ୍ଧୁ ।
ଯାଗଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଅଶ୍ୱମେଧ ଯାଗ ଶ୍ରେଷ୍ଠ
ଜ୍ଞାନ ମଧ୍ୟେ ଯେହୁ ବ୍ରହ୍ମଜ୍ଞାନହିଁ ଅବୁଟ ।
ଏ ଦୁଇରୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଆଉ ନାହିଁ ସରଲୋକ୍ୟ
ଏକ ଯାଗେ ବସନ୍ତି ତା ସଙ୍ଗେ ବୃନ୍ଦାରକେ
ଧର୍ମ ଅର୍ଥ କାମ ମୋକ୍ଷ ଅଟେ ଗୁଣ ବଧ
ଏ ଗୁଣହେଁ ଏକ ମହାଯାଗେ ହୋଏ ସିଦ୍ଧି ।
ଯୁଧିଷ୍ଠି ବୋଇଲେ ଶୁଣ ଅଶ୍ୱିମାକୁମାର
କୁବଳୟ ଅଶ୍ୱ ଦିଅ ଯେ ଅଶ୍ୱରେ ସାର ।
ଏହା ଶୁଣିଣ କୁମାର ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇଲେ
ଅନେକ ବୁଝାଇ ତାଙ୍କୁ କୁବଳୟ ଦେରେ ।
ଅଶ୍ୱକୁ ଘେନି ପାଣ୍ଡବେ ଆରମ୍ଭିଲେ ଯାଗ
ଅନୁକୂଳ କଲେ ବ୍ୟାସ ବହୁ ଅନୁରୋଧ ।
ବ୍ୟାସବୋଇଲେହେଁଲୋକ୍ୟ ତୁହି ଏକ ଦେବ
ଅନନ୍ତ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡେ ତୋତେ କେବଣ ଦୁର୍ଲ୍ଲଭ
ଅଶ୍ୱିମାକୁମାର ତୋର ଅଟନ୍ତି ଯେ ପିତା
ପରମେଷ୍ଠୀ ଆଉ କିଏ ବଚନ ମେଣ୍ଟନ୍ତା ।
ଏ ଅଶ୍ୱ ତୁଲେ କାହାକୁ ବରଗିବୁ ତୁହି
ପ୍ରମାଣିଥିବୁ ଏ ଦେବ ଅଶ୍ୱଗୋଟିକୁହିଁ ।
ପୁଣି ବୋଇଲେ ତଳାଇ ଯାଉ ଅରଜୁନ
ଆସୁ ରାଜାମାନଙ୍କୁ ସେ ଦେଇ ନମନ୍ତଣ ।
ଏତେକୋଲୁଁ ବ୍ୟାସଦେବ ଅଇଲେ କାନ୍ଦନ୍ତୀ
ଅନେକ ତଥାପି ତାଙ୍କୁ କହିଲେ ଯୁଧିଷ୍ଠି ।
କୁଲିବୁ ତୁ ଅଶ୍ୱ ସଙ୍ଗେ ଘେନି ସୈନ୍ୟଗଣ
ରାଜାଗଣଙ୍କୁ ଯେମନ୍ତେ ନମନ୍ତି ତୁ ଆଣ ।
ସବୁ ନୃପତି ପଢ଼ିଲେ ଆମ୍ଭ ଯୁଦ୍ଧକାଳେ
ବାଳକ ରାଜା ଅଛନ୍ତି ଏ ମହାମଣ୍ଡଳେ ।

ସେମନ୍ତେ ଉକ୍ତି କରନ୍ତି ସେହି ବାଳସ୍ୱୟ
 ଅନ୍ତରେ ତାକୁ କେବଳ ବେଶାଳକୁ ଉପୁ ।
 ସାକ୍ଷୀ ଉତ୍ତମାନ ହୁଏ ସେତେବେଳେ
 ବହୁତ ଲୋକ ଆସନ୍ତି ତହିଁ ଏକମେତ ।
 ତେବେ ସିନା ସହୋଦର ପକ୍ଷରେ ରହଇ
 ଶୁଣିତ ଯେ କାର୍ଯ୍ୟକାଳେ ସମସ୍ତ ସହଇ ।
 ଯାଅ ଧନଞ୍ଜୟ ହେଉ ତୋତେ ରେ କଳାଶ
 ସୁକୁନ୍ଦି ବେଳେ ଶେଷକୁ ସୁକାମାନ ଆଣ ।
 ଆମ୍ଭେ ରହୁଥିବୁ ବାକୁ ଏକମୁକାମନେ
 ସେଠାରେ ଭେଟିବୁ ତୋତେ ବୁଝି ରଖ ମନେ
 ଏସନ ସମୟେ ତହିଁ ଦୁଃସା ମହର୍ଷି
 ଅର୍ଜୁନ ସଙ୍ଗି ଥେ ବେଗେ ମିଳିଲେକ ଆସି ।
 ପାର୍ଥିକୁ ବୋଇଲେ ସୁଲ ତସୁ କୁ ପାତକୁ
 ଆମ୍ଭେ ପ୍ରବାନ କରିବୁ ତୋତେ ହିଂସାତସୁ ।
 ଶତେ ଯୋଜନେ ଥାଇ କୁ ଶୁଣିଲେ ପାଲଗୁନ
 ବିହତ ହୋଇବ ତୋତେ ସମସ୍ତ ଯେ ପୁଣି ।
 ଏହୁଠାରୁ ଯାଅ କୁହ ଏକାମ୍ର କାନନେ
 ସେ ଶ୍ଚାନନ୍ଦ୍ର ଫଳ ଏକ ଆଣ କୁ କହନେ ।
 ଦୂରେ ଥାଇ ଜାଣିବୁ କୁ ସବୁ ସବ୍ୟସାଚୀ
 ଯେ ଫଳ ଇଚ୍ଛା ତାହାକୁ ଆଣିବୁ କୁ ବାହୁ ।
 ଏହା ଶୁଣି ଅରଜୁନ ଲେ ତତସ୍ୟ
 କାନନରୁ ଏକଗୋଟି ଫଳ ତହୁଁ ଆଣି ।
 ଦୁଃସାଙ୍କ ହସ୍ତେ ସେହି ଫଳଗୋଟି ଦେଲେ
 ଦୁଃସାସାକ୍ଷୀ ସେ ଫଳ ଗୋଟିକ ମନ୍ଦିଲ ।
 ଅର୍ଜୁନ ଧରନ୍ତେ ଫଳ ଶିବଦୁଷ୍ଟ ମିଳି
 ହିଂସା ତସୁବେଳେ ତାକୁ ହୋଇ କୁରୁତଳୀ ।
 ଅର୍ଜୁନକୁ କହିଲେ କୁ ଶୁଣ ପାଲଗୁନ
 ଶତେ ଯୋଯନ କୁ ବେଶି ପାରିବୁ ସରଳ ।
 ଏତେ ବୋଲି ତହୁଁ ତଳିଗଲେ ଶିବଦୁଷ୍ଟ
 ତଳଇ ତହୁଁ ବିବିସାୟୀର ଯେ ନାଭି ।
 ଶୁଭୁଲେ ଗାଣ୍ଡୀବ ଧନୁ ତୃଣ ଦେଲେ କଣି
 ଅନେକ ରହ ମଣ୍ଡିଲେ ଅଶ୍ୱଦେହ ଆସି
 ବହୁତ ବର୍ଣ୍ଣ ସୁମର ସୁବର୍ଣ୍ଣ ବିବର୍ଣ୍ଣ
 ତହିଁର ସଙ୍ଗେ ମୁକୁତା ରହ ଖଞ୍ଜା ଜାଣ ।
 ଏସନତ ଅଶ୍ୱ ମଣ୍ଡି ତଳାଇଲ ବେଗେ
 ତଳଇ ସେ ସୁଗଧରାପବନୁ ଉଦ୍‌ବେଗେ ।

ଶ୍ରୀକଟୀ ବଟର ତଳେ ତଥାଉଡ଼ି ବ୍ୟାସେ
 ଲକ୍ଷେକ ସଜା ଆଣିବୁ ବସ୍ତ୍ର ଧନୁ ମାସେ ।
 ମକର ମାସରେ ଶେଷ ହୋଇବ ଆଦୃତ
 ଯାଅ ଯାଅ ବୋଲି ଆଜ୍ଞା ଦେଲେ ମହାଯତି ।
 ଆତ୍ମେ ପ୍ରବେଶି ପ୍ରଣ୍ଡି ମେ ଯହିଁ ସୋମନାଥ
 ଚର୍ଚ୍ଚନ କରି ପ୍ରଣାମ କଲେ ତାଙ୍କୁ ପାର୍ଥ ।
 ଦେଖିଲ ହେ ଯୋଗେଶ୍ୱର ତୋତେ ପ୍ରଥମରେ
 ଜଗତକାରଣ ନାଥ ପଡ଼ି ତୋ ପରୁରେ ।
 ଅଭୟ ନିଶ୍ଚାଳ କୁ ପ୍ରାଂରୁଦ୍ର ଯୋଗୀ
 କହିତ ଦୋଷେ କୁ ଦେଉ ମାୟାଦର୍ପ ସଜି ।
 ଜଗତ ସୋଦର ବେଦ କୁ ପରମବନ୍ଧୁ
 ସ୍ୱଧାର ଅନ୍ଧକାରକୁ ତୁହି ଦେବ ଇନ୍ଦ୍ର ।
 ସ୍ୱାମୀ ସୁର ସୁଗ ତୋତେ ଏକଇ ନିମିଷ
 ବ୍ରହ୍ମା ଦେବତାଙ୍କୁ ହୁଏ ଏକଇ ହବସ ।
 ନାରାୟଣ ଦେବତାଙ୍କୁ ହୁଏ ଦଣ୍ଡ ଦଣ୍ଡ
 ଦେବତା ମାନଙ୍କୁ ହୁଏ ସହସ୍ର ବରଷ ।
 ଦେବତାମାନଙ୍କୁ ଯେତେବେଳେ ହୁଏ ଅଙ୍ଗେ
 ତେତେବେଳେ ହୁଏ ତୋର ନିଃଶ୍ୱାସର ଅଙ୍ଗେ
 ତୋତେ ଯେବେ ସବସ୍ତେକ କରଷ ହୁଅଇ
 ସତଗତର ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ପ୍ରଳୟେ ବୁଡ଼ଇ ।
 ସ୍ୱାମୀ ହିଂସା ରୂପ ଧନୁ କୁ ସ୍ୱଧାର ଅର୍ପେ
 ଇଦଂ ଭୂତନାଥ ଚିନ୍ତାବାକ୍ୟ କିସ ତୋତେ
 ଏ ତୋହର ଚିନ୍ତା ବର୍ଣ୍ଣ ନ ଜାଣନ୍ତି କେହି
 ତେଣୁ ଅନୁକୂଳ ଗୋସ ବିମଳ ତୋ ଦେହି
 ମୁଁ ଯାହା ଜାଣଇ ସବ ସବ ତୋର ସିଦ୍ଧି
 ଅକିଞ୍ଚନ ଜନର କୁ କରୁଣା ବାରିଧି ।
 ସମସ୍ତ ପରକୁ ଦେଇ ଇଚ୍ଛିଲ ଲେଙ୍ଗଟା
 ଅଙ୍ଗେ ପାଂଶ ବୋଲି ଶିରେ ବାନ୍ଧିଅଛ ଜଟା
 କୁ ଦେବ ପରମାନନ୍ଦ ପୁଷ୍ପ ଉତ୍ତମା
 ଶରଣ ରକ୍ଷଣ ଜନ୍ମେ ଜନ୍ମେ କୁମ୍ଭ ବାନା ।
 ଅଭୂତ ସାଧନା ତବ ନାଥ ସିଲେକରେ
 ବବନ୍ତ ଶାରଳା ଦାସ ଶିବ ଶ୍ରୀପୟରେ ।

ଅଶ୍ୱସହଚାର୍ଯ୍ୟ ନର ଚତୁର୍ଦ୍ଦିଗନ୍ତମଣ
 ଓ ବବୁ ବାହନ ସଙ୍ଗେ ଯୁଦ୍ଧ
 ଶୁଣ ବୈବସୂତ ମନୁ ବବନ୍ତ ଅଗସ୍ତ୍ୟ
 ଅର୍ଜୁନ ବିଜୟ ବେଶି ବିଜେ ପଶୁପତ ।

ଦୁଷ୍ଟର ବାହନେ ଆସି ମିଳନ୍ତେ ଜଗାଳୀ
 ଦେଖି ପାର୍ଥ ଚାକ୍ଷସାଦେ କଲେ ନିରୁତ୍ତଳ ।
 ବୋଇଲେ ଶ୍ରୀ ଯୋଗେଶ୍ଵର ଶୁଣ ହୋ ବାସବ
 ଅଶ୍ଵମେଧ ଯାଗ ତୁମ୍ଭେ ଅନ୍ତ ଯେ ଆରମ୍ଭ ।
 ଅଶ୍ଵର ଲକ୍ଷଣ ଦେଖି ଅମ୍ଭେ ବିଚାରିଲୁ
 ଅଶ୍ଵମେଧ ଯାଗ ତୁମ୍ଭେ କରୁଛ ନାଶିଲୁ
 ପାର୍ଥ ବୋଲଇ ପ୍ରସନ୍ନ ହୁଅ ଆଦେ ନାଥ ।
 ଯାଅ ବୋଲି ଆଜ୍ଞା ଦେଲେ ଦେବ ବିଶ୍ଵନାଥ
 ଅଲେଖ ଧର୍ମକୁ ଇଚ୍ଛା କରୁଅନ୍ତ ତୁମ୍ଭେ
 ସେ ମହାଯାଗକୁ ବିଜେ କରିବାଟି ଆମ୍ଭେ ।
 ବହୁ ଗଜା ବଧ କଲ ଏ ଶାରତ ଯୁଦ୍ଧେ
 ଧର୍ମ ନାଶ ହାଇ ବାଳ କୁମରର ବଧେ ।
 ଯତ୍ୟପି ଦୁଷ୍ଟ ହୋଇବ ଗୋ ବାଳକୁମରେ
 ନଧରବ ତାହାଙ୍କର ଦୋଷକୁ ମନରେ ।
 ଏବେ ବୋଲି ହର ଦେଶେ ଗଲେ ମନ୍ଦରକୁ
 ଚହୁ ଅର୍ଜୁନ ଚଳିଲେ ପଶ୍ଚିମ ଦେଶକୁ ।
 ସୁଗର ଅଶ୍ଵ ସେ ଭୂତ ଉଦ୍‌ବିଷ୍ଠାଜ୍ଞାତା
 ଜାଣଇ ଅନନ୍ତକୋଟି ସୁଗର ବାରତା ।
 ସେ ଅଶ୍ଵ ଯାଇ ପଶିଲ ପଦ୍ମ ବଳ ଦେଶେ
 ଚନ୍ଦ୍ର କରଣ ପରସ୍ପେ ପ୍ରାଣେ ପ୍ରାଣେ ପଶେ ।
 ଦେବଙ୍କ ଆଭରଣରେ ଭୂଷିତ ତା ଅଙ୍ଗ
 କିଷ୍କତ ଗୁଲି ତାହାର ବଡ଼ଲ ସରାଗ ।
 ଜନମନରଞ୍ଜନ ସେ ଚୌରାଣୀ ଲକ୍ଷଣେ
 ଦେଖି ଗଜାମାନେ ହର୍ଷହେବେ ମନେ ମନେ ।
 ଗଜା ଆଗରେ କହିଲେ ଯାଇ ଦେଶାଭିରେ
 ଅପ୍ସର ଅଶ୍ଵ ପଶିଲ ଆସି ଆମ୍ଭ ଗରେ ।
 ଅପାର ରତ୍ନ ତାହାର ଦେହେ କେଶଜିଲ
 ଶୁଣିଣ କର୍ଣ୍ଣଦେଶେ ଆସେ ବିଜେ କଲ ।
 ଅଶ୍ଵକୁ ଦେଖିଣ ଗଜା ମୋହେ ପଡ଼ି ଲେଉଟେ
 ମନ୍ତ୍ରୀ ଅମାତ୍ୟଙ୍କୁ ଘେନି ଧରେ ଯାଇ ଯେବେ
 ଅଶ୍ଵ ପ୍ରତିବାକ୍ୟ କରେ ଗଜା ଗୁଡ଼ ମୋତେ
 ମୁହିଁ ଦେବଅଶ୍ଵ ରୁଦ୍ଧ ହରିବୁ କେମନ୍ତେ ।
 ଅଶ୍ଵ ମାକୁମାର ବାକ୍ୟେ ଅଭିଳି ଗଜନ
 ମୋତେ ପୁଣି ସାଜିଅଛି ପାଣ୍ଡବ ଅର୍ଜୁନ ।
 ଅଶ୍ଵ ମୁଖରୁ ଶୁଣିବେ ଏମନ୍ତ ସୁଲଭ
 ଭଲଇ ନରେନ୍ଦ୍ର ଏହା ବଡ଼ାଇ ଦୁର୍ଲ୍ଲଭ ।

ଅଶ୍ଵ ହୋଇ ଲକ୍ଷଣ ଏ ମନୁଷ୍ୟର ବାଣୀ
 ପାଣ୍ଡବ ନାମ ଧରନ୍ତେ ଗୁଡ଼େ ନନ୍ଦମଣି ।
 ତା ବହୁ ମଣ୍ଡିଲ ଅଶ୍ଵ ଲକ୍ଷଣ ଧରେ
 ସମର୍ପିବ ଅର୍ଜୁନର ଗ୍ରମ୍ଭରେ ଯତନେ ।
 ପରାବେ କର୍ଣ୍ଣଦେଶେ ମହାସ୍ଵେ ଶେମି
 କିଷ୍କତେ ଅନେକ ଦୋଷ କଲ ଦେବ ସ୍ଵାମୀ
 ଶୁଣି ଆନନ୍ଦ ହୋଇଲେ ଗର ପାଳଗୁନ
 ଅଶ୍ଵମେଧ ଯାଗକୁ ଯା ହୋଇ କଲ ଘେନ ।
 ବଦନ୍ତ ଅଗସ୍ତି ଶୁଣ ଦୈବସ୍ଵତ ମନୁ
 ପବନୁ ଦେଶେ ଚଳଇ ବାସବର ସ୍ଵନୁ ।
 ପଶ୍ଚିମ ଦେଶେ ଚଳଇ ଗହନ କନ୍ଦରେ
 ବିଜୟ ସେ ଗରବର ମଗଧ ଦେଶରେ ।
 ନନ୍ଦ ଭୃଷୀଳ ଅଟଇ ଜଗସ୍ଵନ ପିତା
 ଜଗସ୍ଵନ ସହଦେବ ମହାବଳବନ୍ତ ।
 ଜଗସ୍ଵନକୁ ମାଲଲ ଗର ବୃକୋଚର
 ସହଦେବ ସ୍ଵୟଂ ପୁତ୍ର ଅଟଇ ତାହାର ।
 ତାକୁ ଗଜା କଲ ଶ୍ରମସେନ ସେହି ଶ୍ଵେତେ
 ଶରତଯୁଦ୍ଧେ ସେ ଥିଲ ପାଣ୍ଡବଙ୍କ ଆଟେ ।
 ସହଦେବତ ନନ୍ଦନ ମହାଦେବ ନୃପ
 ତାହାର ଗୁଣ୍ୟରେ ଅଶ୍ଵ ପଶେ ଦେଇ ଧାପ ।
 ବିଚକ୍ଷଣ ଅଶ୍ଵ ଅଙ୍ଗେ ରହୁଣୀ ଅଛି
 ଯୋଦ୍ଧାହୋଇ ସେ ଅଶ୍ଵକୁ କେ ଅବା ମୁରୁଛି
 ଅଶ୍ଵ ଅଭଲ ଦୁଷ୍ଟ ନାମ ସେନାପତି
 ବାହନେଇ ଦେଲ ମହାଦେବର ଯେ କଥ ।
 ଲଜାକୁ ଦେଖି ହସିଲ କୁବଳୟା ହସୁ
 ତା ଦେଖି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଲ ମହାଦେବଶୟ ।
 କିମ୍ଭୂତ କାରଣ ଏହା କହ ସେନାପତି
 ମନୁଷ୍ୟ ପ୍ରାୟ ହସଇ ଏ କେଉଁ ସୁକତ ।
 ସନ୍ଧ୍ୟେ ଯାଇ କହିଲ ତାକୁ ମହାଗଜ
 ଶ୍ଵେତ ଅଶ୍ଵ ତୁ ପଶୁହୋଇ ହସୁ କି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ।
 ଅଶ୍ଵ ବୋଲଇ ମୁଁ ଅଟେ ଆକାଶର ହସ
 କୁବଳୟା ନାମମୋର ମୋତେ ଧନଞ୍ଜୟ
 ଆଣିଅଛି ଅଶ୍ଵମେଧ କରିବେ ସ୍ଵୟଂ
 ଗଜା କରିବେ ଧଳିଲେ ହୋଇବ ଅଶ୍ଵଶ୍ଵ ।
 ଶୁଣିଣ ସାନନ୍ଦ ହେଲ ମହାଦେବ ଗଜା
 ସେ ପାଣ୍ଡବ ଯୋଗୁଁ ନାଶଗଲେ ମୋର ଅଙ୍ଗ ।

ପିତାହି ପ୍ରଜ୍ଞାନ ମୋର ସେ ଶୁଭେ ପ୍ରାଣ
ପାଇଲ ମୁଁ ପାଣ୍ଡବକୁ ମୋର ବନ୍ଧ ହୋଧେ ।
ଏତେ ବୋଲି ଅଶ୍ବକୁ ସେ ଦୂତ କରି ଧରି
ଅର୍ଜୁନ ଶୁଣିଲେ ପୁଣି ପ୍ରସନ୍ନ ହେବ ।
ବାଟ ଚାଲିଲେ ସବୁ ସେ ଅଶ୍ବ ନ ଆସଇ
ଏକାକୀ ହୋଇ ଅର୍ଜୁନ ସେ ଶୁଭେ ପଶଇ ।
ଦେଖି ଉଗାଳଲେ ତାକୁ ଅନେକ ସଜନ
ନାଶ୍ବତେ ବସାତ ତାକୁ କଲେ ପାଲଗୁନ ।
ଏକ ପ୍ରହାରେ ଅନେକ ସୈନ୍ୟ ଚାହିଁ ଲେଟି
ଦେଖି ଶୁଭେ ସମରେ ଆସେ ଗଲ ଉଠ ।
ଅର୍ଜୁନ ବୋଲିଲେ ଆହୋ ଶୁଣିବାକ ତୁମ୍ଭେ
ଗଜା ନିନ୍ଦଣ କରି ଆସିଅଛୁ ଆସୁ ।
ଅଦୋଷେ ନାଶ ନ କର ତୋର ସୈନ୍ୟବଳ
ସୈନ୍ୟ ବେନ ଆସେ ଅଶ୍ବମେଧ ଯାଗେ ତଳ
ମନ୍ତ୍ରୀ ତାହାକୁ ବୁଝାଏ ଶୁଣି ନରପତି
ଶୈଳେନ୍ଦ୍ର ମଧ୍ୟରେ ପାର୍ଥ ଅଟେ ଏକ କ୍ଷତ୍ରୀ
ଏମନ୍ତ ମନ୍ତ୍ରମା ସବୁ ଶୁଣିଲକ ସବୁ
ନିଜପ୍ରାଣ କଲ ସହଦେବର ତନୟ ।
ନମସ୍କଣ କରି ତାକୁ ବୋଲଇ ପାଲଗୁନ
ଏହିକ୍ଷଣି ତଳ ତୁ ହୋ ପାପମନ୍ତ୍ରୀ ଦେନ ।
ଲକ୍ଷେ ଗଜା ମଧ୍ୟେ ଯାଇଁ ଦେନ ଅର୍ବ୍ୟମାର
ତଳଲ ସେ ହାତେବ ହସ୍ତିନା ନଗର ।
ଅର୍ଜୁନ ସେ ଅଶ୍ବ ବେଗେ ବେଲକ ତଳାଇ
ଭବୁମଣ ପୁର ସେବ ପଶିଲକ ଯାଇଁ ।
ଅଭୟମନୁ ବୋଲି ଯେ ଚାହିଁରେ ନପତି
ଅଶ୍ବକୁ ଦେଖି ମିଳଇ ଆସି ତାର କତି ।
ଅପୁର ଦେଖି ଧରିବାପାଇଁ କଲ ଇଚ୍ଛା
ଅଶ୍ବ ବୋଲଇ ନୃପତିକୁ ନ କର ତୁ ବାଞ୍ଛା ।
ପାଞ୍ଚଦେ କରିବେ ପୁଣି ଅଶ୍ବମେଧ ଯାଗ
ଯୋଦ୍ଧାକୁ ଦେନ ଗଜା ତୁ ତଳ ହୋଇ ଦେନ
ଅର୍ଜୁନ ବେବ ଅନ୍ତର ଗଜା ନପତିକଲେ
ଶୁଣି ଦନ୍ତ ଦେନ ମନ୍ତ୍ରପାଳ ବେଗେ ତଳେ ।
ଅନେକ ପୂଜା କରଇ ପାଲଗୁନକୁ ଯାଇ
ବହୁତ ଧନ ରତନ ସଜ୍ଜାରେ ନେଇ ।
ନମସ୍କଣ ଦେଇ ପାର୍ଥ କହେ ସବ କଥା
ସମସ୍ତେ ଦେନ ତୁହୋ ତଳ ମହାରଥା ।

ଅଶ୍ବମେଧ ଯାଗରୁଟି ସେତେକ ବ୍ୟାଧ
ଅନେକ ବ୍ରହ୍ମା ବେନଶ ତଳେ ସେ ଗଜନ ।
ପାପ ମନ୍ତ୍ରୀ ସହ ତହୁଁ ହସ୍ତିନାକୁ ଗଲ
ଅଶ୍ବ ବେନ ବେଗେ ପାର୍ଥ ସେଠାରୁ ତଳଲ ।
ବେଲକ ବେଗରେ ଯାଇଁ ଦେନ ସବ୍ୟସାଚୀ
ବେଲକସେନ ଅଶ୍ବକୁ ଧରିବାକୁ ଲକ୍ଷି ।
ଅଶ୍ବ ବୋଲଇ ମୁଁ ଅଟେ ଅର୍ଜୁନର ହସ୍ତ
ଅଶ୍ବମେଧ ଯାଗକୁ ହୋ ତଳ ବେଗେ ଗସ୍ତ
ଅର୍ଜୁନହିଁ ବଜେକଲେ ଅଶ୍ବ ପଛ ପଛେ
ଗଜାର ସେ ପୂଜାବଧି ବେନଶ ବବସ୍ତେ ।
ମନ୍ତ୍ରୀକୁ ଯୋଗାଡ଼ କରି ଲେଡ଼ଇ ସେ ସବୁ
ନାସ୍ତି କରି ତହୁଁ ତଳଗଲେ ଧନଞ୍ଜୟ ।
ଏହିପରି ବହୁ ଦେଖୁ ବହୁତ ନୃପତି
ନମସ୍କି ତଳେ ବିଚିତ୍ରାୟୀର ସେ ନାତି ।
ତହୁଁ ସେ ଡାହାଳ ବେଗେ ଯାଇଣ ମିଳଇ
ଅଶ୍ବ ବେନ ଗଜାମନେ ବସୁର କରଇ ।
ଅଶ୍ବକୁ ଧରିଲ ବେଲେ ଶୁଭବର ସବୁ
ଅଶ୍ବ ବୋଲଇ ଆସୁଅଛି ଧନଞ୍ଜୟ ।
ଶୁଣି ଡାହାଳେଶ୍ବର କଲ ଅଶ୍ବପୂଜା
ଅର୍ଜୁନ ଗୁମ୍ଫାରେ ବଜେ ଡାହାଳେଣ ଗଜା ।
ପ୍ରସନ୍ନୋଟି କୁରୁକ୍ଷେତ୍ର ବେନ ମନ୍ତ୍ରପାଳ
ପ୍ରତୀ ମନ୍ତ୍ରକୁ ବେଗେ ତଳେ ତତକାଳ ।
କ୍ଷୀର ଦେଶେ ପ୍ରବେଶିଲ ଗାର ପାଲଗୁନ
ଅଶ୍ବ ସଜରେ ଅନେକ ରହ ଅଛି ଦେନ ।
ଧର୍ମସେନ ବୋଲି ଅଟେ ତହୁଁର ନପତି
ଏସ ଗଜା ଅଶ୍ବକୁ ଯାଇ ଧରିଲ ତହୁଁତ ।
ଅଶ୍ବ ବୋଲଇ ତୁ ମୋତେ ନ ଧର ହୋ ସବୁ
ଅଶ୍ବମେଧ ଯାଗପାଇଁ ପାର୍ଥ ଦରବଜୟ ।
ଶୁଣି ଯାନନ୍ତ ବେଲ କ୍ଷୀରଦେଶ ଗଜା
ଅନେକ ସମ୍ଭାର ଦେଇ କଲ ଅଶ୍ବ ପୂଜା ।
ଅର୍ଜୁନ ବିଜୟ କଲେ ତହୁଁ ବେଗେ ଯାଇଁ
ଅନେକ ଉକତି ତାକୁ କଲ ନରପାଇଁ ।
ନମସ୍କଣ ଯୋଗାଡ଼ ସେ ବେଲେକ ବବସ୍ତେ
ତଳ ଅଶ୍ବ ବେନ ଅଶ୍ବମେଧକୁ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ।
ଶୁଣି ସେ ଗଜା ଗଲ ସୈନ୍ୟତୁଲେ ସାଜ
ଡାହାଲ ସଜ୍ଜାରେ ଅଛି ଦଶଲକ୍ଷ ବାଜ ।

ଅଶ୍ୱମେଧ ଯାଗକୁ ଯେ ତଳେ ନରପତି
 ସମସ୍ତ ଗୁଣ ଏ ସମାଗେଷରେ ତଳନ୍ତି ।
 ମାଧର୍ଯ୍ୟ ଦେଶର ଗୁଣା ମଧୁସେନ ଗୁପ୍ତ
 ତାହାର ଗୁଣ୍ୟରେ ଯାଇ ପଶିଲ ସେ ହସ୍ତ ।
 ଅଶ୍ୱକୁ ଧରନ୍ତେ ସେହି କହିଲ ଯେ କଥା
 ପାଣ୍ଡବଙ୍କ ଅଶ୍ୱମେଧ ଯାଗର କାରତା ।
 ଅର୍ଜୁନକୁ ଯାଇ ଦରଶନ କଲ ଗୁଣା
 ଅର୍ଜୁନ ବୋଇଲେ ଅଟକିଲ ଘେନି ଯା ଯା ।
 ସକଳ ଅଶ୍ୱମାନଙ୍କୁ କରି ରହମୟ
 ତଳଇ ସେ ଇନ୍ଦ୍ରପ୍ରସ୍ଥେ ମଧୁସେନ ଗୁପ୍ତ ।
 ତହୁଁ ପୁଣି ଅର୍ଜୁନ ସେ ଅଶ୍ୱକୁ ତଳାଇ
 ମାନଭଙ୍ଗ ଗୁଣ୍ୟ ପୁଣି ପ୍ରବେଶିଲେ ଯାଇ ।
 ଧୀର ଅର୍ଜୁନ ବୋଲି ଯେ ତହିଁର ନୃପତି
 ତାହାର ଗୁଣ୍ୟରେ ଅଶ୍ୱ ପଶିଲକ ଧାତ ।
 ଅଶ୍ୱକୁ ଧରନ୍ତେ ସବୁ କହିଲକ ହସ୍ତ
 ଶୁଣି ସେ ଅଶ୍ୱକୁ ପୂଜା କଲ ମହାଗୁପ୍ତ ।
 ନିମନ୍ତ୍ରଣ ଯୋଗାଡ଼କୁ ଦେଇ ଅରଜୁନ
 ଅଶ୍ୱଘେନ ତହିଁ ଗାର ତଳଇ ବହନ ।
 ସାନନ୍ଦ ବଳ ଗୁଣ୍ୟରେ ଗୁଣା ବୃହନ୍ନାଳୀ
 ଅଶ୍ୱ ଘେନ ଅର୍ଜୁନ ତା ଗୁଣ୍ୟ ଯାଇଁ ମିଳ ।
 ଅଶ୍ୱ ଧରନ୍ତେ କହିଲ ସେ ସକଳ କଥା
 ଅଶ୍ୱକଳ ଘେନି ଦେଶେ ତଳେ ମହାରଥା ।
 ନନ୍ଦବନେ ଯାଇ ବିଜେ କଲେ ସବ୍ୟସାଚୀ
 ନନ୍ଦକେଶ୍ୱର ଯେ ତହିଁ ବିଜେ କରି ଅଛି ।
 ନନ୍ଦକେଶ୍ୱର ଯେ ରୁହାଇଲେ ଅର୍ଜୁନକୁ
 ଅମୃତ ପାନ ଶ୍ରେୟନ ଦେଲେକ ତାହାକୁ ।
 ଯଥାଚୟରେ ସେଠାରେ ସାରିଲେ ଶ୍ରେୟନ
 ଆତମନ ସାରି କଲେ ତାମୃକ ତଦ୍ୱଶ ।
 କହିଲେ ନନ୍ଦକେଶ୍ୱର ଗୁଣା ପରମାର୍ଥ
 ଅମୃତ ଲଢ଼ୁକୁ ଦେଲେ ଅର୍ଜୁନର ହସ୍ତ ।
 ଭୁଞ୍ଜିଲେ ଯେ ଯଥା ଭୁଷା ନ ଆସିବ କତି
 ଏମନ୍ତ କହିଲେ ତାକୁ ସେହି ମହାଯତି ।
 ନନ୍ଦକେଶ୍ୱର ସମ୍ବୋଧି ଗଲେ ଗାର ପାର୍ଥ
 ଉଡ଼ଞ୍ଜ ଦେଶରେ ଯାଇ ପ୍ରବେଶି ତୁରିତ ।
 ଅଶ୍ୱ ତଳାଇ ତଳଇ ତହୁଁ ଧନଞ୍ଜୟ
 କନ୍ଦର ନଗରେ ଯାଇଁ କରଇ ବିଜୟ ।

କନ୍ଦର୍ପଗଜାକୁ ତହିଁ କରଇ ଦରଶ
 ଅଶ୍ୱକଳ ଘେନି ତୋର ତଳ ଏହିକ୍ଷଣ ।
 କଳିଙ୍ଗ ଦେଶେ କଳିଙ୍ଗସେନ ଯେ ନୃପତି
 ତାହାକୁ ଦରଶ ଦେଇ ବାସବ ସନ୍ତତି ।
 ଶ୍ରେଣୀର ମଣ୍ଡଳେ ଯାଇଁ ମିଳେ ଅଶ୍ୱ ଘେନି
 ପାଣି ମଣ୍ଡଳ ଯେ କାହିଁ ନନ୍ଦ ଏହି ତଳ ।
 ଲକ୍ଷଣବନ୍ତ ଅଶ୍ୱକୁ ଧରଲେ ନରେନ୍ଦ୍ର
 ଅଶ୍ୱ ବୋଇଲ ମୋ ଲଗି ହେବ ବଡ଼ ହସ୍ତ ।
 ବୋଲେ ମନ୍ତ୍ରପତି ମୋତେ ହେଲେକେ କେ ସତ୍ତ
 ଲକ୍ଷଣବନ୍ତ ତୁ ମୋତେ କାହୁଁ ତେଜ ପାରି ।
 ଏଣେ ବାଟ ଗୁଣି ପାର୍ଥ ବସୁପୁ ବୋଇଲ
 ଏତେବେଳ ଯାଏଁ କପା ଅଶ୍ୱ ନ ଆସିଲ ।
 ଧନୁଶର ଘେନି ତହୁଁ ବିଜେ ସବ୍ୟସାଚୀ
 ଗୁଣ୍ୟ ଭିତରେ ତାହାର ପଶିଯାଉଅଛି ।
 ଅର୍ଜୁନ ବୋଇଲ ଶୁଣ ଆରେ ଦେଶାତ୍ମର
 ଯାଇଁ ଜଣାଅ ତୋହର ଗଜାର ଗୁମୁର ।
 ପାଣ୍ଡବଙ୍କ ଅଶ୍ୱମେଧ ଯାଗ ବୋଲି କହ
 ଆକାଶର ଅଶ୍ୱ ତୁ ହୋ ବେଗେ ଗୁଡ଼ିଅଅ ।
 ଗୁଣା ଆଗରେ କହିଲେ ଦେଶେ ଗୁରୁଗଣ
 ବୋଲେ ମନ୍ତ୍ରକେଶ୍ୱର ତା ଶିର ଛେଦ ଆଣ ।
 ଗଜାର ଆଞ୍ଜରେ ଯୋଉ ଗଲେ ଦେଶକୋଟି
 ଶତେ ପୁର କରି ଯାଇଁ ଦେଖିଲେ କଣ୍ଠଟି ।
 କାମ୍ୟକ ଶର ଅର୍ଜୁନ ତହୁଁ ଦେଶେ ସନ୍ତ
 ଦେଶ କୋଟି ଯୋଉକାର ଶିରଦେଲ ଛେଦ
 ଜଗତରେ ଥାଇ ତାହା ଦେଶେ ମନ୍ତ୍ରପାଳ
 ଆପେ ବିଜେ କଲ ଘେନି ତତୁରଙ୍ଗ ବଳ ।
 ହସ୍ତି ଏ ତହୁଁ ଅର୍ଜୁନ ପାଶକୁ ସେ ଆସେ
 କି ନିମନ୍ତେ ମୋର ସୈନ୍ୟ ମାଇଲୁ ନିର୍ଦ୍ଦୋଷେ
 ଅର୍ଜୁନ ବୋଇଲେ କପା ଧରଲୁ ତୁ ହସ୍ତ
 ସେ ଅଶ୍ୱ ଧରଲେ ମୋର ନ ସକଇ ବେହ ।
 ବୋଇଲ ମନ୍ତ୍ରକେଶ୍ୱର ଅଶ୍ୱମେଧ କରି
 ବେଳେକ ନ ସହି ସୈନ୍ୟ ମାଇଲୁ ମୋହର
 ତୁ ଯେ ସରଳ୍ୟ ମୋହର କଲୁ ପ୍ରାଣେ ନାଶ
 ଏକାନ୍ତେ ସିନା ତୋର କାଟିବ ମାଉଁଷ ।
 ହାବୋଡ଼ା ଶରେକ ତହୁଁ ମାଇଲେ ଅର୍ଜୁନ
 ଗଜରେ ଉତ୍ତନଶାସୀ ହେଲ ସେ ଗୁଣନ ।

ଗଜାର ପଡ଼ନ୍ତେ ରସେ ପଳାଇଲେ ଆଟ
 ରହ ରହ ବୋଲି ତାକେ ଡ୍ରୋଣଗୁରୁ ଗୁଟ ।
 ଶୁକରେ ପ୍ରାଣେକ ବେଳ ସେ ଗର ଅର୍ଜୁନ
 ମହାବେଶେ ଗଜାକୁ କରିଣ ବନ୍ଦନ ।
 ଶିର ଛେଦକ ଲଜ୍ଜନ୍ତେ ଦେଖି ଅମଳାତ୍ୟ
 ରଖ ରଖ ପାର୍ଥ ବୋଲି ବୋଲନ୍ତି ସମସ୍ତେ ।
 ବହୁ ପାପ ହେବ ଗଜା ଶିରଛେଦ ହେଲେ
 ଏହା ବୋଲି ପାର୍ଥପାଦେ ସବେ ପ୍ରଣମିଲେ ।
 ସମସ୍ତଙ୍କ କଥା ଶୁଣି ବୋଲନ୍ତି ଅର୍ଜୁନ
 କାହା ଏହାକୁ ଯଜ୍ଞକୁ କର ହେ ଗମନ ।
 ଗଜାକୁ କୁମ୍ଭର ବେନଯାଅ ଏହିମତେ
 ଯଜ୍ଞ କରଣେ ଯାଆନ୍ତୁ ନୃପତି ସମସ୍ତେ ।
 ଏମନ୍ତ ବନ୍ଦନ କରି ବେଳ କୁମ୍ଭେ ଯିବ
 ବାଟରେ ଫେଡ଼ିଲେ ଶିର ଛେଦନ ହୋଇବ
 ବନ୍ଦନ କରି ନିଅନ୍ତେ ଦେଖି ଗଜାମାନେ
 ଅନ୍ତରେ ଯେ ମହାଭୟ କଲେ ମନେ ମନେ
 ଶୁଣ ବୈବସ୍ଵତ ମନୁ ବଦନ୍ତି ଅଗସ୍ତ୍ୟ
 ଭୟରେ ସମସ୍ତେ ଗଜା ବଦନ ତଳନ୍ତି ।
 ଅନେକ ଧନ ରହରେ ମଣ୍ଡି ହସ୍ତ ଯାନ
 ଶ୍ଵେତ ଗୁମର ଡାଳିମାନେତ ନାନା ବର୍ଣ୍ଣ ।
 ପାଟ ପତମା ସିନ୍ଧୁଆ ଆଦି ଦାସୀନେତ
 ଗଜ ମୁକୁତା ମାର୍ଗିକ୍ୟ ମଣି ନାନାରହ ।
 ପଶୁ ମରେ ଦୁରଭିଶା ପଞ୍ଚାଶ ସହସ୍ର
 ସମସ୍ତ ପଠାଇ ଦେଇ ଗଲେ ଇନ୍ଦ୍ରଶିଖ୍ୟ ।
 ବଶିଷ୍ଠରେ ଏକଭିଶା ସାତସହସ୍ର ନୃପ
 ପୁଷ୍ପ ଦିଗରେ ତିରିଶ ସହସ୍ର ଯେ ଭୁପ ।
 ଅଶ୍ଵ ତଳାଇ ଏତେକ ଅର୍ଜୁନ ନିମନ୍ତ
 ଭଞ୍ଜର ଦିଗକୁ ଗଲେ ଅଶ୍ଵ ବେନ ଧାତ ।
 ଗଗନପୁର ନଗରେ ବରୁପାଶ ଗୁପ୍ତ
 ତାହାର ପୁରେ ପଶିଲ ଯାଇ ଦେବହସ୍ତ ।
 ଦବ୍ୟ ଅଳଙ୍କାର ବେନ ପଶନ୍ତେ ଗଜ୍ୟରେ
 ଲେକେ ଧରି ନେଇ ଦେଲେ ଗଜାର ଗୁମ୍ଫରେ
 ଅଶ୍ଵ ନେଇ ଚନ୍ଦ୍ରଶାଳାପୁରେ ଗଜା ପୋଇ
 ଅଶ୍ଵ ବୋଇଲ ଅନୁକୁ ଗୁଡ଼ ନରସାହି ।
 ତଳଦିଗ ନିମନ୍ତଣ କଲେଣ ଯେ ପାର୍ଥ
 ତଳଭିଶା ସତାଅଶୀ ସହ ନରନାଥ ।

ଏକାକେ ଅର୍ଜୁନ ସେହି ଗଜ୍ୟରେ ପଶିଲେ
 ଗୋଳ କରି ଯୋଦ୍ଧାମାନେ ଆସି ଓଗାଇଲେ
 ପାଞ୍ଚ ଅରବ୍ରତ ଯୋଦ୍ଧା ଆବୋରଲେ ଯହ୍ନି
 ହାବୋଡ଼ା ଶର ବନ୍ଧିଲେ ଦେଖି ପାର୍ଥ ତହ୍ନି,
 ପଡ଼ିଲେ ସମସ୍ତେ ତହ୍ନି ଯେ ଉତ୍ତନଶାୟୀ
 ଅତେଣ୍ଡା ହୋଇଲେ କାହା ଦେହେ ଜ୍ଞାନନାଶି
 ଧର୍ମ ଯଜ୍ଞ ଅର୍ଥେ ନ ମାଇଲେ ତାକୁ ପ୍ରାଣେ
 ଏହା ଦେଖି ଗଜା ବନ୍ଦେକଲେ ଯେ ଆପଣେ
 ବଶସହସ୍ର ଯୋଦ୍ଧାଙ୍କୁ ବେନ ବଶ୍ଵାସାସ
 ଅର୍ଜୁନକୁ ଦେଡ଼ିଲେ ସେ ଶତେପୁର କରି ।
 ଅବସଣେ ନାଗର ଯେ ବନ୍ଦେ ପାଳଗୁନ
 ମୋହେ ପଡ଼ିଲେକ ବରୁପାଶର ସଜନ ।
 ଗଜା ମଧ୍ୟ ପଡ଼ିଗଲ ଶୟ ଦିଗାତରେ
 ଅସାଶ୍ଵମ ହୋଇ ପଡ଼ିଗଲେ ସବ୍ ଗରେ ।
 ଗଜାର ଶିରଶ୍ଚେଦନ କରଣେ ଅର୍ଜୁନ
 ଆକର୍ଷି ତଟାର କରେ କଲେକ ଧାରଣ ।
 ବନସ୍ତେ ବୋଇଲେ ତହ୍ନି କୁବଳୟା ଅଶ୍ଵ
 ଛୁଡ଼ି ଛୁଡ଼ି ପାର୍ଥ ତବ ଧର୍ମ ହେବ ନାଶ ।
 ଅଶ୍ଵର ବଚନେ ତାକୁ ଛୁଡ଼ିଲେ ଅର୍ଜୁନ
 ଅଶ୍ଵମେଧ ଯାଗକୁ ଯେ କଲେ ନିମନ୍ତଣ ।
 ତହ୍ନି ଯେ ଗଜନ ନିଜ ବଳବଳ ବେନ
 ଧନ୍ୟନାୟରକୁ ତଳିଗଲ ତତସଣି ।
 ତହ୍ନି ଉତ୍ତର ଦିଗରେ ତଳଇ ପାଳଗୁନ,
 ସ ଗଉଁ ଗଜ୍ୟ ମିଳିଲ ଯାଇ ଅଶ୍ଵବୋନ
 ସ ଗଉଁ ଗଜାର ପୁଷ୍ପ ବ୍ରହ୍ମସେନ ଗଜା
 ଅଶ୍ଵକୁ ଦେଖି ଅନେକ କରି ତାର ପୂଜା ।
 ନିମନ୍ତଣ ବେନ ଅଶ୍ଵମାନଙ୍କର ଭୁଲେ
 ଇନ୍ଦ୍ରପ୍ରସ୍ଥ ଗଜ୍ୟକୁ ସେ ବେଗେ ତଳିଗଲେ ।
 ପଞ୍ଚାଳ ଦେଶରେ ଯାଇ ବନ୍ଦେ ଧନଞ୍ଜୟ
 ମଧୁକେଶ୍ଵର ଯେ ଧୃଷ୍ଣଦ୍ୟୁମନ ତଳୟ ।
 ଅଶ୍ଵକୁ ଦେଖି ଉତ୍ତର କରଇ ଗଜ୍ୟରେ
 ମଣୋହ କରଇ ସବ୍ୟସାଚୀ ସେ ପୁରରେ ।
 ନିମନ୍ତଣ ବେନ ତାଙ୍କୁ ତଳିଗଲେ ପାର୍ଥ
 ବାହାରିଲ ବଳବଳ ବେନ ସେ ସମସ୍ତ ।
 ତହ୍ନି ଶିବପୁର ନଗେ ତଳଇ ତହ୍ନି
 ବସ୍ତୁକର ପଣ୍ଡା ତହିଁ ଗଜ୍ୟକୁ ପାଳନ୍ତି ।

ଅଶ୍ୱ ପଶ୍ୟନ୍ତେ ଧରେ ଯେ ଯାଇଁ ଚକ୍ରପାଣ
 ରତ୍ନମାନଙ୍କୁ ନିଜର ଦେହେ ଗ୍ରାହଣ ।
 ଅଶ୍ୱ ବୋଇଲେ କୁହୋ ଶୁଣ ବସ୍ତୁକର
 ମୁଖ ଦେବଦ୍ୟୁ ମୋର ପଛେ ପାର୍ଥବାର ।
 ମହାଶ୍ୱେ ତାହା କଥା ନ ଶୁଣଇ ଦ୍ୱିଜ
 ଧନରହୁ ଶୂନ୍ୟକୁ କରଇ ଗାନ୍ଧସ୍ୟ ।
 ଅଶ୍ୱର କଳମ୍ବ ଦେଖି ଶାରବର ପାର୍ଥ
 ରାଜ୍ୟରେ ପ୍ରବେଶ ହେଲ ଧନୁଶର ହସ୍ତ ।
 ଦେଖିଣ ଧାମନ୍ତ ଯୋଦ୍ଧା ଉପାଧି ଗ୍ରାହଣ
 ବେଡ଼ି ବନ୍ଧିଲେ ପାର୍ଥକୁ ଜ୍ଵେଷମ ବାଣ ।
 ମୈତ୍ର ଶରେକ ପେଶି କେଲେ ସତ୍ୟସାଚୀ
 ମୋହ ଶଲେ ଦୈତବର ତେଜା ନାହିଁ କିନ୍ତୁ ।
 ସରନ୍ୟକ ଅତେଜନ ଦେଖି ବସ୍ତୁକର
 ଆପେ କିଲେ କଲ ଘେନ ପାଞ୍ଚାକ୍ଷ ଶାର ।
 ମକରକେତନ ଜାଣି ଦିଶେ ତାର କାୟ
 ଦଶର ସେହି ଅଳକାନାଥର ପରାୟ ।
 ଉଦ୍ଧେଷ୍ଟନା ପ୍ରାୟ ଏକ ଆଶେହୁ ଅଶ୍ୱ
 ଅର୍ଜୁନ ପ୍ରମୁରେ ମିଳେ ବସ୍ତୁକର ଦାସ ।
 ଦୃଢ଼ବୋଲେ ନର ହୋଇ ଧଶୁ ମୋ ରାଜ୍ୟକୁ
 ସତେ କ ଆଶା କରୁଛୁ ତୁ ଅଶ୍ୱ ନେବାକୁ ।
 ଦେଖି ମନେ ବିରୁଦ୍ଧର ଶାର ପାଲଗୁନ
 ବସ୍ତୁକର ପଣ୍ଡା ଏତ ନ ପାରଇ ଚିହ୍ନ ।
 ଦରହସତ ବଦନେ ବୋଲେ ଧନୁଜୟ
 ଚିହ୍ନ ନ ପାରିଣ ପଣ୍ଡା କାଳ ଆମ୍ଭ ହସ୍ତ ।
 ତୁମ୍ଭେ ଯେ ଥିଲ ନଗର ବାହାରରେ ଯାଇ
 ରକ୍ଷାପାତ୍ର ତୁମ୍ଭ ଘରେ ଥିଲୁ ପାଞ୍ଚାକ୍ଷର ।
 ଗଜେନ୍ଦ୍ରୀ ଶପେ ଆମ୍ଭେ ଗଲୁ ସ୍ଥାନ କରି
 ଶ୍ରୀମତେନ ଠାକୁରେ ଯେ ଶୁଣାଳକୁ ମାର ।
 ଶୁଣି ବସ୍ତୁକର ବେଗେ ତେଜ ତୁରଙ୍ଗମ
 ପାଦ୍ୟ ଅଦ୍ୟ ଦେଇ କଲ ଅର୍ଜୁନେ ପ୍ରଣାମ ।
 ଅନେକ ବିନୟ ରକ୍ତସ୍ରାବକୁ ଦେଖାଇ
 ପାର୍ଥବୋଲେ ରହୁବାକୁ ମୋତେବେଳନାହିଁ
 ମକର ମାସେ ହୋଇବ ଅଶ୍ୱମେଧ ଯାଗ
 ଏକାକିଶେ ନିମନ୍ତେ ଯାଇଁ ଗୁରୁ ହରି ।
 ଅଶ୍ୱମେଧ ଅଶ୍ୱ ଘେନି ତଳି ଯା ବଦନ
 କଥାବର୍ତ୍ତୀ ହୋଇ ସିନା ଯାଇ ଯାଗସ୍ଥାନ ।

ବସ୍ତୁକର ତଳିଲ ସେ ଦୃଢ଼ବାୟୁକୁ
 ଅର୍ଜୁନ ତଳିଲେ ଚହଁ ଦେଖଣ ଅଶ୍ୱକୁ ।
 ଉଜାଣ ଦେଖ ରାଜାକୁ ନିମନ୍ତେ ଦେଲେ
 ସେ ରାଜା ଗମକେ ଚହଁ ପାର୍ଥ ତଳିଗଲେ ।
 ମହାଶ୍ୱେ ଦେଖେ ମରହଟ୍ଟା ରାଜନକୁ
 ନିମନ୍ତେ ଅର୍ଜୁନ ଦେଇ ତଳିଲେ ଅଶ୍ୱକୁ ।
 ମହାଶ୍ୱ ଦେଖେ ଯାଇଁ ପ୍ରବେଶ ପାଲଗୁନ
 ସେ ରାଜାକୁ ପେଶି ତଳିଗଲେ ଅଶ୍ୱଘେନ ।
 କାଶୀ ନଗରୁକରେ ଯେ ଅଶ୍ୱ ମହାଶ୍ୱ
 ଅଶ୍ୱଘେନ ପାର୍ଥ ଚହଁ ହୋଇଲେ ପ୍ରବେଶ ।
 ଉତ୍ତରକୁମାର ପୁତ୍ର ମୁଗଧେନ ରାୟ
 ମଣୋହ ବଧୂ କଲେ ଚହଁ ଧନୁଜୟ ।
 ସେ ରାଜାକୁ ନିମନ୍ତେ ବାସଣ ତଳିଲେ
 ମାଳବ ଦେଶରେ ଯାଇଁ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ
 ଚନ୍ଦ୍ରବ୍ରହ୍ମା ନାମେ ଚହଁ ଏକଇ ନୃପତି
 ସକଳ ବୁଝାଇବି ତାହାକୁ ନିମନ୍ତେ ।
 ଚହଁ ସେ ବନ ଗହନେ ତଳଇ ପାଲଗୁନ
 ସେ ରାଜା ତଳିଲ ତେଣେ ଅଶ୍ୱମାନ ଘେନି
 ଏକତର ନଗ୍ରେ ପାର୍ଥ ପ୍ରବେଶ ବଦନ
 ଦେବଶର୍ମା ବ୍ରହ୍ମଣ ଯେ ଚହଁର ରାଜନ ।
 ମହାଶ୍ୱରେ ଅଛଇ ପାଇ ଅରଣ୍ୟ୍ୟ
 ଉଗର ମୁଖୁ ବାରତା ଶୁଣି ସେହି ଦ୍ୱିଜ ।
 ଅର୍ଜୁନକୁ ଦରଶନ କଲ ନରନାଥ
 ଦେଖିଣ ସାନନ ହେଲ ଶାରବର ପାର୍ଥ ।
 ଅନେକ ପୂଜା କରଇ ଦେବଶର୍ମା ଦ୍ୱିଜ
 ତା ପୁତ୍ର ଘେନି କଲେ ବାସବଆତ୍ମନ ।
 ନିମନ୍ତେ କରଇ ଯେ ଶାର ପାଲଗୁନ
 ଲୟପ୍ରସ୍ଥେ ଯାଅ ତୁମ୍ଭେ ତୁମ୍ଭ ଅଶ୍ୱଘେନ
 ଚହଁ ଅଶ୍ୱକୁ ତଳାଇ ଶାରବର ପାର୍ଥ
 କରୁଣ ଦେଖେ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ ତୁରତ
 ମାଳବ ସେନ ବୋଲଣ ଚହଁ ବ୍ରହ୍ମଧାୟ
 ବାରତା ପାଇ ଅର୍ଜୁନେ ଦରଶନ କରି ।
 ନିମନ୍ତେ ପାଇ ତଳେ ଅଶ୍ୱବଳ ଘେନି
 ତଳିଲେ ସେ ମହାଶ୍ୱ ଆସଇ ପାଲଗୁନ
 କର୍ଣ୍ଣାଟ ବୋଲଣ ରାଜ୍ୟ ମଣ୍ଡ୍ୟ ବାରପୁଣ
 ଚହଁ ପ୍ରବେଶି ବିଷଣ୍ୟ୍ୟଙ୍କର ନାଭି ।

ଯଜ୍ଞ ଅଶ୍ୱକୁ ଦେଖି ସେ ରାଜା କୁରୁତଲେ
 ଯଦେ ଧର ଆରାଜ ସେ ରହୁଥିବା ଶ୍ରେଣେ
 ସେ ଅଶ୍ୱ ବୋଇଲ ରାଜା କର୍ପା ଧନ୍ୟ ମୋତେ
 ବହୁ ରାଜା ନାଶଗଣେ ମୋ କଥା ଶୁଣନ୍ତେ ।
 ମନ୍ତ୍ରୀ ଦେଖି ବୋଇଲ ତେ ଗୁଡ଼ ନୃପମଣି
 ଅଶ୍ୱ ହୋଇ କହଇ ଏ ମନୁଷ୍ୟର ବାଣୀ ।
 ଶୁଣି ନରେନ୍ଦ୍ର ବହୁତ କଲ ଚର୍ଚ୍ଚି ଅଶ୍ୱ
 ଏହାର ପାଇଁ ଦେଖିବା ଆସୁ କେତେ ଥାନ୍ତି ।
 ମନ୍ତ୍ରୀବୋଇଲ ନ କଲୁ ଯେବେ ମୋରବୋଲ
 କାଲେ ଜାଣିବା ହୋଇବ ମମ ଅବା ଭଲ ।
 ଏସନ ସମୟେ ଯାଇଁ ଗାର ଧନଞ୍ଜୟ
 ରାଜ୍ୟେ ପଶନ୍ତେ ଉଗାଳ ପାରିବନ୍ତୁ ତୟ ।
 ବାଟ ନ ଗୁଡ଼ନ୍ତେ ଦେଖି ଗାର ପାଲଗୁନ
 ଗରବ ଶର ପେଶିଲ କୋପେ କରେ ବେନ ।
 ସେ ଶୟକୁ ତିଆରଇ ଗାର ସବ୍ୟସାଚୀ
 ସକଳ ପ୍ରାଣତ ସୈନ୍ୟ ମାର ବାହୁ ବାଛି ।
 ଅଶ୍ୱମେଧେ ଥାନ୍ତୁ ଏଣେ ଅଛୁ ଆମ୍ଭ କାର୍ଯ୍ୟ
 ଏମନ୍ତ ତିଆରି ବନ୍ଧ ଗରବ ନାସତ ।
 ଅକାଶେ ରହୁ ବନ୍ଧଲ ଶର ଶେଷ ମୂଳା
 ନିମିଷ ମଧ୍ୟ ଛେଦଲ ସେ ସବୁର ସେହା ।
 ଏକା ନାସତେ ସବୁର ସେହା ଗଲ ପୁଟି
 ପଡ଼ିଲେ କାନ୍ତିରାଜାର ବଳ ମନ୍ତ୍ର ଲେଟି ।
 ସେ ଅବା ତରି ପଳାଇ ଗଲେ ପ୍ରାଣ ଦେନ
 ରାଜାର ଗୁମ୍ଫାରେ ଯାଇ କରନ୍ତୁ ଦଇନ ।
 ଶୁଣି କୋପେ ପ୍ରଜ୍ୱଳିତ ହେଲ ମହାରାଜ
 ଦଣ୍ଡ ସାଜଇ ଲକ୍ଷେକ ମାନ୍ୟ ଧେ ଗଜ ।
 ଗଜ ବଳଦେଖି କୋପେ ପାର୍ଥ ଗାରମଣି
 ଶୂର୍ପ ନାସତ ବନ୍ଧଲ କାମୁକକୁ ଟାଣି ।
 ଛେଦଲ ସେ ଏକଲକ୍ଷ ଗଜ କୁମୁସ୍ତଳ
 ରାଜ୍ୟ ଗୁଡ଼ ପଳାଇଲ ତରେ ମହାପାଳ ।
 ସେନାବଳୀ ନଗ୍ନେ ଯାଇ ମିଳିଲ ଚପୁରେ
 ପଳାଇ ପଶିଲ ରାଜା ତରେ ସେହି ପୁର ।
 ସେନାବଳୀ ନଗ୍ନେ ବସୁ ବାହନ ସେ ରାଜା
 ବଡ଼ ଆମିଳ କରଇ ସେ ହୁଙ୍ଗୁଳା ପୂଜା ।
 ଆଗ ହୋଇ ସେ କଟକେ ଅଶ୍ୱ ଯାଇ ପଶେ
 ଗୋଡ଼ାଇ ଯାଇଁ ଅର୍ଜୁନ ପଶେ ତାର ଦେଶେ ।

ସୁଲକ୍ଷଣ ଅଶ୍ୱ ଦେଖି ରାଜା ନେଲ ଧରି
 ଆରାଜ ଉତ୍ତାର ଘରେ ତାକୁ ସବୁକରି ।
 ଅଶ୍ୱ ବୋଇଲ ମୋତେ ତୁ ନ ଧର ହୋ ବାବୁ
 ସୁକୁମାର ତନୁ ତୋର ନାଶ କରଇବୁ ।
 ଶୁଣି ବୋଇଲ ସେ ବସୁ ବାହନ ରାଜନ
 ଏହି ପରଲୋକେ ମୋତେ ନାହିଁକେ ସମାନ ।
 ଗଜ ଅଶ୍ୱ ପଦେ ଯେ ମୋତେ ଅଛୁ ଦେଖ
 ଯାଟ ଅଶ୍ୱ ପାଇଁ ଦେଉଥିଲ ମୁଁ ଚପୁଷ ।
 ତୋ ପୁତ୍ରୁ ବସି ହୁତିନା ସରକୁ ମୁଁ ଯିବ
 ମଉନକୁ କୋରତେ ସେ ରାଜ୍ୟେ ରାଜା ହେବୁ
 ଏତେ ହୋଇ ରାଜା ବହୁ ପ୍ରତିଜ୍ଞ କରନ୍ତେ
 ରାଜ୍ୟ ଭିତରେ ପଶନ୍ତେ ଯାଇ ଗାରପାଣି ।
 ଏକଲକ୍ଷ ଗଜ ଶୁଣି ବେନିଲକ୍ଷ ହସ୍ତ
 ଅର୍ଜୁନକୁ ବେଦି ଗରେ ପାରିବନ୍ତୁ ତୟ ।
 ରାଜେ ନାସତ ବନ୍ଧଲ ପାର୍ଥ ମନରେହ
 ତେ ଯୋଦ୍ଧାମାନ ସବୁ ପକାଇଲ ଛେଦ ।
 ସୁତମୁନା ନାସତେକ ଛେଦେ ମହାବଳୀ
 ଗଜକୁମୁସ୍ତଳେ ବାଜି ପଡ଼ିଲେ ନିକଳ ।
 ଗଜନ କରି ପଡ଼ିଲେ ଲକ୍ଷେ ମହାରାଜ
 ଦେଖି ବାହର ହୋଇଲ କୋପେ ମହାରାଜ
 ଅଶ୍ୱମେଧେ ତାର ନୋହିଥିଲେ କେହି କ୍ଷୟ
 ତେ ପ୍ରାଣତ କୋକୋତି ହଲ ଧନଞ୍ଜୟ ।
 ଅନେକ ସକଳ୍ୟ ବେନ ସେ ବସୁ ବାହନ
 ଆସନ୍ତେ ପାଶୁପତକୁ ପେଶିଲ ଅର୍ଜୁନ ।
 ଅପାର ସୈନ୍ୟ ପଡ଼ିଲେ ଯଦୁ ମନ୍ତ୍ରଲେଟି
 ବସୁ ବାହନ ନୃପତି କୋପରରେ ଉଠି
 ବସୁ ବାହନହିଁ ଏକା ଅର୍ଜୁନହିଁ ଏକା
 ଧମରେ ସେ ବେନିଜନ ଅଟନ୍ତୁ ନିଶଙ୍ଗା ।
 ବସୁ ବାହନ ବନ୍ଧଲ ପରାଗ ନାସତ
 ଶୁଭ୍ର ଶରେ କାଟିଲ ସେ ବାଣ ବବସ ।
 ବସୁ ବାହନ ବନ୍ଧଲ ମନ୍ତ୍ର ଶର ଧରି
 ଜାମ୍ୟଶରେ ସେ ଶରକୁ ଅର୍ଜୁନ ନିବାରି ।
 ସୁନରାପି ବନ୍ଧଲ ସେ ଅମୋଗ ଶକତି
 ଶୁଭ୍ରରେ ସେ ଶରକୁ ଅର୍ଜୁନ ନିପାତି ।
 ରାଗେ ଅର୍ଜୁନ ମାଇଲେ ଧରି ଅଗ୍ନି ବାଣ
 ମେଘଶରେ ନିବାରିଲ ତା ବସୁ ବାହନ ।

ଶବନଶରେ ମେଘକୁ ନିକାରି ଅର୍ଜୁନ
 ତାହା ଦେଖି କୋପକଲ ସେ ବଗୁ ବାହନ ।
 ବୁଲଇ ହସ୍ତରେ ଧରି ମାଇଲକ ଖୁଲେ
 ଅର୍ଜୁନ ତା ନିକାରିଲେ ସହସ୍ର କୋଦାଳେ ।
 କହନ୍ତି ଅଗସ୍ତି ତୁମ୍ଭେ ଶୁଣ ବୈବସ୍ବତ
 ରଣେ ମହାବୀର ପାର୍ଥ ନୋହୁଲ ନବର୍ତ୍ତ ।
 ଧଇଲକ ନାଗପୁଣ୍ୟ ଶର ସକ୍ୟସାଚୀ
 ଦେଖି ସେ ବଗୁ ବାହନ ବ୍ରହ୍ମଣର ଯୋଡ଼ି ।
 ସେ ବେନ ଶର ଅଟନ୍ତି ପୁଣି ଅପାଳଟ
 ରୁଦ୍ର ଇନ୍ଦ୍ର ଚନ୍ଦ୍ର ଦେଲେ ହେବ ଶିରକାଟ ।
 ଅର୍ଜୁନ ତଥାରେ ଆହୋ ନର ନାଗପୁଣ୍ୟ
 ଏ ମୁଡ଼ର ଏହିକ୍ଷଣି ବେନକୁ ପରଣ ।
 ବଗୁ ବାହନ ବୋଇଲ ସେ ବ୍ରହ୍ମଣରକୁ
 ସରର ଯାଇଣ ମାରିପକାଅ ଏହାକୁ ।
 ଏକାବେଳକେ ବନ୍ଧିଲେ ସେହି ଶର ବେନ
 ପଡ଼ିଲେକ ବ୍ରହ୍ମଣର ବାଏ ଫାଲଗୁନ ।
 ବଗୁ ବାହନ ପଡ଼ଇ ନାଗପୁଣ୍ୟ ଶରେ
 ଏକାବେଳକେ ଲେଟିଲେ ଦୁହେଁ ମଞ୍ଚପରେ
 ଏ ବଧ ହୋଇଲେ ତହିଁ ଦୁହେଁ ଯେ ବିନାଶ
 ଧବୁ ଯାଇଣ ମକର ହୋଇଲ ପ୍ରବେଶ ।
 ମଞ୍ଚ ମଞ୍ଚରେ ଥିଲେ ଯେ ଲକ୍ଷେକ ନୃପତି
 ସମସ୍ତେ ଇନ୍ଦ୍ରପ୍ରସ୍ଥରେ ପ୍ରବେଶ ହୁଅନ୍ତି ।
 ଯାଗେ କର୍ପିଲେ ଯୁଧିଷ୍ଠି ମୁନିପାଦେ କରି
 ବ୍ୟାସ ବଶିଷ୍ଠ ଅଗସ୍ତି ରୁଷି ଆଦିକର ।
 ଯୁଧିଷ୍ଠି ବୋଇଲେ ଆରେ ଶୁଣ ସହଦେବ
 ଦୁଦୟ ବଳଲ ମୋର ବହୁଲିତ ଶ୍ରବ ।
 ଉତ୍ତର ହନ ଅନ୍ଧାରମୟ ମୋତେ ଦିଶେ
 କିବା ବାବୁ କାଳଶେଷ ହୋଇ ମୋର ଆସେ
 ସହଦେବ ବୋଲେ ବେବ ହୋଇଲ ବିପଦ
 ଅର୍ଜୁନ ଠାକୁରଙ୍କୁ ଯେ ପଡ଼ଇ ପ୍ରମାଦ ।
 ଯେନାବଳୀ ନଗ୍ନେ ବଗୁ ବାହନ ଯେ ଗପୁ
 ଦୁହେଁ ପଡ଼ିଲେ ସମରେ ଦୁହେଁ ଯେ କ୍ଷତିପୁ ।
 ଶୁଣିଣ ବସୁଧା ଧର୍ମସ୍ବଜନ ଯୁଧିଷ୍ଠି
 ପୃଥ୍ବୀରେ ଜନମି ଏଡ଼େ ବଳବନ୍ତା କେଟି ।
 ସହଦେବ ବୋଇଲେ ହୋ ଶୁଣ ଗତକଥା
 ଯେତେବେଳେ ବନେ ଗଲେ ପାର୍ଥ ବଳବନ୍ତା ।

ଶାଣ୍ଡବ ଦହନ କଲେ ଯେଉଁ ବନବାସେ
 ଶରଣ ପଶିଲ ଶତଧନୁ କୃଷ୍ଣସାସେ ।
 ସେ ଦନ ଥିଲେ ସେ ପାର୍ଥ ସି ଅମ୍ଭକ କନେ
 ତନ ବରଷ ରହିଲେ ହିଙ୍ଗୁଳା ବର୍ଣନେ ।
 ଚିତ୍ରାଙ୍ଗୁର ବୋଲି ତହିଁ ଶବର ନୃପତି
 ମଣିପୁର ଦେଶେ ସେହି ଅଟେ ଅଧିପତି ।
 ଚିତ୍ରାଙ୍ଗୁର ଗୁଣ୍ୟ କଲେ ଦେନି ମରହଟ
 ପଞ୍ଚସରି ବେଳ ଆସି ଶ୍ରୀମାଳ ତା ଗୁଣ୍ଡ ।
 ଅର୍ଜୁନ ଯେ ରହିଅଛୁ ହିଙ୍ଗୁଳାର ପାଶେ
 ଚିତ୍ରାଙ୍ଗୁର ଗୁଣା ଆସି ଶରଣ ଯେ ପଶେ ।
 ଚିତ୍ରାଙ୍ଗୁରକୁ ଭେଟନ୍ତେ ଯାଇଁ ମରହଟ୍ଟା
 ପାଞ୍ଚଦଶ ସମରେ ଯେ ପଡ଼ଇ ତା ଆଟ ।
 ଚିତ୍ରାଙ୍ଗୁର ଗୁଣାଙ୍କୁ ସେ ଦେଲେ ସବଗତି
 ଦେଖିକରି ଆନନ୍ଦିତ ହେଲ ତାର ମତି ।
 ହିଙ୍ଗୁଳାକ୍ଷୀ ବୋଲି ଜାଣ ତାହାର ପ୍ରମଦା
 ତାର ଦୁହିତା ଉଲୁପୀ ପୁଣି ଚିତ୍ରାଙ୍ଗଦା ।
 ଅନେକ ଦିନପୁୀ ହୋଇ ପାର୍ଥକୁ ସେ ନେଲ
 ଉଲୁପୀ କନ୍ୟାକୁ ଆଣି ବିଭା କରଇଲ ।
 ଚିତ୍ରାଙ୍ଗଦା କନ୍ୟାକୁ ସେ ଯଉତୁକ ବେଲ
 ତଳବରଷ ତା ଗୁଣ୍ୟ ପାର୍ଥ ଯେ ରହିଲ ।
 ସେ ଉଲୁପୀ କନ୍ୟାଗର୍ଭେ ରହିଲ ସନ୍ତାନ
 ବେନପାସ ଗର୍ଭ ତାର ଅଇଲେ ଅର୍ଜୁନ ।
 ସୁଭଦ୍ରାକୁ ହାରକାରେ ପୁଣି ବିଭା ହେଲେ
 ସେ ବେନ କନ୍ୟା ପିତାର ଘରେ ଯେ ରହିଲେ
 ଉଲୁପୀ ଗର୍ଭରୁ ଜାତ ହେଲ ଯେ ନନ୍ଦନ
 ସେ ପ୍ରହର ନାମ ଦେଲେ ଶ୍ରୀ ବଗୁ ବାହନ ।
 ଯୁଧିଷ୍ଠିଙ୍କ ଆଗେ ସହଦେବ ଯେ କହଇ
 ପିତାପୁତ୍ର ବୋଲି ଦେବ ନ ଜାଣନ୍ତି କେହି ।
 ସାମାନ୍ୟ ଦୁହିନ୍ତି ସେ ଯେ ବେନ ସମକନ୍ତ
 ତେଣୁକରି ତା ସମରେ ପଡ଼ଇ ବଦସ୍ତ ।
 ବଡ଼ ବଳବନ୍ତ ଅଟେ ସେ ବଗୁ ବାହନ
 ଲୋକଲୋକ ପଦ୍ମରେ ତାହାର ଆସ୍ଥାନ ।
 କଟକର ନାମ ଯେନାବଳୀ ଯେ ଅଟଇ
 ବଡ଼ ସମାଗ୍ରହେ ଗୁଣା ସେ ଗୁଣ୍ୟ ପାଲଇ ।
 କଣ୍ଡୀଟ ସ୍ବଜନ ପାର୍ଥ ସଙ୍ଗେ ହାରିଗଲ
 ପଲାଇ ବଗୁ ବାହନେ ଶରଣ ପଶିଲ ।

ତାହାର ନମନ୍ତେ ପିତା ପୁତ୍ର ଯୁକ୍ତ କଲେ
 ଏକା ଏକା ଶରେ ଦୁର୍ଦ୍ଦେୟାକ ସେ ପଡ଼ିଲେ ।
 ବ୍ୟାସ ବୋଇଲେ ଦେ ଯାଗ କରୁଥାଅ ତୁମ୍ଭେ
 ସେ ରଣସ୍ଥାନକୁ ଏବେ ଯାଉଅଛୁ ଆମ୍ଭେ ।
 ଯୁଧିଷ୍ଠି ବୋଇଲେ ଅଛୁ ଲକ୍ଷେକ ଯୋଦ୍ଧା
 ତୁମ୍ଭେ ସେଠାରେ ମିଳିବ ଯାଇଁ କେତେକେତେ
 ଏହାକୁ ଦୁଃଖଯାତ ହୁଏ ମୋର ମନେ
 ସତେ କି ଯୋଦ୍ଧାର ଆଉ ଦେଖିବି ନୟନେ ।
 ବ୍ୟାସ ବୋଇଲେ କୁ ଆଜି ନରର ଭୀରବ୍ୟ
 ଆମ୍ଭେ ପ୍ରବେଶ ହୋଇବୁ ଯାଇଁ ଏକ୍ଷଣଶ ।
 ଜୟ ବେଦବ୍ୟାସ ତବ ମନ୍ତ୍ରମା ଅନଳ
 ପିତା ପ୍ରସନ୍ନର ରାଶି କୈବର୍ତ୍ତୀ ତୋ ମାତ ।
 ଅନୁକୃତେ ଗାଅ ଶବ୍ଦ ନାଥର ମନ୍ତ୍ରମା
 ଜାଣି ନ ପାରନ୍ତି ଯାକୁ ଇନ୍ଦ୍ର ଆଦି ବ୍ରହ୍ମା ।
 ମନଅନୁସାରେ ବଶ ଏ ତୁମ୍ଭର କାୟ
 କୋଟି ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ସଶକ୍ତେ ଭ୍ରମ ମହାଶୟ ।
 ଜାଣି ନପାରୁ ଯେ ମନପ୍ରବଳ ଆକାଶ
 ପୂର୍ବ ପାତାଳ କେ ପୁଣି ସ୍ବସ କି ଦିବସ ।
 ହୁଏ ତୋ ମନ୍ତ୍ରମା କରି ନ ପାରଇ ଶେଷ
 କହିବି ମୁଁ ତାହା କେତେ କରିଣ ଅଭ୍ୟାସ
 ସେ ବ୍ୟାସଦେବ ଚରଣେ ଜନ୍ମେ ଜନ୍ମେ ସେତ
 ପ୍ରଣତ କରେ ଶାରଳାଦାସ ନାମେ କବ ।
 ଯୁଧିଷ୍ଠିର ସଙ୍ଗେ କଥା କହୁଥିଲେ ଶଯ୍ୟ
 ଅଶୀ ସହସ୍ର ଯୋଜନ ଗଲେ ନିଶାଅର୍ତ୍ତେ ।
 ସଶକ୍ତେ ପ୍ରବେଶ ଅଶୀସହସ୍ର ଯୋଜନ
 ଦେଖିଲେ ଅଛନ୍ତି ବକୁବାହନ ଅର୍ଜୁନ ।
 ନାତି ଅଶନାତି ଦେନନ୍ଦନ୍ତ ଏକଠାବ
 ଅର୍ଜୁନକୁ କୋଳକଲେ ଯାଇ ମୁନିଦେବ ।
 ଶୟର ଭୂଳାରେ ପାର୍ଥ ମୋହେ ପଡ଼ିଥିଲେ
 ବ୍ୟାସଙ୍କ ସ୍ବଶେ ତେଜନା ପାଇଣ ଉଠିଲେ ।
 କମଣ୍ଡଳୁ ପାଣି ସିଞ୍ଚି ଦ୍ୟୁତେ ବ୍ରହ୍ମଯତ
 ସତେଜ ହୋଇ ବସିଲେ ନାତି ଅଶନାତି ।
 ବ୍ୟାସଙ୍କ ମୁଖକୁ ଗୁହଁ କସିଲେ ସେ ଉଠି
 ଚରଣ ଧରି ପ୍ରଣାମ କରଇ କରୁଣୀ ।
 ବ୍ୟାସ ବସାଇଲେ ପାଶେ ନେଇ କୋଳକରି
 କି କାରଣେ ଅତେଜନ ହୋଇଲୁ ପରୁର ।

ପୁଣି ବୋଇଲେ ଯେ ତୋତେ ଜଣିବୁହୋ ପାର୍ଥ
 ଦେଖ ଏ ବକୁବାହନ ଅଟେ ତୋର ପୁତ ।
 ଚିତ୍ରାଙ୍ଗୁର ସୁନାର ସେ ବେନ ଜନ୍ମା ସୁଲେ
 ବନବ ସ କରୁଥିଲୁ ବୁଦ୍ଧ ଯେତେବେଳେ ।
 ଚିତ୍ରାଙ୍ଗଦା ଭଲୁଣୀକୁ ବନ୍ଧ ସେହୋଇଲୁ
 ଗର୍ଭର ଦ୍ବିତୀୟମାସେ ଗୁଡ଼ି ପକାଇଲୁ ।
 ତୋର ଗର୍ଭ୍ୟ ଭଲୁଣୀର ଗର୍ଭ ଦେଲ ଜାତ
 ବକୁବାହନ ତା ନାମ ଅଟେ ତୋର ପୁତ ।
 ସୁନା ହୋଇ ପାଦୁଅଛୁ ହୁଙ୍ଗୁଳା ପ୍ରସନ୍ନେ
 ଏହାକୁ ଜଣନ୍ତା କେହି ନାହିଁ ସିଦ୍ଧିବନେ ।
 ଅର୍ଜୁନ ବୋଇଲେ ନିପୁରିଲି ନିପୁରିଲି
 ଅନ୍ୟର ହାତରେ ମୁହଁ ଦୁଷିତ ନୋହିଲି ।
 ମୋହ ପୁତ୍ର ହାତେ ମୁହଁ ପ୍ରାଉବ ପାଇଲି
 ତହିଁ ବ୍ୟାସ କୁମରକୁ ଧରିଲେ ସେ ତୋଳି
 ମୃତ ସଞ୍ଜୀବନା ମହାମନ୍ତ୍ର କର୍ତ୍ତ୍ତେ ତେଲେ
 ତହିଁ ସେ ବକୁବାହନ ଉଠିଣ ବସିଲେ ।
 ପୁତ୍ରକୁ ଅର୍ଜୁନ ନେଇ ବସାଇଲେ କୋଳେ
 ଅନେକ ପ୍ରୋରୁଷ କରି କହିଲେ ଶେଲେ ।
 ଆଗତୁ ମୁଁ ଜାଣିଥାନ୍ତି ଯେବ ଆରେ ପୁତ୍ର
 ଏବେ କଟାଳ କି ଗ୍ରାସି କରନ୍ତୁ ନା କୁତ
 ବ୍ୟାସ ବୋଇଲେ କୁ ଯେବେ ଜାଣନ୍ତି ଆଗତୁ
 ଏତେକାଳ ଏହିପୁଣି ବଞ୍ଚିଥାନ୍ତା କାହୁଁ ।
 ପୃଥ୍ବୀର ଉତ୍ତରେ ଏହି ଶକତା ବରତା
 ଶୈବକୁମାର କୁଟର ଏ ପ୍ରଥମେ ପଡ଼ନ୍ତା ।
 ରଥ ଅଶ୍ବ ନନ୍ଦ ଗଜ ସେନାପତି ପୁର
 ହୁଙ୍ଗୁଳା ପ୍ରସନ୍ନେ ଶ୍ରେଣ କରେ ତୋକୁମର
 ଶୁଣି ସାନନ୍ଦ ହୋଇଲ ସେ ବକୁବାହନ
 କରାଇ ଆଣି କାନ୍ତି ସୁନାକୁ ଦଶନ ।
 ଶତ ସହସ୍ର ସେ ପାଦେ ଦଣ୍ଡିବତ କରି
 ବେନ ସୁନାଏ ଶୁଭିଲେ ପାର୍ଥ ପାଦ ଧରି ।
 ରୁହାଇଲ ପିତାକୁ ତା ସନ୍ତୋଷ ଦିବା ତନ
 ପୁତ୍ରକୁ ତା ସନ୍ତୋଷ ଦେଇ ଗଲ ସୈନ୍ୟବେଳ
 ବ୍ୟାସ ଅର୍ଜୁନ ତଳିଲେ ସେଠାରୁ ବହନ
 କୁବଳୟ ପିଠିରେ ଯେ ବନସ୍ତ ଅର୍ଜୁନ ।
 ଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟେ ଅଇଲେସହସ୍ର ଯୋଜନ
 ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ ଇନ୍ଦ୍ରପ୍ରସ୍ଥ ସନ୍ତୋଷ ପୁଣ ।

ଅର୍ଜୁନ ଯେ ବଞ୍ଚି କଲେ ଦ୍ଵାରକାଭୁବନେ
 ନିମନ୍ତଣ ଦେଲେ ଶମ୍ଭୁକୁ ସନ୍ନିଧାନେ ।
 ଯୁଧିଷ୍ଠି ଦେବଙ୍କ ଅଶ୍ଵମେଧ ଯାଗ ଶୁଣି
 ସାନନ୍ଦ ହୋଇଲେ ତହୁଁର ଦଳପାଣି ।
 ଭଗ୍ନସେନ ସନ୍ନିତରେ ସାତବଂଶ ଘେନି
 ଶମ୍ଭୁକୁ ବିଜେ କଲେ ଚିତ୍ତି ରଥ ବେନି ।
 ଦ୍ଵାରକାଭୁବନୁ ସଙ୍ଗେ ହୋଇଗଲେ ସଜ
 ଅର୍ଜୁନକୁ ଘେନି ମହାନଦ ଦେବଗଜ ।
 ଜୟ କୁ ଜୟ କୁ ଦେବ ଅନାଦିନିବାନ
 ଜୟ କୁ ଜୟ କୁ ଦେବ କଂସନିପୁବନ ।
 ଜୟ କୁ ଜୟ କୁ ଦେବ ନନ୍ଦ ଘରେ ରହି
 ଜୟ କୁ ଜୟ କୁ ଦେବ ଗୋପୀମନ ମୋହି
 ଜୟ କୁ ଜୟ କୁ ଦେବ ଜଗନ୍ନାଥ ଧାମେ
 ମୟାବ ପ୍ରତିଲ୍ଲୁ ସୁଖି ନ ରହିଲୁ ଗୋପେ ।
 ଦ୍ଵାରକାରେ ପୁର କରି ଦୁଷ୍ଟଙ୍କୁ ସଂହାରି
 ଶାରଳା ବାସ ତରଣେ ଶରଣୀତୋହରି ।

ମୁତାସୁର ବଧ

ବଦନ୍ତ ଅଗସ୍ତି ଶୁଣ ବୈବସୁତ ମନୁ
 ମୁତାସୁର ବୋଲି ଜାଣ ବାଣାସୁର ସୁନୁ ।
 ମନ୍ଦୀ ଏକ ଅଛୁ ତାର ଶରାସୁର ବୋଲି
 ଦିନକେ ସେ ଜନ୍ମଦୀପ ପାରଇ ସେ ବୁଲି ।
 ମନ୍ଦୀ ଜଣାଇଲ ଶୁଣ ତୁହୋ ଦଣ୍ଡଧାରୀ
 ଆମ୍ଭେ ଚାଲି ଯିବା ଏକେ ଶ୍ରୋଣିତ ନଭଣ୍ଡ ।
 କୃଷ୍ଣଙ୍କର ତେଜ ଏବେ ହୋଇଲଣି ହତ
 ଅଶ୍ଵକ୍ଷୟ ଶାପେ ସେହୁ ହେଲେ ବଡ଼ ଘାତ ।
 ମନ୍ଦୀ ବଚନେ ତଳଇ ଦୈତ୍ୟ ଦଣ୍ଡଧାରୀ
 ସରସ୍ଵତୀ ଗରେ ଆଟ ତାହାର ଉଦ୍ଧରି ।
 ଆସନ୍ତେ ମିଳିଲ ଯାଇଁ ରଞ୍ଜୟନ ବନେ
 ଯାଗ ରଜ ଆମୋଦଇ ଆକାଶ ଭୁବନେ ।
 ଦୈତ୍ୟ ପରୁରଇ ମନ୍ଦୀ ଗନ୍ଧାଭରୁ କସ
 ମନ୍ଦୀ ଉତ୍ତର ଦିଅଇ ଶୁଣ ନରଭଣ୍ଡ ।
 ହତ୍ୟା ଦୋଷ ନିବାରଣ ପାଇଁ ପଶୁ ପୁତେ
 ଅଶ୍ଵମେଧ ଯାଗ କରୁଛନ୍ତି ଶାସ୍ତ୍ରମତେ
 କରୁଛନ୍ତି ସମୁଦାୟ ସଜାକୁ ବରଣ
 ଶୁଣି ମୁତାସୁର ବୋଲେ ମୁଁ ଅଟେ ସଜନ ।

ମୋତେ ବରଣ କଲ କେବଣ କାରଣେ
 ଅସୁର ବୋଲଣ ସେହୁ କରିଛୁ ଏସନେ ।
 ମୁତାସୁର ବୋଲଇ ତୁ ବାବା ମୋର ବଳ
 ମାରବି ମୁଁ ପାଣ୍ଡବଙ୍କୁ ଶୁଣି ଯାଗଣାଳ ।
 କୋପେ ସେ ନର ଅଭର ସାଜ ସମତଣ୍ଡ
 ମନ୍ତ୍ରରେ ତଳନ୍ତେ ପାଦେ କର୍ମ ନ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ।
 ବାହ୍ମନଙ୍କ ଅଶ୍ଵମେଧ ଯାଗେ ମୁତାସୁର
 ଶୁଣିକରି ରଜାମାନେ ହେଲେ ଅତଡ଼ୁର ।
 ଶ୍ରୀମ ବୋଇଲେ ନ କର କୁମ୍ଭେ ବେହୁ ଭୟ
 ମୁହିଁ ସମରେ ମାରବି ମୁତାସୁର ଗୟ ।
 ଏତେ ବୋଲି ସେ ପାଣ୍ଡବକୁଳ ସରମଣି
 ନକୁଳ ସହଦେବଙ୍କୁ ସଙ୍ଗତରେ ଘେନି ।
 ମୁତାସୁର ରହିଥିଲ ଯମୁନାର କୂଳେ
 ତଳ ପାଣ୍ଡବେ ପ୍ରବେଶ ଜଟୀବଟ ତଳେ ।
 ରଜନ ଶ୍ରେକ୍ଷଣେ ଲଗିବନ୍ତୁ ଦୈତ୍ୟକଳ
 ଶ୍ରେକ୍ଷଣେ ଶେଷେ ବେଡ଼ିବେ ଆସି ଯାଗଣାଳ ।
 ସଙ୍ଗେ ମନ୍ଦୀ ତାହାର ଜଣାଇଲ ତାକୁ
 ଏହଠାରେ ତ ଦେଖିବା ଆମ୍ଭେ ପାଣ୍ଡବଙ୍କୁ ।
 ଦୈତ୍ୟ ବୋଲେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ଭୟ କରୁ ସିନା
 ପାଣ୍ଡବଙ୍କୁ ବିବାଦରେ କରିଦେବ ତୁନା ।
 ଏତେ ବୋଲଣ ଦାନବେ ଉତେ ରଡ଼ପୁଡ଼ି
 ଅଶୀଲକ୍ଷ ଯୋଦ୍ଧା ଘେନି ତଳିଲେ ସଜାଡ଼ି ।
 ଦୈତ୍ୟଙ୍କର ରଡ଼ି ଶୁଣି ଗରବର ଶ୍ରୀମ
 କାଳବନ୍ତ ଘେନି ବିଜେ କଲ କିବା ଯମ ।
 ମନ୍ଦର ପଟ୍ଟ ନାଶି ଶ୍ରୀମଙ୍କର କୌପୁ
 ନୟନ ବେନି ଭ୍ରମର କାଳତଟ ପ୍ରାୟ ।
 ରେ ରେ କାର ଶବଦରେ ଉଠଇ ମାରୁତ
 ନକୁଳ ସେ ସହଦେବ ପାରୁଣେ ଅଛନ୍ତି ।
 ପନ୍ଦର ଅସୁର ରଥ ଅସୁରଙ୍କସଙ୍ଗେ
 ଆରମ୍ଭେ ପାଣ୍ଡବେ ଯୁଦ୍ଧ ଜଳେ ଯାଇଁ ଆଗେ
 ଗଦା ମୁଦୁଗର ନେଇ ପିଟନ୍ତି କେ ବେଗେ
 ବରନ୍ତି ଯୋଦ୍ଧାଏ ଏକ ଆରେକହିଁ ରାଗେ ।
 ବଢ଼ିଲକ ରଣଭଙ୍ଗ ଅସୁର ସଭନେ
 ଶ୍ରୀମ ପ୍ରହରେ ପଡ଼ିଲେ ପଟ୍ଟ ସମାନେ ।
 ଲେହପଟ୍ଟକୁ ବଳେ ଲୁଣାବଣ ଶ୍ରୀମ
 ଧାମର ଗହ୍ଵର ପ୍ରାୟ ରଣଭଙ୍ଗ ନାମ ।

ଗଦା କୁଳ ମୁକୁତର ଶ୍ରେଣୀ ତମ ଆଖି
 ବନ୍ଧୁ ଯୋଡ଼ା ଏ ଏକୁ ଆଦେଶ ଯେ ଟାଣି ।
 ଦେବଶସ୍ତ୍ରକୁ ତ ଶ୍ରୀମ ନ କରଇ ଉପୁ
 ବନ୍ଧୁ ସମ ତ ଅଟଇ ତାହାର ଯେ କାୟ ।
 ଅନେକ ଅସୁର ସୈନ୍ୟ ପଡ଼ିଲେକ ଶେ
 ସମରେ ନିଧନ ଏକା କଲ ଶ୍ରୀମସେନ ।
 ଶ୍ରୀମର ବଦାତେ ଯହୁଁ ପଡ଼ିଲେ ସରଳ
 ସହର ପ୍ରାୟ ଉଠିଲେ ଯେନେ ଜଣ ତଳ ।
 ସୈନ୍ୟ ଭଗ୍ନ ଦେଖି ସେହି ମୁହାପୁର ସପ୍ତ
 ଯମଦଣ୍ଡ କାଳଦଣ୍ଡ ନରଦଣ୍ଡ ଯହୁ ।
 ଦେବଦଳନକୁ ଘେନ ଶୁଭ ସେନାପତି
 ଶୁଭକର ଭୁଲେ ଶୁଭ ଅବୁ ଦେବ ରଥ ।
 ଲୁହା ଧନୁ ଏକ ଏକ ଧର ଖର ବନ୍ଧ
 ସମରେ ସେ ଅବୁ ଦେବ ଦୈତ୍ୟ ମହାଯୋଧୀ
 କଟାଳଲ ଆସି ଯମଦଣ୍ଡ ସେନାପତି
 ଶତେକ ନୃପତି ସେହି ବନ୍ଧୁଲକ ଧାତ ।
 ତାହାର ହସ୍ତର ଦେବ ଦେଖି ତ ନ ପାର
 ଏମନ୍ତେ ବନ୍ଧୁଲ ସେହି ପୁଣି ବେଳ ଶୁଭ ।
 ବାମଅଙ୍ଗ ପାତ ତାହା ଶ୍ରୀମସେନ ସହ
 ଅଗ୍ନି ଝଲକର ପଡ଼ି ଶ୍ରୀମସେନ ଦେହ ।
 ବାମଅଙ୍ଗ ପାତ ସବୁ ସହୁଲ ଗରଜ
 ଯମଦଣ୍ଡ ଧନୁକୁ ସେ ପକାଇଲ ଶୁଭ ।
 ଗଦା ବୁଲଇ ପିଟିଲ ଶ୍ରୀମ ବେଗେ ଉଠ
 ପଡ଼ିଲ ସେ ଯମଦଣ୍ଡ ମହାତଳେ ଲେଟି ।
 କାଳଦଣ୍ଡକୁ ଧଇଲ କୋପେ ଦେବକରେ
 ବୁଲଇ ପିଟିଲ ନରଦଣ୍ଡର ଉପରେ ।
 ଦୁରନ୍ତକ ଅସୁର ସେ ରଣେ ମହାବଳୀ
 ବନ୍ଧୁ ପରତାଳ ପ୍ରାୟେ ଉଠିଲେ ସେ ଜଳ ।
 ଯମଦଣ୍ଡ କାଳଦଣ୍ଡ ନରଦଣ୍ଡ ତଳ
 ପଡ଼ିଲେ ଶ୍ରୀମ ପ୍ରହରେ ବାମୁଡ଼ି ମେଦନ ।
 ତଳକ ପଡ଼ିବା ଦେଖି ଶୁଭିଲେ ସରଳ
 ଧାମନ୍ତ ତଳ ପାଣ୍ଡବେ ପବନକୁ ଜଣି ।
 ଅସୁର ସରଳ ଯେତେ ପ୍ରହାରନ୍ତ ବାଣ
 ଶ୍ରୀମ ବନ୍ଧୁ ଅଙ୍ଗେ ପଡ଼ି ହୋଇଗଲ ରୁଣ୍ଡି ।
 ନକୁଳ ସହଦେବକୁ ବନ୍ଧନ୍ତୁ ଯେ ବାଣ
 ପବନ ସମାନ ତାହା ଓଗାଳନ୍ତ ଜାଣ ।

ତଳଦୈତ୍ୟଙ୍କ ସଙ୍ଗରେ ଯେତେ ଯୋଡ଼ା ସୁଲେ
 ପଞ୍ଚଦୋଶ ଦଉଡ଼ଣ ସମସ୍ତେ ପଡ଼ିଲେ ।
 ସୈନ୍ୟ ହତ ଦେଖି ଦେବଦଳନ ଅସୁର
 ବହୁସୈନ୍ୟ ଘେନ ଓଗାଳଲକ ସରୁର ।
 ନକୁଳ ସହଦେବ ଯେ ଶ୍ରୀମସେନ ତଳ
 ଦେଖିଲେ ସେ ଓଗାଳନ୍ତ ଅନେକ ସରଳ ।
 ଅସୁର ବନ୍ଧୁ ଧର ଭୂମିରେ କବୁଡ଼
 ପିଟନ୍ତୁ ସେ ଶାଳତରୁମାନଙ୍କୁ ଉପାଡ଼ ।
 ଅନେକସୈନ୍ୟ ଦେଖିଲେ କୋପେ ପୁଣି ଆସି
 ଗୁଗଳକୁ ବାଦପରି ଶ୍ରୀମ ସବୁ ଧୁମ୍ପି ।
 ଶ୍ରୀମ ବଦାତେ ପଡ଼ିଲେ ରଣେ ଦୈତ୍ୟଦଳ
 ଦଣ୍ଡ ଭଗ୍ନ ହୋଇ ଧାଏଁ ରଣ କାଳାନଳ ।
 ଦୈତ୍ୟ ସେନାପତି ଅଟେ ସେ ଦେବଦଳନ
 ଶ୍ରୀମର ସଙ୍ଗତେ ଆସି ଆରମ୍ଭିଲ ରଣ ।
 ଲୁହା ଦେବ ଗଦା ଶତ ଶତ ଶର ଭୁଲେ
 ଶ୍ରୀମ ଉପରେ ପ୍ରହାର କଲ ମହାମଲ୍ଲେ ।
 ମାଛୁଡ଼ି ଆପଣା ଗଦା ଧଇଲକ ଆଡ଼
 ରୁଣ୍ଡି ହୋଇଗଲ ଦୈତ୍ୟ ଗଦା ତହିଁ ପଡ଼ି ।
 ପୁଣିହିଁ ଗଦାଏ ମାରେ କୋପେ କରଣପ
 ଗଦା ବଦାତେ ଶୁଭଲ ବୁଦୋଦର ବର୍ଷ ।
 ଶ୍ରୀମ ପଡ଼ିଲେ ନକୁଳ ସହଦେବ ଦେବ
 ସମର କରନ୍ତୁ ହାତେ କୁନ୍ତ ଗଦା ଘେନ ।
 ପୁଣି ସେ ବରଦ୍ୟ ଲୁହା ଗଦା ଘେନ ଉଠି
 ନକୁଳ ଉପରେ ନେଇ କୋପେ ତାହା ପିଟି
 ଅସୁର ବଦାତ ପାଲ ପଡ଼ିଲ ନକୁଳ
 ସହଦେବକୁ ପ୍ରହାର କଲ ମହାବଳ ।
 ହୃଦେ ବାଜି ଗଦାବର ବହୁଲ ଶୋଷିତ
 ମନ୍ତ୍ରୀ ତୁଣ୍ଡାମଣି ପଡ଼ି ହୋଇଲ ଅଚେତ ।
 ତଳଜଣ ଅଚେତନ ରଣ ମଧ୍ୟେ ପଡ଼ି
 ଧାମନ୍ତ ଅସୁରେ ଯାଗଣଲାକୁ ଯେ ବେଡ଼ି ।
 ଅନେକ ରାଜାଏ ଥିଲେ ସେହି ଇନ୍ଦ୍ରପ୍ରସ୍ଥ
 ପକାଇଲେ ଅସୁରଙ୍କ ଉପେ ଇନ୍ଦ୍ରପ୍ରସ୍ତେ ।
 ରୁଷିଗଣମାନେ ଉପେ ଗଲେ ଅନ୍ତର୍ଜାନେ
 ଯାଗଣାଳରେ ପଶିଲେ କୋପେ ଦୈତ୍ୟମାନେ
 ଅନେକ ଧନଉଣ୍ଡାର ନେଲେ ଜୁରକର
 ଖାଇଲେକ ବାଳଶିଳାମାନଙ୍କୁ ସେ ପୋଡ଼ି ।

ଶୁକ୍ଳା ଯୋଗାଡ଼ି ଯେତେ ଥିଲ ଯାଗ ଶାଳେ
 ସମସ୍ତ ଆହାର କଲେ ଦୈତ୍ୟ କୁହୁଲେ ।
 ପୋରୁତ ଗୁମଳ ନାନାଦି୍ୟ ମାଂସମାନ
 କେବଣ ଦ୍ରବ୍ୟ ନ ଥାଇ ଯାଗର ବିଧାନ ।
 ସମସ୍ତ ଆହାର କଲେ ଅସୁର ନିର୍ଭୀକେ
 ଯୁଧିଷ୍ଠିର ଧରନ୍ତେ ଯେ ଗଲେ ଯାଗନକେ ।
 ସବୁ ରାଜ୍ୟ ଶୁଦ୍ଧି ନୁହେଁ କଲେ କଉଣପେ
 ଶୋଣିତ ପୁରକୁ ଚଳିଗଲେ ମହାକୋପେ ।
 ଦ୍ଵାରକାରୁ ଆସୁଥିଲେ ରାମ ଭଗବାନ
 ନିକଟେ ଦେଖିଲେ ଯିବା ଅସୁର ସରନ୍ୟ ।
 ଏକାଳେ ଆସି ବିଜୟେ ନାରଦ ମହର୍ଷି
 ଶହଦେବତା ତାହାକୁ ଦେଲେ ବେଗେପେଶି
 ନାରଦ ମହର୍ଷି ତତ୍ତ୍ଵ ଗଲେକ ବହନ
 ବାରତା କହିଲେ ଯାଇ କୃଷ୍ଣ ସନ୍ଧ୍ୟାଧାନ ।
 ବାସୁଦେବ କି ନ ଜାଣୁ ଯାଉ ଯେଉଁକାର୍ଯ୍ୟେ
 ମୁଖା ଅସୁର ବାହୁଲ୍ୟ ଲହୁଡ଼ୁଛୁ ସଙ୍ଗେ ।
 ରାମସେନ ନକୁଳ ଯେ ସବୁଦେବ ତନ
 ପଡ଼ିଲେ ସମରେ ଘେନି ଅନେକ ସରନ ।
 ତନୁହେଁ ପଡ଼ିଲେ ରଣେ ଯମୁନାର କୁଳେ
 ଧାଇଁ ଯାଇଁ ଦୈତ୍ୟକଳ ପଣି ଯାଗଶାଳେ ।
 ଧନରତ୍ନାର ଅନେକ ନେଲେ ନୁହେଁ କର
 ଖାଇଲେ ସେ ବାଳଶିଳା ରୁଷିମାନ ପୋଡ଼ି
 ଶୁକ୍ଳା ଯୋଗାଡ଼ିମାନ ଖାଇଲେ ସମସ୍ତ
 ଧନ ନିଅନ୍ତି ଯୁଧିଷ୍ଠି ଯାଜ୍ଞିକ ସହିତ ।
 ତରେ ଆସି ନ ପାରିଲେ ଦେବ ସୁରପତି
 ରାମ ସୁମରେ କହନ୍ତେ ସେ ନାରଦ ଯତି ।
 ରୋହିଣୀ ନନ୍ଦନ ଅତି ବଳେ ମହାବଳୀ
 ରଣଗୋଳ ଧନକୁ ବଜେ କଲେ ତଳୀ ।
 ଶରଲେଖ୍ୟ ନ ବର୍ଣ୍ଣିତ ଯେଉଁ ରାମ କୋପେ
 କାଳାନ୍ତକ ରୂପ ଦେଖି ଡରିଲେ କୌଣସେ ।
 ବଜ୍ରଦ୍ଵାତେ ଯେସନେ ଲେଟନ୍ତି ପଦ୍ମତେ
 ପଡ଼ିଲେ ଦାନବ ବଳରାମ ଅସ୍ତ୍ରଦ୍ଵାତେ ।
 ଦେବଦଳନ ନାମରେ ଯେବଣ ଅସୁର
 ଅର୍ଜୁନ ସଙ୍ଗେ ସମର ତାର ଗୁରୁତର ।
 ଅସୁର ଦୁରତ ସ୍ଵତେ ନୁହନ୍ତି ତ ଉଣା
 ବେବରଜସେ ନ ଯାଇ ଯାହାକି ଗଣନା ।

ପ୍ରବଳ ହୋଇ ଉଠିଲ ପୁଣି ରଣରଙ୍ଗ
 ନାଗର ବିରୁ ଅଦୃଶ୍ୟ ଗମନର ମାର୍ଗ ।
 ଅର୍ଜୁନ ବନ୍ଧନ କୋପେ ଅମୋଗ ଶକତି
 କାଟି ପକାଇଲ ଦୈତ୍ୟ ମୁଣ୍ଡକୁ ବୁକୋତି ।
 ଦେବଦଳନ ହୋଇଲ ରଣେ ଯଦୁ ବଧ
 ସାଧୁ ସାଧୁ କଲେ ରହି ଆକାଶେ ବିଦ୍ୟୁତ ।
 ସେନାପତି ପଡ଼ିଲେ ଯେ ଶୁଣିଲେ ସରନ
 ସମରେ ଘୋଟି ବିନିର ବାର ପାଲଗୁନ ।
 ନାଗର ଗୋଟିକେ କୋଟି ଅସୁର ସେ ପଡ଼ି
 ଯେସନେକ ବାତଦାତେ ପକ୍ ଦଳ ଝୁଟି ।
 ସରନକୁ ନିଶୋଧନ କରି ପାଲଗୁନ
 ଯାଜ୍ଞ କ୍ରମାନଙ୍କ ମୂଳେ ଯୁଧିଷ୍ଠି ଘେନି ।
 ଅସୁର ପଡ଼ିଲେ ତାକୁ ଆଣି ଧନଞ୍ଜୟ
 ନନ୍ଦିଘୋଷରେ ବସାନ୍ତେ ବୋଇଲେକ ରାସୁ
 ମୁଖାସୁର କଲ ବାକୁ ଅନେକ ସମର
 ଯାଗଶାଳମାନ ଶୁଦ୍ଧି କଲ ନାରାୟଣ ।
 ଲୌହ ଧତୁରେ ନାଗର ବିନିର ଅସୁର
 ଶହମାନ ପଡ଼ି ରାମ ରଥର ଉପର ।
 ଝୁଣି ଶରେକ ଯୋଡ଼ିଲ ଅତି ଶାନ୍ତମୁନା
 ବଳରାମ ରଥେ ପଡ଼ି ଶର ହୁଏ ଚୁନା ।
 ଶର ବୃଷ୍ଟି କରେ ଦୈତ୍ୟ ଶତେବେଳ ଯାଏ
 ବଳଦେବ ଦେହେଁ ପଡ଼ି ସବୁ ଚୂର୍ଣ୍ଣ ହୁଏ ।
 କୋଟି ସିଂହ ପରାସନ ପୁଣି ରୋଷଭରେ
 ଅସୁରକୁ ପ୍ରହାରିଲେ ବଜ୍ର ମୁଷଳରେ ।
 ଦୈତ୍ୟ ଅଙ୍ଗେ ସେ ମୁଷଳ ପଡ଼ି ଶୁଦ୍ଧି ଗଲ
 ଲୁହା ଗଦା ଘେନି ପୁଣି ରାମକୁ ପିଟିଲ ।
 ଦୈତ୍ୟଗଦା ପଡ଼ିବାରୁ ରାମ ବକ୍ଷସ୍ଥଳ
 ନିଚେଷ୍ଟ ହୋଇ ପଡ଼ିଲେ ସ୍ଵାମୀ କାମପାଳ ।
 ବଳରାମଙ୍କ ନିଚେଷ୍ଟ ଦେଖି ଦେବ ହରି
 ରଥୁଁ ଡେଇଁଗଲେ ଚନ୍ଦ୍ର ସୁବର୍ଣ୍ଣନ ଧରି ।
 ତାଳଧ୍ଵଜ ରଥେ ନେଇ ଶୁଆଇ ରାମକୁ
 ବାହୁକ ରଥ ବାହୁଲ୍ୟ ଦ୍ଵାରକା ପୁରକୁ ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ସମର କଲେ ମୁଖାସୁର ସଙ୍ଗେ
 କୌମୋଦେଶ ଗଦା ଦେବ ପ୍ରହାରିଲେ କେଶେ
 କୃଷ୍ଣର ଗଦା ପଡ଼ିଲେ ପାତଲ ସେ ଅଙ୍ଗ
 ଅଧିକେ ନାଚଇ ଦୈତ୍ୟ କରି ରଣରଙ୍ଗ ।

ପ୍ରାଣବେଳ ପରିସନ୍ତେ ପିଟିଲେ ମୁସରି
 ଭୁଲପାତଣ ସହଇ ସେ ନର ଅଭୟ ।
 କୌମୋଦକରେ ସେ ଯନ୍ତ୍ର ନୋହିଲକ ସୟ
 ଦେଖି ବିସ୍ତାପ ହୋଇଲେ ପ୍ରଭୁ ଦେବସୟ ।
 ଲୁହାର ଗଦାକୁ କରେ ଘେନି କରଣପ
 କୃଷ୍ଣ ଉପରେ ପିଟିଲ କର ମହାହୋପ ।
 ବେଳେ ବଞ୍ଚାଇଲେ ତାହା ଦେବ ଜନାର୍ଦ୍ଦନ
 ଆରେକ ବେଳ ପ୍ରହାର କଲ ଯାତୁଧାନ ।
 ଗଦାବର ଘାଏ କୃଷ୍ଣ ହେଲେ ଅଚେତନ
 ଦେଖି ରଣ ଆକୋଶଲ ପାଣ୍ଡବ ଅର୍ଜୁନ ।
 ନନ୍ଦିଘୋଷ ରଥେ ନେଇ କୃଷ୍ଣକୁ ଶୁଆଇ
 କଥା କହି ନ ପାରନ୍ତି ପ୍ରଭୁ ଯଦୁଧାର ।
 ଚଉକଲକ୍ଷ ଯେ ଚର୍ଚ୍ଚିଥିଲେ ଯଦୁବଳ
 କୃଷ୍ଣକୁ ଅଚେଷ୍ଟ ଦେଖି ହୁଅନ୍ତି ବକଳ ।
 ପାଥୀ ଆସି ଓଗାଳିଲେ ଦୈତ୍ୟର ଆଗର
 କହିଲେ ଜାଣିବା କେଡ଼େ କ୍ଷମିପଣ ତୋର ।
 ଅର୍ଜୁନ ସଙ୍ଗେ ପ୍ରତ୍ୟୁମ୍ନ ଲକ୍ଷେ ଭ୍ରାତ ଘେନି
 ରଣେ ଆକୋରଲେ ଆସି ଦୈତ୍ୟକୁ ସେ ପୁଣି
 ଲଗ୍ନବଳମାନେ ରାମ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣକୁ ଘେନି
 ରୈବତ ପ୍ରବତେ ଯାଇ ରହିଲେ ସରମା ।
 କୁବଳୟ ଅଶ୍ୱପୁଷ୍ପେ ଦସି ଗାରପାଥୀ
 ଅସୁର ଭୁଲେ ଯୁଦ୍ଧେ ବେଶାଇ ସମର୍ଥ ।
 ଶାମ୍ଭୁ ଗବ ଆଦି ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କ ଲକ୍ଷେ ପୁଷ୍ପ
 ପାଥୀ ରଣ ଦେଖି ସବେ ହୁଅନ୍ତି ଚକିତ ।
 ବେନବଳ ମଧ୍ୟେ କିଛି ନୋହିଲେ ପ୍ରଭେଦ
 ଅସୁର ନିଧନେ ପାଥୀ କରେ ଘୋର ଯୁଦ୍ଧ ।
 ପ୍ରାଣ ଅର୍ପଣ ଅସୁର ସୈନ୍ୟ ସଙ୍ଗେ ଥିଲେ
 ବେନ ଦବସ ମଧ୍ୟରେ ସମସ୍ତେ ପଡ଼ିଲେ ।
 ସମସ୍ତ ମସ୍ତକ ମୁଦାସୁର ଅଛି ଏକା
 ତଥାପି ସମର କରେ ହୋଇଣ ନିଶଙ୍କା ।
 ନାରଦ ମିଳିଲେ ଯାଇ ଅସକନ୍ଦବନ
 ବୋଇଲେ ଶୁଣ ରେ ବାବୁ ଶାର ହନୁମାନ
 ରାମସେନ ସହବେଦ ଯୁଧିଷ୍ଠ ନକୁଳ
 ରାମକୃଷ୍ଣ ସହଚରେ ଯେତେ ଯଦୁବଳ ।
 ଅଚେତନ ହୋଇଲେଣି ମୁଦାସୁର ରଣେ
 ନ ପାଇ ଲକ୍ଷେକ କୃଷ୍ଣପୁଷ୍ପ ଗଲେ କେଣେ ।

ଏହିକ୍ଷଣି ସନ୍ତାନରେ ପଡ଼ିଲେ ଅର୍ଜୁନ
 ଏକା ମୁଦାସୁର ଅଛି ନାହିଁ ତାର ସୈନ୍ୟ ।
 ନାରବଦ ମୁହରୁ ସେ ଏସନକ ଶୁଣି
 ପବନ ନନ୍ଦନ ସେତାସୁର ଶାରମଣି ।
 ଏକା ପଦେକ ସେ ହନୁମାନ ଗଲ ଶେପି
 ନବସହସ୍ର ଯୋଜନେ ଲଘୁପ୍ରସ୍ଥ ବ୍ୟାପି ।
 ଅର୍ଜୁନକୁ ପଛକରି ହନୁ ହୋଏ ଆଗ
 ଲୁହାଗଦା ଘେନି ପିଟେ ଦୈତ୍ୟ କରି ରାଗ ।
 ନିର୍ଦ୍ଦାତ ପ୍ରାୟେକ ସେହି ପିଟଇ ରେକ
 ଲୁହାର ସେ ବେନଗଦା ପଡ଼ିଲକ ଭକ ।
 ଲୁହା ପରିଘେବ ପୁଣି ପିଟଇ ଦନୁକ
 ଭାଙ୍ଗି ପକାଇଲ ତାହା ପବନ ଆସୁକ ।
 କୋପେ ମୁଦାସୁର ପୁଣି ଧଇଲକ ଧନୁ
 ଛଡ଼ାଇଣ ତାହା ଭାଙ୍ଗି ପକାଇଲ ଦନୁ ।
 ବାମକରେ ଧରି ଶାର ମୁଦାସୁର ହସ୍ତ
 ମାଇଲକ ବଜ୍ରସମ କରି ଏକ ମୁସ ।
 ଭୁଜେ ଭୁଜ ଛନ୍ଦ ଭଡ଼ ଧଇଲ ନଠାଇ
 ପାଦେ ପାଦ ଛନ୍ଦ ତଳେ ବେଲକ ପକାଇ ।
 ତଜନ୍ତ ଗଜନ୍ତ ଦୁହେଁ ପ୍ରହାରନ୍ତି ବ୍ୟା
 ଉପେ କମ୍ପାନ ହୋଇ କାନ୍ଦଇ ବସୁଧା ।
 ଶିରେ ଶିର ପରିତାଳ ଅଗ୍ନି ଚର୍ଚ୍ଚି ଉଠ
 କାଳାନଳ ଜାଣି ବହୁ ତୋହରେ ପ୍ରକଟି ।
 ରଡ଼ିର ବ୍ୟାତେ କମ୍ପିଗଲ ପୁର ତନ
 ଚରଣ ବ୍ୟାତେ ଦଲ ଦଲ ତ ମେହମା ।
 ଚଉଦକୋଶ ଆସୁତ ସେ ହରିତ ବନ
 ପବତ ଡଙ୍ଗର ଶାର ହୋଇଲ ସମାନ ।
 ହନୁକୁ ମାଡ଼ି ବସିଲ ମୁଦାସୁର ବଳେ
 ବେନ ଭୁଜ ଭଡ଼ ତାର ବସି ବସିଲେ ।
 ଦୁଃସହ ପ୍ରତିଜ୍ଞା କୋପେ କରଇ ଚଣ୍ଡାଳ
 ଆରେ ରେ ମର୍ଦ୍ଦଟ ଏବେ ପୁରୁଲ ତୋ କାଳ
 ଆରେ ରେ ମର୍ଦ୍ଦଟ କିଏ ତୋ ଲକ୍ଷ୍ମବେଦତା
 ଆରେ ରେ ମର୍ଦ୍ଦଟ ତୋତେ ଗୁଡ଼ିଲ ବ୍ୟାତା
 ହୁଁକାର ଶବଦ ଏକ ହନୁମନ୍ତ କରି
 ଅସୁରକୁ ଲେଉଟାଇ ବସେ ବଶୋପରି ।
 ବଜ୍ରମୁଥେକ ପ୍ରହାର କଲ କରି କୋପ
 ମୁଥବାତେ ଅଚେତନ ହେଲ କରଣପ ।

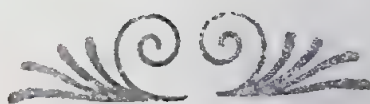
ଦେବ ଚରଣ ବୁଲଇ ଆକର୍ଷି ଧରଣ
 ହରିମେଖଳା ପଦ୍ମତେ ନେଇ କରୁଥିଲ ।
 ପଞ୍ଚକୋଶ ଆୟତନ ଯେବଣହିଁ ଗିରି
 ଅସୁରକୁ ପ୍ରହାରନ୍ତେ ଗିରି ହେଲ ରୁର ।
 ତହୁଁ ହନୁ ନେଇ ମାଳପଦ୍ମତେ ପିଟଇ
 ଶକଳ ସେ ଗିରି ପୁଣି ମସୀଗୁଣ୍ଡା ହୋଇ ।
 ଶତେବେଳ ପ୍ରହାରଲ ଏପରି ମାରୁତ
 ସବୁ ପଦ୍ମତ ଏପରି ଗୁଣ୍ଡା ହୋଇଯାନ୍ତି ।
 ରଣେ ହନୁମାନ ତହୁଁ ହୋଇଲ ବିମୁଖ
 ମୋହ ତେଜ ସହଦେବ ଦେଖ ହନୁମୁଖ ।
 ସହଦେବ ବୋଇଲ ହୋ ଶୁଣ ହନୁମାନ
 ପ୍ରତାପୀ ଦୈତ୍ୟର ଏବେ ମୃତ୍ୟୁବିବରଣ ।
 ରଣେ ବିମୁଖ ତୁ ପୁଣି ନୁହଁ ଶାରମଣି
 ରୁଡ଼ିଲେ ସତରଘତର ରକ୍ଷିବ ଏକଣି ।
 ଅସୁରକୁ ତଳେ ମାଡ଼ି ବସି ବସନ୍ତଲେ
 ତାର ମୃତ୍ୟୁରେବ ଶୁଣ କହୁଛି ନିଶ୍ଚଳେ ।
 ଶୁଦ୍ରସେବେ ଉପୁଜିଲ ଯେବଣ ଦଇତ
 ତାହାର ନନ୍ଦନ ନାମ ଅଟେ ମଦବଞ୍ଚ ।
 ତାର ବଂଶେ ଜାତ ଏହି ମୁଦ୍ରାସୁର ଜାଣ
 ରୁଦ୍ର ସେବାକର ପାଇଅଛି ବଡ଼ପଣ ।
 ସୁଦର୍ଶନ କାଳତଡ଼ ସୂର୍ଯ୍ୟାବର୍ତ୍ତ ଶର
 ଏମାନହିଁ ନ ଭେଦିବ ଶରୀରେ ଏହାର ।
 ବ୍ରହ୍ମଶର ପାଶୁପତ ଶର ମନଭେଦୀ
 ଏ ଶରମାନ ଏହାର ଶରୀରେ ନ ଭେଦି ।
 ଯମ କାଳପାଶ ନାଗପାଶ କାଳପାଶ
 ଏ ଶରମାନକେ ଏହି ନୋହିବ ବିନାଶ ।
 ନ କାଟିବ ନାନା ଶସ୍ତ୍ରମାନ ପୁର କାପେ
 ଏମନ୍ତ ବର ସେ ଦେଲେ ଦେବ ଦେବସପ୍ତେ
 ଦେବଲୋକ ନରଲୋକ ପବନ ବହନ
 ଏଣେ ବଧ ନୋହିବ ଏ ଜାଣ କାଳତନ ।
 ଉତ୍ତର ଦେବତା ଦେଲେ ଏହିରୂପେ ବର
 ସମସ୍ତ ପ୍ରାପତ ହୋଇ ହେଲ ବଳୀୟାର ।
 ବର ଦେଇ ଯିପ୍ରସରି ବିଜେ କପିଳାସେ
 ବ୍ରାହ୍ମଣ ରୂପେ ମିଳିଲେ ବ୍ରହ୍ମା ତାର ପାଶେ
 ବ୍ରହ୍ମା ବୋଇଲେ ଅନେକ କାଳ କଲ ତପ
 କଷ୍ଟ ବର ପାଇଲୁ ତୁ କହ କରଣପ ।

ମୁଦ୍ରା ବୋଇଲ ମାଗିଲ ଯାହା ଦେଲେ ମୋହ
 ବର ମାଗିଲ ମୁଁ ଉଦେ ଅସ୍ତ ପରିଯନ୍ତେ ।
 ଦେବ ନର ନାଗ ଜଳ ଅନଳ ପବନ
 ଏଣେ ଅବଧ ମୁଁ ବର ଦେଲେ ଯିଲେତନ
 ବ୍ରହ୍ମା ବୋଇଲେ ତୁ ଏଡ଼େ ଜାଣ କପା ହୁଡ଼ୁ
 ଜାତ ହୋଇ କପାରୁଁ ତୁ ମରଣ ନ ଲେଡ଼ୁ ।
 ଯେବଣ ଉତ୍ତର ତୋତେ ଦେଇଅଛି ବର
 ସେହି ମରବ ଅବଶ୍ୟ ଜାଣ କାଳାନ୍ତର ।
 ଏବେ ତୁ ଯାଇଁ ପରୁର ପୁଣି ଉତ୍ତରକୁ
 ଶୁଣି ବରତ ଧାଇଁଲୁ ପୁଣି ଦୈତାସକୁ ।
 ମୃତ୍ୟୁରେବ ପରୁରନ୍ତେ ବୋଇଲେ କପାଳୀ
 ବାମପାଦର ତୋହର ଜ୍ୟେଷ୍ଠ ଯେ ଅଙ୍ଗୁଳି
 ସେ ଅଙ୍ଗୁଳି ଯେବେ ଯାଇଁ ପଶିବ ତୋ ତୁଣ୍ଡେ
 ତେବେ ତୋର ଜୀବ ଜାଣ ନ ରହିବ ପିଣ୍ଡେ
 ଦେବ ଦାନବ ଅନଳ ପବନ କି ଜଳ
 ଏଣେ ନାଶ ନୋହିବୁ ତୁ ଜାଣ ମହାମଲ୍ଲ ।
 ମର୍କଟ ହାତରେ ମୃତ୍ୟୁ ହୋଇବ ତୋ ଜାଣ
 ଜଳ ଭସ କପି ବୋଲି ମଣିଲୁ ସେ ଘନ ।
 କାବୁରେ ଯେବେ ପିଟିଲୁ ପଦ୍ମତ ଉପରେ
 ଶରୀର ବଜ୍ର ତାହାର ଅସୁର ନ ମରେ ।
 ସହଦେବର ବଚନ ଶୁଣିଣ ମାରୁତ
 ଅଙ୍ଗୁଳି ଧରେ ଶାର ହୋଇ ବିଶ୍ୱମୂର୍ତ୍ତି ।
 ଆକର୍ଷଣ କରି ନେଇ ଭରିଲ ତା ତୁଣ୍ଡେ
 ମୃତ୍ୟୁ ହେଲ ନ ରହିଲ ଜୀବ ତାର ପିଣ୍ଡେ ।
 ଆକାଶେ ଶୁଭିଲ ତହୁଁ ସାଧୁ ସାଧୁ ବାଣୀ
 ଜୟମାଳା ତା ଗଳାରେ ଦେଲେ ବଜ୍ରପାଣି
 ରାମକୃଷ୍ଣ ଭ୍ରମସେନ ସୁଧୂର୍ଣ୍ଣର ତୁଲେ
 ନକୁଳ ସହିତ ମୋହ ତେଜଶ ଉଠିଲେ ।
 ରାଜପ୍ରସ୍ଥ ରାଜ୍ୟକୁ ସେ ତହୁଁ ଚଳିଗଲେ
 ରୁଷିକି ଘେନି ସେ ଅଶ୍ୱମେଧ ଯାଗକଲେ ।
 କୁବଳୟ ତୁଲେ ଦେଲେ ପାଞ୍ଚଗୋଟି ଅଶ୍ୱ
 ସବୁ ଆଇରଣ ଅଙ୍ଗେ ଦେବ ଅଙ୍ଗବାସ ।
 ଅଶ୍ୱ ଗୋଟିକେ କୋଟିଏ ମାଡ଼ ଯେ ସୁବର୍ଣ୍ଣ
 ଏକ ଅଶ୍ୱର ଦକ୍ଷିଣା ଲକ୍ଷେମାଡ଼ ସୂର୍ତ୍ତ ।
 ଯାଗ ସମାପତ ହେଲ ପୁଣି ଯେତେବେଳେ
 ଆକାଶ କନକ ବୃଷ୍ଟି କଲେ ଦିଗପାଳେ ।

ଆକାଶରେ ଅଶ୍ୱ ଲେଲେ ଅଶ୍ୱିନକୁମାର
 ଦୋହସ କର୍ମ ସମାପ୍ତ କଲେ ନୃସିଂହ ।
 କୃଷ୍ଣ ବଳରାମ ସ୍ୱଳ୍ପ ଶ ବେଦଗଣ
 ମୁକ୍ତ ରାଶିଗଣ ଗଲେ ମେଘଶି ହୋଇଣ ।
 ଶୁଣିମା ହେ ସାଧକେନେ ଅଶ୍ୱମେଧ କଥା
 କଳ୍ପବାକ୍ୟ ମୁହିଁ ପୁଣି କଷ ସାମରଥୀ ।
 ପାଣ୍ଡବଙ୍କର ଯେତେକ ପୁର ଦ୍ରବ୍ୟାଦୋଷ
 ଅଶ୍ୱମେଧ ଯଜ୍ଞେ ସର୍ବ ହୋଇଲେ ଧୂସ ।
 ଶୁଭାରେ ଏହା ପଠକ କଟକ୍ଷି ଯେ ଲେକେ
 ଲଭନ୍ତି ସେ ସତଗତି ନ ପଡ଼ନ୍ତି ନର୍ଦ୍ଦେ ।
 ଆଶ୍ୱର୍ଯ୍ୟ ଧନ ସମ୍ପତ୍ତି ମୁଖ ଯଶ ଶିଶୁ
 ଅବଶ୍ୟ ପାଇବ ଯାହା ଯେହୁ ବାଞ୍ଛାକରି ।
 ଯମଦଣ୍ଡ ନ ଲଭି ସେ ନିଷ୍ଠୁଳଙ୍କ ହୋଇ
 ନକ୍ଷତ୍ର ମଣ୍ଡଳେ ଯାଇ ନିଶ୍ଚୟ ସ୍ଥାନପାଇ ।
 ଯମଦଣ୍ଡ ଶକ୍ତଦଣ୍ଡ ଦୁଃସ୍ତର ନିପୁଣ
 ଅଶ୍ୱମେଧ ପଲଶୁତି ହୃଦପତେ ଧରି ।
 କୃପାଜଳନୟନା ଗୋ ଦେବୀ ସରସ୍ୱତୀ
 କାଶୀକ୍ଷେତ୍ରସ୍ଥି ଯାହାର ଜନମ ଧରଣୀ ।
 ପ୍ରଳୟଭୁବନାଶିଣୀ ଗୋ ପ୍ରସନ୍ନ ନର୍ମଦା
 ସେ ଦେବୀ ଚରଣେ ମୋର ବିନୟ ସର୍ବଦା
 କଳିମଳଧୂସିନୀ ଗୋ ପ୍ରସନ୍ନ ହୃଦୟ
 ସର୍ବଜନବନ୍ଧନୀ ତୋ ନାମ ଯେ ଶାରଳା ।

ପରମ ଆନନ୍ଦ ତୋର ପର ଦୁଃଖେ ଦୁଃଖ
 ସର୍ବଜନ ଦୋଷମା ଗୋ ପ୍ରସନ୍ନ ତୋ ମୁଖ ।
 ଜାତ ମଧ୍ୟ ଅନ୍ତ କରୁ ଯାର ସାଧୁ ବୁଦ୍ଧି
 ବୃକ୍ଷଜନମାନେ ଯାଇ ଚରଣ ଆଶ୍ରୟ ।
 ଓଡ଼ିଶସ୍ଥ ମଣ୍ଡଳରେ ଝଙ୍କଡ଼ ଯେ ପୁଷ୍ପ
 ଯମଦଣ୍ଡ ବଦାଶିଣୀ ଶରଣ ତୋହରି ।
 ଆଦି ଅନ୍ତ ମଧ୍ୟ ନାହିଁ ଯାର ଅବଶେଷ
 ଭୂବି ହିତ ଅନ୍ତରାସ ଶୂନ୍ୟ ଯେ ଆକାଶ ।
 ପାପକର୍ମ ଯାହାଠାରେ ନାହିଁ ପୁଣି ଲେଖ
 ଜଗତ ଜନମଣ୍ଡଳ ହର ସର୍ବ ଦୋଷ ।
 ଅବ୍ୟକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତ କି ନାହିଁ ତୋ ଦକାର
 ବୃନ୍ଦାବନ ମଧ୍ୟେ ଯାର ମହିମା ପପାର ।
 ଦୂରନ୍ତ କଥା ନ ରହେ ଶୁଣି ଯାର ନାମ
 କାଳଦୂତ ଅପସରେ ନ ପଶଇ ଯମ ।
 ସର୍ବଦା ତୁ ବାଳପ୍ରିୟ ନାନା ରସେ ଶ୍ରେଳ
 ରୂପର ଦର୍ଶନେ ତୋର ସର୍ବା କୁତୁହଳ ।
 ଶ୍ରୀଚଣ୍ଡୀ ଶାରଳାଙ୍କର ଚରଣାରବିନ୍ଦ
 ପାନକରେ ଭୁଞ୍ଜ ହୋଇ ଚତୁର୍ଥ ମକରନ୍ଦ ।
 ଅହର୍ନିଶି କରେ ମୁହିଁ ସେ ପାଦେ ଦରଶନ
 ବଦନ୍ତ ଶାରଳାଦାସ କବି ଶୁକ୍ରମୁଖ ।

ମହାଶ୍ୱରତ ଅଶ୍ୱମେଧ ପଦ୍ୟ ସମାପ୍ତ

ମହାଭାରତ

ଆଶ୍ରମିକ ପର୍ବ

ବନ୍ଦନା

ନମସ୍ତେ ଶ୍ରୀଶାରଳା ଗୋ ଝଙ୍କଡ଼ବାସିନୀ
ଅରସ୍ବର ବାସିନୀ ହଟ ଚାରଣୀ ।
ତବ କୃପାବଳେ ମାଗୋ ଶ୍ରୀମହାଭରତ
କଷ୍ଟ ଲିଖନେ ମୁହିଁ ହୋଇଲି ସମର୍ଥ ।
ଅଶ୍ରୁମେଧ ପର୍ବ ଅନେ ଆଶ୍ରମିକ ପର୍ବ
କର୍ଣ୍ଣନେ ଉଦ୍ୟତ ମାଗୋ ଦେଖାଅ ସେ ମାର୍ଗ
ସଂସାର ସାଗରେ ମାଗୋ ଶ୍ରୀପୁଣ୍ଡ୍ର ମୁହିଁ
ଶାରଳା ବାସକୁ ରକ୍ଷାକର ମହାମାରି ।

ଯଯୁଞ୍ଵଶ ଧୂଂସ ବିବରଣ

ଶ୍ରୀମହାଭରତ କଥା ଅତ୍ୟନ୍ତ ପବିତ୍ର ।
ଅମୃତରୁ ବଳି ଅଟେ ସେହି ରସବାଣୀ
ଶତକାର ଗଙ୍ଗାସ୍ନାନ ଫଳ ମିଳେ ପୁଣି ।
କଳ୍ପ କଳ୍ପରେ ଲିପ୍ତ ହୁଅନ୍ତି ଯେ ପ୍ରାଣୀ
ତରନ୍ତି ମହାଭରତ କଥାମୃତ ଶୁଣି ।
ତହୁଁ ଶାମ୍ଭୁ ଆସି ଦ୍ଵାରକାରେ ପ୍ରବେଶିଲୁ
ସୁନ୍ଦର ପଥରେ କନ୍ଦର୍ପକୁ ଧକ୍କାରିଲୁ ।
ବେଶି କୃଷ୍ଣ ବଳରାମ ଆନନ୍ଦିତ ହେଲେ
ଦ୍ଵାରକାରେ ନାନା ମହୋତ୍ସବ କରାଇଲେ ।
ପୁତ୍ରକୁ କୋଳରେ ସ୍ଵପ୍ନ ଧରି ବନମାଳୀ
ଅର୍ଘ୍ୟ ବଦାପନା କଲେ ଧରି ସ୍ଵର୍ଣ୍ଣଧାଳି ।
ଶୁଭ୍ରପକ୍ଷ ସଂସ୍କାରଣୀ ଶରଣ ବାସର
ଅଶ୍ରୁମା ନକ୍ଷତ୍ର ଭେଗ ଅଟେ ସେ ଦିନର ।
ସେ ଦିନ ବଧାତା ଅଶ୍ରୁବଦ୍ଧ ଯେ ଗର
ଆଜ୍ଞାବେଳେ ବେଶ କୃଷ୍ଣ ମର୍ତ୍ତ୍ୟେ କି କରଇ

ଭାଗ ନବାବଣ ଦେବ ହୋଇଲଣି ଶେଷ
କାହିଁପାଇଁ ନ ଆସନ୍ତି କୃଷ୍ଣ ସ୍ଵର୍ଗଦେଶ ।
କର ଯେଉଁ ପ୍ରକାରେ ସେ ବୈକୁଣ୍ଠକୁ ଆସେ
ସ୍ଵକୃତ୍ୟ ଜାଣକରେ ପୁଣି ନଜବୋଷେ ।
ବଧାତା ବଚନ ଶୁଣି ଅଶ୍ରୁବଦ୍ଧ ରହି
ଦ୍ଵାରକା ପୁରେ ତହୁଁ ମିଳିଲେକ ଆସି ।
ଯାତକଙ୍କ ଦେଖି ମନେ ହେଲେ ବଡ଼ ତୋଷ
ବରୁଣିଲେ ଚିତ୍ତଦିନେ ହୋଇବେ ଏ ନାଶ
ସ୍ଵର୍ଗବେ ତାଙ୍କ ଶରଣ ଅଟେ ଅଶ୍ରୁକାଙ୍କ
ଉପହାସ କରନ୍ତି ଯେ ତାଙ୍କୁ ମଉଲେକ ।
ସନ୍ତମସେ ବସିଥିଲେ ଅନେକ ଯାତକେ
କାହାକୁ ସେ ଭୁଲି ନ କରନ୍ତି ମଉଗବେ ।
ଭୟକର ଯମ ତହିଁ ପଣି ନ ପାରନ୍ତି
ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ପ୍ରସାଦେ ସବେ ଗର୍ବିତ ଅଟନ୍ତି ।
ରୁଷିକ ଦେଖିଣ ସବେ ପିଲାଯାକ ମିଳି
ଶାମ୍ଭୁ ସ୍ତ୍ରୀବେଶ କଲେ ହୋଇ କୁଭୂତଳୀ ।
ଲୌକ ମୁଷଳେକ ତାର ଶେଷେ ନେଇ ବାଜି
ମିଛେ ଅଶକତ ପ୍ରାୟେ ହୁଏ କାନ୍ଦ କାନ୍ଦ ।
ଦିନପୁରେ ଯାଇଁ ମୁନିଙ୍କୁ ସେ ପ୍ରଣମିଲେ
ଯଥାବଧି ମାନ୍ୟ ତାଙ୍କୁ ସମସ୍ତେ କରିଲେ ।
ପରୁଣିଲେ କରଯୋଡ଼ି ମୁନିଙ୍କର ଆଗେ
ଏ କାମିନୀ ଗର୍ଭବାସ ହୋଇଲି କି ଯୋଗେ ।
ବଶମାସ ପରୁଣି ନ କରେ ପ୍ରସବ
କି ଅଛି ଏହାର ଗର୍ଭେ ଫେଡ଼ଣ କହୁବ ।
ଧ୍ୟାନକର ମୁନିବର ସକଳ ଜାଣିଲେ
ଅତି କୋପରୁ ହୋଇ ପିଲାଙ୍କୁ ବୋଇଲେ
ଶୁଣ ରେ ଏହାର ଗର୍ଭେ ଅଛି ଯେଉଁ ପୁତ୍ର
ତାହାହାର ନାଶପିବ ଯାତକ-ସମସ୍ତ ।

ମୁଣି ଗମ୍ୟାବନ୍ତ ମୋତେ ଜନ ଜଗଦାୟ
 କୃଷ୍ଣ ସତ ନାଶ କୁମ୍ଭେ ଯାଅ ସଦୃଶ ।
 ଏକମନ୍ତ ଶାପ ତାଙ୍କୁ ତେଲେ ମହାମନ୍ତ
 ଦାରଦାକୁ ନ ଗଲେ ମେ ଅମମାନ ଦେବ ।
 ମୁକ୍ତ ଶାପ ଲଭିଣ ମେତୁ ପିଲାମାନେ
 ଜପ କରିବା ଗଦନ୍ତ ଚତୁ ମନେ ମନ ।
 କରୁକେ ଆମ୍ଭେମାନେ କି କାର୍ଯ୍ୟ କଥା
 ମହାଦେବଙ୍କର ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡକୁ ଭଜିଲୁ ।
 ଶୁଭ କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ କହିବା ଏ କଥା ସବନ
 ପ୍ରତିକାର ଥିଲେ କରକେ ସେ ଆଦମୁକ ।
 ପ୍ରତ୍ୟୁକ୍ତ ସହିତେ ଯେତେ ପୁଣି ତହିଁ ଥିଲେ
 କି ବୋଲି କହିବା ବୋଲି ମନେ ବସୁଲେ
 ତହୁଁ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ପ୍ରମୁଦେ
 ଅତ୍ୟନ୍ତ ବିରାଟ ହୋଇ କୋରନ୍ତ କାତରେ ।
 ପ୍ରଣାମ କରି ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ପାଦେ ସବେ ଛେଡ଼ି
 ବୋଲନ୍ତି କୁମ୍ଭେ କରପଥ ଯୋଡ଼ି ଉଠି ।
 ହସିବା ନିମନ୍ତେ ବେଦ ଯେଉଁ କର୍ମକଲୁ
 ଅଶ୍ୱବନ୍ଧ ରଖିବାର ଶାପ ଯେ ଭଜିଲୁ ।
 କପଟ ଶାମୁକୁ ନାଶକରଣ କରିଥିଲୁ
 ଲୁହାର ମୁଖରେ ତାର ପେଟ ପୁରାଇଲୁ ।
 କରୁକେ ପାଇଁ ଆମ୍ଭେ ରଖିବାର ଆଗେ
 କରଯୋଡ଼ି କରି କରଲୁ ଯେ ପାଇଁ ତେଣେ
 ଏହି ପୁରସ୍କାର ହୋଇଅଛି ଗର୍ଭଗଣ
 ଜନମ କରିବ ଏହୁ ପୁଣି କିବା ନାଶ ।
 ଧ୍ୟାନକରି ମୁନିବର ହୋଇଣ ନିଶ୍ଚଳ
 କପଟ ଚରିତ ବୋଲି ଜାଣିଲେ ସବଳ ।
 ବୋଇଲେ ଏ ନାଶ ଯାହା ପ୍ରସବ କରିବ
 ଦର ସତ ସଦୃଶ ତହୁଁ ନାଶ ପିବ ।
 ପିଲାଙ୍କଠାରୁ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଏମନ୍ତ ଶୁଣିଲେ
 ଗାନ୍ଧାରୀ ଶାପ ତହୁଁ ମନେ ସୁମରଲେ ।
 କୃଷ୍ଣ ବିରାଜିଲେ ପୂର୍ବ ଅଛି ତ ସୁରସ
 ଗଡ଼ପିବ କାହିଁ ଗାନ୍ଧାରୀ ଶାପ ।
 ମାୟାକରି ତାର ବଶ ମରାଇଲି ମୁଣି
 ଯାହା ଅଜିହ୍ଵ ଅବଶ୍ୟ ତାହା ଶୁଣିବି ।
 ତହୁଁ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଯେ ଅନ୍ତରକୁ ଦେଖିଲେ
 ପ୍ରବେଶନ୍ତେ ତାହାକୁ ଏପରି ଆଜ୍ଞାଦେଲେ ।

ଯାଏ ଉଦ୍‌ଗ୍ରସ୍ତକୁ ଯେ କୁମ୍ଭେ ମନ୍ତ୍ରବେଶେ
 ଶାସ୍ତ୍ରବଦ୍ଧ ନବରାତ୍ର ସବେଶିବ ରାତ୍ରେ ।
 ଶାସ୍ତ୍ରର ଥିଲେ ତହିଁ ସୁଧାସି ସହସର
 ମୋହର ବନନ ବୋଲି କରକୁ ଭଜିବ ।
 ମୋ ଆଜ୍ଞା କର ଶାମକୁ ଆସିବୁ ଭବେଶ
 କୃଷ୍ଣ ବାବେଶ ଚଳିଗଲା ଅନ୍ତର ତପଶି ।
 ପ୍ରବେଶି ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଆଜ୍ଞା କହିଲେ ତହିଁ
 ଶାମସଦନକୁ ସେଠାରୁ ଆଣିଲେ ଶର ।
 ଦାରଦା କୁମ୍ଭେ ଆସି ଶାମ ପ୍ରବେଶିଲେ
 ଦୋରକର କୃଷ୍ଣ ତାଙ୍କୁ ଆକର୍ଷଣ କଲେ ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ମୁକ୍ତି ତାଙ୍କୁ ସମସ୍ତ ବ୍ୟାଧି
 ଶାମ ବେଳେ ତବ ସୁବସାରୁ ମୁକ୍ତି ଦେଇ
 କହିଲେ ତନୁରେ ଶାମ ଆଗେ ଦୃଶିତେଣ
 ଲୋକ ମଣଙ୍କି ତେଣାଇଲେ ତାର ପାଶ ।
 ଆଗେ ତାରୁ ଏତଦକାର୍ଯ୍ୟ କର ଏବେ ମୋର
 ଏ କୁହାକୁ ଦେଖିବୁ ବୁଦ୍ଧ ଶାସ୍ତ୍ରର ।
 ଶ୍ରୀମତୀରୁ ଶୁଣେ ଅଛି ପାଶାଶ ଯେ ଗିରି
 ବିଶାଳତେ ମୁଖ ପ୍ରସ୍ତ ଅଟଇ ଗାନ୍ଧାରୀ ।
 ଏ କୁହାକୁ ସେ ପଢ଼ିଲେ ନେତ ଦୋର
 ଯେପରି ଏ ଶେଷତେକ ତାହା ବାସ୍ତବ ।
 ଯମ ଲୁହାକୁ ଶେଷ ଶାମ ଚଳିଲେ ଭୁବିତେ
 ଦାରଦାସୁର ଯୋଦନ ଅଟଇ ବିଶାଳତେ ।
 ସେ ପଢ଼ିବୁ ଶାମକୁ ଉଠି ଶାମସଦନ
 କଳତେଲ ସେ ଲୋକକୁ ଦାସ ପ୍ରତିଦନ ।
 ପବନ ଶାମସଦନକୁ ଦେଖିବୁ ଆହୁର
 ବିଦାସରେ ଯୋଗିଲୁ ସେ କରସ ଏଗାର ।
 ଧୂଳିପ୍ରାୟ କରି ତାକୁ ଛିଣ୍ଡିକଣ ଦେଇ
 ଶୁଦ୍ଧିହାର ଖଣ୍ଡେ ମାତ୍ର ଶେଷକୁ ରହିଲ ।
 ରେଣୁ ପ୍ରାୟ ହୋଇ ଯେଉଁ ଲୁହା ଛିଣ୍ଡିକଲ
 ଏରକାତେ ବୋଇ ସେ କୁଳରେ ଲଗିଲ ।
 ଏପରି ହୋଇଣ ଲୁହାଖଣ୍ଡି କଲ ଶୟ
 ମନେ ବିରାଜିଲୁ ଶାମ ପବନ ତନୟ ।
 ଏହିକ୍ଷୁଦ୍ର ଖଣ୍ଡି ଅବା କରପାରେ କସ
 ଏଡ଼େ ଖଣ୍ଡି ଗୋରୁକରି କଲ ଅବଶେଷ ।
 ସମସ୍ତ ଛିଣ୍ଡିକଣ ଯେ ଧୂଳି ପ୍ରାୟ କରି
 ପୁଣି କୁଟାବର ମନେ ବସୁଲେ ଭଳି ।

ସ୍ୱପ୍ନ ଶୁଣି ଅଛୁ ଯେ ସେ କରପାରେ କିଏ
 ଅଶ୍ରୁବନ୍ଧ ଦେଲ ଶାପ ଦେଲ ଅବଶେଷ ।
 ଏହାଶ୍ୱର ସମୁଦ୍ରକୁ ପକାଇଣ ଦେଲ
 ସେ ପିନ୍ଧିପାଣିରେ ଏକ ମୀନ ଯେ ଗିଳିଲ ।
 ପ୍ରାୟ ସମୁଦ୍ରେ ଯାଇଁ ପଡ଼ିଲେ ସେ ଲୁହା
 ଚକ୍ରଣେ ଜଳଜ ମୀନ ଉଠିଲ ଯେ ତାହା ।
 ଗିଳିଲେ ଦଶିଲ ସେହି ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣମୟ ପ୍ରାୟେ
 ନିଜ ତେଜେ ପିନ୍ଧିକଲ ସେ ଆଲୋକମୟେ ।
 ସେଠାବରୁ ଶ୍ରାମସେନ ବାହୁଡ଼ଣ ଗଲ
 ଦ୍ଵାରକାରେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କ ପ୍ରମୁରେ ମିଳିଲ ।
 ବୋଇଲ ଶ୍ରେବେଦ ସେହି ମଧଳ ଘୋରିଲ
 ଘୋର ଘୋର ସେ ଗିରିକ ଭୂମିସମ କଲ ।
 ଶେଷକୁ ଅଳ୍ପ ରହିଲ ଘୋର ନ ପାରିଣ
 ସମୁଦ୍ର ଜଳରେ ତାହା ଦେଲ ପକାଇଣ ।
 ଶ୍ରାମ କାକ୍ୟ ଶୁଣି ପରୁରନ୍ତ୍ର ବାସୁଦେବ
 ଅଶ୍ରୁବନ୍ଧ ରୁଷି ଶାପ ଅନ୍ୟଥା ନୋହୁବ ।
 ସେ ଲୁହାଖପଣ ରେଣୁ ଯହିଁ ପଡ଼ିଥିବ
 କାଳେ ଯଦ୍‌ବଶ ତାହାଦାସ ନାଶିଯିବ ।
 ଶେଷ ଶୁଣି ରହିଲ ଯା ନ ପାରିଲ ଘୋର
 ସେହିଖଣ୍ଡକଳେ ପ୍ରାଣିଯିବ ଯେ ମୋହର ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଶ୍ରାମକୁ ଚହୁଁ ଆଲିଙ୍ଗନ କଲେ
 ଭୁଜେଉଡ଼ି ଆନନ୍ଦରେ ବସାଇଲେ କୋଳେ
 ସବା ଅନୁରାଗ ମୋତେ ରଖିଥିବୁ ଶ୍ରାମ
 ବୋଷେ ଅବୋଷେ ମୋଠାରେ ନବହୁକୁ ତମ
 ନାନାରହ ଦେଇ ଚିତାକଲେ ସେ ଶ୍ରାମକୁ
 ସେ ଚହୁଁ ଆସି ନମିଲେ ଯୁଧିଷ୍ଠି ଦେବକୁ ।
 ଯୁଧିଷ୍ଠିବେବ ବୋଲେ କେଉଁ କାର୍ଯ୍ୟପାଇଁ
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ତୋତେ ଏଠାରୁ ଗୁପ୍ତେଗଲେ ନେଇ
 ଶ୍ରାମସେନ ବୋଲେ ଦେବ ଅଶ୍ରୁବନ୍ଧ ରୁଷି
 ଏକଦେ ନିରାଶରାୟରେ ଥିଲେ ଆସି ।
 ବନ୍ଧେ ଗୁଲିବାର ତାକୁ ଦେଖିଣ ଯାଦବେ
 ଲୁହା ଖପଣଏ ନେଇ ଭରି ଶାମ୍ଭ ଗଭେ ।
 ନାସବେଶ କରି ନାନା ଆଭରଣ ବେଳେ
 ପ୍ରଣାମ କରଇ ରୁଷିକୁ ଯେ ପରୁରଲେ ।
 ବଶମାସ ହେଲ ହୋଇଛି ଏ ଗଭବଶା
 କହନ୍ତୁ ସ୍ତ୍ରୀ ଗଭେ ଅଛି ପୁଅ କି ଦୁହିତା ।

କଣା ପ୍ରସବ ନ କରି ପାଏ କହୁ ବ୍ୟଥା
 କହୁ ପାରିବ କି ମୁଖ ଏଥିର କାରତା ।
 ଧାନେ ଜାଣିଲେ କରନ୍ତି ଏହୁ ଉପହାସ
 ବୋଇଲେ ତଦାସ ଭ୍ରମ ବଶ ଦେବ ନାଶ ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ସହଚେ ନାଶ ହେବ କୁମ୍ଭେମାନେ
 ଏ କାରତା ଶୁଣି କୃଷ୍ଣ ଭୟକଲେ ମନେ ।
 ମୋତେ ଡାକକରି କହିଲେଯେହୁକୁ ଘୋର
 ଅବଶେଷ ନ ରଖିଣ ସବୁ ଶେଷ କର ।
 କ୍ଷୀର ମିର ତଟେ ଏକ ମାଳନାମେ ଗିରି
 ବଶାଣତେ ଯୋଜନ ଯେ ଦୂର ତାହାର ।
 ଚର୍ଚ୍ଚରେ ଲଗଇ ଦେବ କଳ୍ପବଟ ଯାଇ
 ତା ପରେ ମୁଁ ସେ ଲୁହାକୁ ଘୋରିଲ ନିଠାଇ
 ଏଗାର କରଷେ ସେହି ଲୁହା ଯେ ଛୁଣିଲ
 ସେ ମାଳ ପଦ୍ମ ଭୂମି ସମାନ ହୋଇଲ ।
 ଟିକିଏ ମାତ ରହିଲ ନ ପାରିଲ ଘୋର
 ସମୁଦ୍ର ଜଳରେ ତାହା ପୋପଡ଼ାଇ ଦେଲ ।
 ଯୁଧିଷ୍ଠି ପୁଚ୍ଛିଲେ ଶୁଣ ଆହେ ସହଦେବ
 ରୁଷିଶାପ ସତେ କି ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ଘଟିବ ।
 ମନାବର ବୋଇଲେ ତା ଅବଶ୍ୟ ଫଳିବ
 ଅଶ୍ରୁବନ୍ଧ ରୁଷିକଥା ଆନ ନ ହୋଇବ ।
 ଦେବେବ ଲୁହା ଘୋରନ୍ତେ ଜନ୍ମି ଲସେପେଶ
 ଚହୁଁ ଜାତ ହେଲ ବହୁ ଏରକାର ବନ ।
 ତାହା ଧରିଣ ଯାଦବେ ହେବେ ମରାମର
 ସକଳେ ପଡ଼ିବେ ଚହୁଁ ହୋଇ ଜ୍ଞାନହାର
 ସେ ସନ୍ତରାବନେ ଯଦ୍‌ବଶ ନାଶିଯିବେ
 ଶେଷକୁ କେବଳ ଏକା ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ରହିବେ ।
 ଏହାଶୁଣି ଯୁଧିଷ୍ଠିର ସନ୍ତାପିତ ହେଲେ
 କି ହେବ କି ହେବ ବୋଲି ବହୁଶୋକକଲେ
 କୃଷ୍ଣ ବନା ଗନ୍ତେ ଆମ୍ଭ କିଏ ପ୍ରୟୋଜନ
 କି ଆମ୍ଭର ସୁଖଭୋଗ ଅଇଶୂର୍ଯ୍ୟମାନ ।
 ଶୁଣି ମନ୍ଦା ବୋଲେ ଶ୍ରାମ ଯାକୁ ଫିଙ୍ଗି ଦେଲ
 ଚକ୍ରଣେ ତାକୁ ଏକ ମନ୍ତ୍ର ଯେ ଗିଳିଲ ।
 ବେଣୁ ପୁର ଗ୍ରାମବାସୀ କୁଞ୍ଜର କେବର୍ତ୍ତ
 ଜାଲଯୋଗେ ସେ ମାନକୁ ଧରିଲ ଭୁରିତ ।
 ଦୃଢ଼କରି ସେ ମାନକୁ କେବର୍ତ୍ତ ଆଣିଲ
 ଘର୍ଯ୍ୟାହାତେ ତାହାଦେଇ ଏସରି କହିଲ ।

ଆମର ମିତ୍ର ଯେ ଜାଗରକର ଅଟନ୍ତି
ଏ ମୀନ ଗୋଟିକ ତାଙ୍କୁ ଦିଅ ଦେ ଝଟକ ।
ସବୁ ମଧ୍ୟମାନଙ୍କରେ ଏ ସାର ଅଟଇ
ଦେଖିଲେ ଏହାକୁ ଖୁସି ହୋଇବ ଯେ ସେହି
ଅପୂର୍ବ ଯେ ପଦାର୍ଥ ତା ମିତ୍ରକୁ ଦେବାର
ଏହା ଶୁଣି କେଉଁଟିଣୀ ଗଲ ଯେ ସଭର ।
ଶବ୍ଦସ୍ବର ପ୍ରବେଶ ସେ ମଧ୍ୟକୁ ଦେଲ
ବନ୍ଧୁ ଶବ୍ଦେ ନାନାମିଶ୍ରାଳାପ ତହିଁ କଲ ।
ମୀନ ଦେଖି ଶବ୍ଦର ଯେ ଦେଲ ଆନନ୍ଦ
ମୃଗ ଗୋଟିଏକ ଆଖି ଦେଲକ ଭୂରତ ।
ବନ୍ଧୁ ସ୍ବେଦେ ମିତ୍ର ଶ୍ରୀରାୟାକୁ ତାହା ଦେଲ
ଏଥୁଅନ୍ତେ ସେ ଶବ୍ଦର ମଧ୍ୟକୁ ଦେଖିଲ ।
ମଧ୍ୟ ହାତେ ଧରିଣ ସେ ଗୁଡ଼କୁ ଯେ ଗଲ
ଶବ୍ଦରୁଣୀକ ହକାର ବଚନ ବୋଇଲ ।
ଏ ମଧ୍ୟକୁ ଶୀଘ୍ରକର କେଳାଅ ଯେ ଭୁଞ୍ଜି,
ମଇଁଷ ଆମ୍ବର ଦେଇଛନ୍ତି ପଠାଇ ।
ପତର ଏ ବାକ୍ୟ ଯହୁଁ ଶବ୍ଦେ ଶୁଣିଲ
ପନକ ଶେନଶ ତହୁଁ ମୀନକୁ ଚରିଲ ।
ଦେଖିଶୁ କରଣ ଯେ କାଟନ୍ତେ ତାହାକୁ
ଶରୀରତରୁ ପାଇଲ ସେ କ୍ଷୁଦ୍ର ଲୁହାକୁ ।
ଦେଖି ତାହା ଶବ୍ଦରଣୀ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଲ
ହାତେ ଧରି ନିଜ ପତ ପାଶକୁ ତଳିଲ ।
ବୋଲେ ମୀନ ପେଟେ ଥିଲ ଏ ଲୁହାଖଣ୍ଡିକ
କହୁ ସୁନ୍ଦର ଏ ଅଟେ ଦିଶେ ଜଳ ଜଳ ।
ଦେଖ ତାକୁ ଶବ୍ଦର ତା ହାତୁ ଶେନଗଲ
ଶାଶ୍ବତ ମୂଳା ଦେଖି ତାକୁ ମନେ ବିରୁଦ୍ଧ ।
କେଡ଼େ ତେଜସ୍ବର ଲୁହା ଖଣ୍ଡିକ ଦିଶଇ
ନାଗୁତ ଗୋଟିଏ ଗଡ଼ାଇବ ତାହା ନେଇ ।
ଅନ୍ୟଥା କରିବ କିଏ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ବାଣୀ
ଯାହା କରିବେ କରନ୍ତୁ ଦେବ ଚନ୍ଦ୍ରାଣୀ ।
ସେ ଲୁହା ଶେନ କମାରଖାଳକୁ ଯେ ଗଲ
ଧନ ଦେଇଣ ନାଗୁତ ଏକ ଗଡ଼ାଇଲ ।
ବେନ ପାଶ କାନ ତାର ଧାର ଅତ୍ୟନ୍ତ
ବାଣଦେଖି ଶବ୍ଦର ଉଲ୍ଲସିଲ କାୟ ।
ସେ ବାଣକୁ ସଦା ଯଦ୍ବନ୍ଧ ରଖିଥାଏ
ମୁଗୟାକୁ ଗଲେ ନିଜ ସଙ୍ଗତରେ ନିଏ ।

ଅଶ୍ବକହ ରୂପ ଦେଲ ଯେଉଁ ଅଭିଶାପ
ଅନ୍ୟଥା କରିବା ପାଇଁ ଅଛି କେଉଁ ଲୋକ ।
ସିଦ୍ଧବନ ହର୍ଷା କର୍ଷା ଯଦ୍ୟପି ଶୁଣିତ
ତେବେ ଗୁଡ଼ଖାପରୁ ସେ ନୋହଲେ ମୁକତ
ସେ ଶବ୍ଦକୁ ଧରି ପୁଣି ସେ ଜାଗ କରତ
ମାୟାଧରକ ଦେବକୁ ବନ୍ଧବ ନିୟତ ।
ଅଶ୍ବକହଙ୍କର ଶାପ ଅନ୍ୟଥା ନୋହବ
ତଦ୍ବାସ ସଂସାର ତ୍ୟାଗ କରିବେ ଯେ ଦେବ ।
ଯୁଧିଷ୍ଠ ବୋଇଲେ ରେ କୁ ପୁର କହୁ କିଏ
ଶରରାଗେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ହୋଇବେ କି ନାଶ ।
ପୁଣି ଯୁଧିଷ୍ଠ କି ସବଦେବ ଯେ କହଇ
ସେ ଜାଗ ଶବ୍ଦର ପୂର୍ବ ଅଙ୍ଗକ ଅଟଇ ।
ଶ୍ରୀରାମ ସମ୍ଭାବ ନେଇ ଲଙ୍କାକୁ ସେ ଗଲ
ରାବଣଶତ୍ରୁ ମୁକୁଟ ଦେନଶ ଅଇଲ ।
ସୁବର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁ ପ୍ରସ୍ତ ମଣ୍ଡପୀ ସହଚେ
ଶ୍ରୀ ଆଶ ସମର୍ପିଲ ଶ୍ରୀରାମ ହାତେ ।
ଶ୍ରେଣ ଦୋରଣ ବୋଇଲେ ତାଙ୍କୁ ଉଦ୍ଧାରଣ
ବର ମାଗ ଅଙ୍ଗବେରେ ଦେବର ମୁଁ ସତ୍ୟ ।
ଅଙ୍ଗ ବୋଇଲ ପିତା ଶତ୍ରୁ ଅଟ ବେବ
ଏ ବର ଦିଅ ମୋ ହସ୍ତେ କୁନ୍ଦ ପ୍ରାଣପିବ ।
ବାଗରଥା ବୋଇଲେ ଯେ ଦେଲ ମୋର ସତ୍ୟ
ହ.ପରେ, ଶବ୍ଦରୁପେ କରିବୁ ଯେ ହତ ।
କଟିବ କୃଷ୍ଣକୁ ନଷ୍ଟେ ପୂର୍ବର ପ୍ରସାଦ
ଯୁଧିଷ୍ଠ ରକ ଅଗ୍ରତେ କହେ ସବଦେବ ।
ବୁଣି ଯୁଧିଷ୍ଠ ବୋଇଲେ ଆମ୍ଭକୁ ପ୍ରହଣ
କପର ସଂସାରତ୍ୟାଗୀ ଦେବେ ନାଗପୁଣ ।
ସବଦେବ ବୋଲେ ଆଗେ ଯିବେ ଭଗବାନ
ତାଙ୍କ ପରେ ପରେ ଆମ୍ଭେ କରିବା ଗମନ ।
ଜୟ ଜୟ ରାମଚନ୍ଦ୍ର ଅନାଦ ଅତ୍ୟନ୍ତ
କୁତୁହଳେ ଜନ୍ମ ଦେବ କହୁ ପ୍ରୀତ ଅଟ ।
କୁନ୍ଦ ନାମ ଶୁଣି ରବି ପାନ୍ତି ଯମଥାଟ
ତେବେ ନିଜ ମରଣକୁ ରଖିଅଛ ବାଟ ।
ମାୟାରୁପ ଜାତହୋଇ ଦୁଷ୍ଟ ସଂସାର
ରକ୍ଷାକର ଦେବ ମୋତେ ଏ ମାୟା ସଂସାର ।
ନନ୍ଦେ ନନ୍ଦେ ସୁଞ୍ଜନେ ତତ୍ତ୍ବ ରାମପଦ
ବିଷୟା ବିଷକୁ ଏକା ସେହି ଅଟେ ଶବ ।

ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ପାଦପଦ୍ମରେ କରିଣ ଭଜତ
ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଶ୍ରୀଗାରୁଣା ଭଜଇ ମୁକତ ।

ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ରଙ୍କ କନ ଗମନୋଦ୍‌ଯୋଗ

ଏସୁଅନ୍ତେ ବୈଦେହୀ ମନୁ କହେ ବାଣୀ
ବଡ଼ ଅଶ୍ରୁମୟ ହୋଇଲେ କୁନ୍ତ କଥା ଶୁଣି ।
ପାଣ୍ଡବଙ୍କ ଅଳ୍ପ ରାଜା ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ବୁଝି
ନିର୍ଜନ ଆତ୍ମା ଭାସିଲେ କେତେ ମନ ଭେଜି ।
ଯୁଧିଷ୍ଠିର ସମ୍ପଦକୁ ଦେଖଇ ତେବେ
ଶତପୁତ୍ର ଶ୍ରୀମଧ୍ୟେନ ମାଇଲ ସମରେ ।
ଶ୍ରୀମଦ୍ରା ଅପମାନ ପାଇ ପକେ ପକେ
ରହିବାର ନ ଯୋଗାଇ ତାହାଙ୍କ ସନ୍ନିଧେ ।
ପିତାତାରୁ ଦଶଗୁଣ ଅଧିକ ଯେ ମାତା
ଆତ୍ମା କେସନେ ଧାଇଁଲେ ସୁବଳ ଦୁହିତା ।
ଭଲେ ଯେ ଅତିପତନ ବାନ୍ଧୁଥିଲେ ଆଖି
ଦୁଃଖ ସୁଖକୁ ନ ଦେଖି ସ୍ବାମୀ ଦୁଃଖେ ଦୁଃଖୀ
ପାଣ୍ଡବଙ୍କ ଅଳ୍ପରୁଚେ ତାହାକୁ କେମନ୍ତେ
ତାହା ଶୁଣିଣ ସେମାଞ୍ଚ ଜାତ ମୋର ରାଗେ ।
ଶୁଣିବାକୁ ଇଚ୍ଛା ମୋର ଆହେ ମହାଯତ
କହିବା ମହାଭରତ କଥା ବ୍ୟାସର ।
ଅଭୟ ମୁନ ହୋଇଲେ ଶୁଣ ହେ ମହତ
ଯାହା ପ୍ରଜ୍ଞାକଲ୍ପ କୁ ଯେ ଅଟୁ ପୁଣ୍ୟକର ।
ଅନେକ-ମତେ କିନ୍ତୁ ହୋଇଣ ଯୁଧିଷ୍ଠି
ଭବ୍ୟ ପ୍ରାୟେ ଦିବାସ ପ୍ରାୟେ ଥାଏ ଗତି ।
ପଣ୍ଡୁଠାରୁ ଶତଗୁଣେ ସେବେ ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର
ମାତାଠାରୁ ଦଶଗୁଣେ ଗାନ୍ଧାରୀଙ୍କ ଗତି ।
ଏ ବଧୂରେ ଗଲ ପଞ୍ଚବୀଶ ଯେ ବରଷ
ଗାନ୍ଧାରୀ ଦେବୀ ମନରେ ନ ଥାଏ ହରଷ ।
ପତି ଅତି ଦେଖି ଅତିପୁଟଳି ବାନ୍ଧିଲେ
ଶତପୁତ୍ର ଉତ୍ପଳାଇ କିଛି ନ ଦେଖିଲେ ।
ଦିନେ ଆକାଶୁ ଗମନ କଲେ କେଦବ୍ୟାସ
ତାଙ୍କ ପାଦେ ପ୍ରଣମିଲେ ଅମ୍ବିକାର ଶିଷ୍ୟ ।
ବ୍ୟାସ ବୋଇଲେ ଏଠାରେ ନ ରହି ତୁ ଯଶେ
ପୁତ୍ର ସମ୍ପଦ ହରଇ ରହୁ କି କାରଣେ ।
ପୁତ୍ର କଲଣା ତରତ ଦେଖୁ କେଉଁରୂପେ
ସକଳ ହରଇ କର୍ପା ମହି ଅନ୍ତ ପାପେ ।

ଏଠାରେ ଥିଲେ ଅସୀର ଦୁଃଖ ଦେବ ମନେ
ମୋର କଥା ମାନ ବାକୁ ପଣ ଯାଇଁ କନେ ।
ତୋର ପୁତ୍ର ପରିତପ ନାମ ନାହିଁ ଏଥେ
କଣାଇଁ ଆଉ ରହିବୁ ବଧୂସ ତତୁଥେ ।
ଅଗଣ୍ୟରେ ରହି ବାକୁ କର ପୁଣ୍ୟକର୍ମ
ପଥକୁ ଯଜ୍ଞାଳି ଏକା ତୋରକ ନା ଧର୍ମ ।
କେବେ କାହାର ଦୁହର ମିତ୍ରମାୟା ସିନା
ଯୁଧିଷ୍ଠି ନେତକୁ ଗୁଡ଼ ଦୁଃଖ କୁ ବିମଳା ।
ଧନ ଜନ କର ଧୂସ କେହି ତୋର ନାହିଁ
ଏ ବଧୂସେ ଧର୍ମ ଏକା ସାହାସପ ହୋଇ ।
ଏମନ୍ତ ସବୁ କୁଟାଳ କହିଲେ ଯେ ମୁନ
ସେ କଥାକୁ ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ମନେ ଥାଏ ଘେନି ।
ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ରକୁ ଯୁଧିଷ୍ଠି ସଙ୍ଗ ଲଇ ନତି
ନାନା ଭେଦଭେଦ ଆଣି ପାଶେ ସମର୍ପଣ
ଦେବାଜନେ ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ଗାନ୍ଧାରୀ ଯେ କୁତ୍ସୀ ।
ବଚନେ ଭେଦନେ ତାଙ୍କୁ କଲେ ତୁପତି
ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ଗାନ୍ଧାରୀଙ୍କ ପାଶରେ ବସାଇ
ଯୁଧିଷ୍ଠି ଦେବ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ବହୁତ କରଇ ।
ଯୁଧିଷ୍ଠି ଭକ୍ତିରେ ଗାନ୍ଧାରୀ ଯେ ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର
ଦୁଃଖାଧୀନ ଥିବାଠାରୁ ଲଭିଲେ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ।
ପୁତ୍ରକୁ ପାସୋରିଲେ ସେ ଯୁଧିଷ୍ଠି କି ଦେଖି
ଦୁଃଖ ଶୋକ ପାସୋର ହୋଇଥାନ୍ତୁ ପୁଣି ।
ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ରକୁ ମାନ୍ତେ ରଜବଧୂ ଅଜ୍ଞା
ଧର୍ମ ଯୁଧିଷ୍ଠି ତହିଁରେ ନ କଲେ ଅବଜ୍ଞା ।
ଏସନକ ଜାଣି ଶ୍ରୀମ କୋପ ଯେ କରଇ
ଅତି ରଜାକୁ ବହୁତ କହୁ ଯେ କହଇ ।
ଯୁଧିଷ୍ଠି ଦେବ ଶ୍ରୀମକୁ ଦେଉଛନ୍ତି ଗାଳ
ଅତି ଅଭିଶ୍ରୀ ତରଣେ ଦେଉ ନିଉଛନ୍ତି ।
ଶ୍ରୀମ ବୋଇଲେ ତୁ ବନ୍ଧୁ ସୋଦର ମରଇ
ପୁତ୍ରନାତି ରଜ୍ୟ ଧନ ସକଳ ହରଇ ।
ଯୁଧିଷ୍ଠି ର ରଜ୍ୟଧନ କରୁଅଛୁ ଭେଗ
ଅନ୍ଧ ଦେଲୁ ଥିଲୁ ପୁଣି ତୋତେ ଏହି ଯୋଗ ।
ତୋ ଯୋଗୁ ଦୁଃଖ ପାଇଲୁ ଆମ୍ଭେ ସିନା କନେ
ତେବେ ଦୟା ନ କରିଲୁ ଦିନେ ତୋର ମନେ
ରଜାର ଆଜ୍ଞା ମେଞ୍ଚଣ କାହିଁ ହୋଇପାରେ
ଆପଣ ଶିଖିଲେ ବେଇ ପୋଷେ କଲଣରେ ।

କେମନ୍ତ ଧୂସୃଷ୍ଣ କୁ ଖେଚୁଛି ନ କରୁ
 ମହୁର ନ ଭାରି ଏବେ ଗାବନ ନ ଧରୁ ।
 ସଭାରେ ଶ୍ରୀମ ପ୍ରଭାତ କରେ ଏହା କହେ
 ଏ ଭୁବେ ମାଣିଲ ମୁହିଁ ତୋର ଶତେପୋ ଏ ।
 ଦୁଃଖାସନ ଭୁବକୁ ମୁଁ ଉପାଡ଼ିଲ ହାବେ
 ଦୁଃଖୀଧନର ମୁକୁଟ ମର୍ଦ୍ଦିଲି ଶାବେ ।
 ଏମନ୍ତ ଶ୍ରୀମ ପ୍ରଭାତ କରେ ମହାଶେଷେ
 ଶୁଣି ଧୂସୃଷ୍ଣ ଗଜା ଘେନେ ମହାସାଧେ ।
 ଦେହ ଧରି ନ ପାରି ସେ ଆସ୍ଥାନରୁ ଉଠି
 ସଭାରେ ଶ୍ରୀମ କହିଲ ଯହୁଁ ସେ ଉଦ୍ଧଟି ।
 ଗାନ୍ଧାରୀ ଆଗରେ ଯାଇ କହେ ଧୂସୃଷ୍ଣ
 ଗ୍ରାଣ କାହିଁକି ରଖିବା ପାଇ ଏଡ଼େ କଷ୍ଟ ।
 ଶ୍ରୀମର କଟୁ ବଚନ ହୁଏ ମୋର ଭେଦ
 ପ୍ରିୟେ ଗୋ ଆମ୍ଭ କରବା କହ କିଏ ବୁଦ୍ଧି ।
 ପ୍ରାଣ ପ୍ରତିବା କି ଆମ୍ଭେ ଗାଳକରି ଦଶ
 ଆତ୍ମଦାଶ ହୋଇ ମଲେ ଲାଗିବ ସେ ବୋଧ
 ବୋଲଇ ଗାନ୍ଧାରୀ ସବୁ ଅଟେ ତୁମ୍ଭ ଦୋଷ
 ଆଗକୁ ଏ କଥା ପର କହୁଥିଲେ ବ୍ୟାସ ।
 ଶତେ ପୁଅକୁ ତୋହର ମାଲିକାନେ ଯହୁଁ
 ନିଜ ଆତ୍ମାଦେଶ କୁ ତାଙ୍କ ମୁଖ ରୁଡ଼ି ।
 ସତ୍ୟକୁ ରକ୍ଷା କରିଣ ନ ପାରିଲେ କୁହେ
 ପଶୁ ପକ୍ଷୀ ନ ଜାଣି ପଡ଼ିଲେ ସେ ଲୋଭେ ।
 ଏବେ ବେଗେ ଚାଲି ନାଥ ଯିବା କାନସ୍ତ୍ରପ୍ରେ
 ପୁଅକଣ୍ଠ ହରାଇବା ପଶଣ ବନେ ।
 ଶତ୍ରୁପକ୍ଷ ଗାଳ ଯାହା ଧରପାଇଁ ପ୍ରାଣ
 ଏହାଠାରୁ ବଳ ଆଉ ଅଛି କି କଷଣ ।
 ବୋଲେ ଧୂସୃଷ୍ଣ ଧୂସୃଷ୍ଣ ଧର ମୁଁ ବଶ
 କପରି କହବ ମୁହିଁ ଯିବ ବନବାସ ।
 ବନସ୍ଥ ଭବରେ ଯେବେ କହବ ସେ ମୋତେ
 କହି ନ ପାରିଲ ପ୍ରତିଯିବର କେମନ୍ତ ।
 ଧୂସୃଷ୍ଣ ମୋଠାରେ କରେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଭକତି
 ଶତପୁତ୍ରଠାରୁ ବଳ ତାଠାରେ ମୋ ପ୍ରୀତି ।
 ଗାନ୍ଧାରୀ ବୋଲେ ଧୂସୃଷ୍ଣ କରେ ଯେବେ ସ୍ନେହ
 ଅନ୍ୟ ଉପାୟରେ ତାକୁ ଉଦ୍ଧାରଣ କହ ।
 ଧୂସୃଷ୍ଣକୁ ହକାରିଣ ଗପତେ କହିବୁ
 ଗ୍ରାଣ ଦେଲେ ମୁକ୍ତ ହୋଇଯିବେ ପୁଅସବୁ ।

ଧୂସୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ଅପେ ଧନ ଏବେ ମାଗିବା
 କେହି ଜାଣି ନ ପାରିବେ ବନସ୍ତକୁ ଯିବା ।
 ଗାନ୍ଧାରୀ ଏ ବଚନ ଧୂସୃଷ୍ଣ ଶୁଣି
 ବହୁରୁ ଡାକଲ ସେ ପାଶେ ତକ୍ଷଣି ।
 ବୋଲଇ ଧୂସୃଷ୍ଣ ଦେବକୁ କୁ ଯାଇ ବୋଲ
 ବହୁ ସୁଦୃଢ଼ ସେ ରଣେ ଶତେଲେ ସକଳ ।
 ଭୁବିଶ୍ରୀ ବାହାଁକ ସେ ଦୁହେଁ ମୋର ଅତୀ
 ଜ୍ୟେଷ୍ଠ ଯିବା ଅଟନ୍ତ ସେ ଶ୍ରୀମ ମହାବଳୀ ।
 ଘଟୋଜ୍ଜ୍ଵଳ ଅଭିମନ୍ୟୁ ଦ୍ରୌପଦୀଙ୍କ ସୁତେ
 ଦୁଃଖୀଧନ ଆବକର ମୋର ପୁଅ ଶତେ ।
 ଏହାକୁ ଗ୍ରାଣ ଦେବାକୁ କରେ ମୁହିଁ ଲଜା
 ଧର୍ମ ପ୍ରାପ୍ତ ସେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହେବ ମନବାଞ୍ଛା ।
 କୁନ୍ତୀ ପୁତ୍ରମାନେ ତୋର ଅଟନ୍ତ ବିଶ୍ୱାସ
 ଶ୍ରୀକପାଳ ଧନ କଲୁ ମାଗି ଶେଷ ଆସ ।
 ଗ୍ରାଣକରି ସାରି ପୁଣି ଯିବର ପ୍ରୟାଗ
 ଏ ବାରିତା କହ ଯାଇ ଧୂସୃଷ୍ଣଙ୍କ ଆଗ ।
 ବହୁର ବୋଲଇଲ ଭଲ ମୁଁ ଏ ଦ୍ୟବସ୍ଥା
 କି ଅଭବ ଅଛି ଏଥେ କି ଲଭୁଛ ଚିନ୍ତା ।
 କାହିଁପାଇଁ ଏ କଥାରେ କର ମନଯୋଗ
 କୃଷି ଉତ୍ପାଦନ ଫଳ ନ କରୁଛ ଶେଷ ।
 ଏହା କହି ଯେଠାକୁ ବହୁର ସେ ଗଲେ
 ଧୂସୃଷ୍ଣଙ୍କ ଗ୍ରନ୍ଥରେ ଯାଇ ପ୍ରବେଶିଲେ ।
 ଧାନ୍ତବେ ଦେଖି ତାହାକୁ ପ୍ରଣାମ ହସିଲେ
 କୋଳରେ ଧରି ବହୁର ଆଲିଙ୍ଗନ କଲେ ।
 ତଦନ୍ତେ ବୋଲଇ କୁହେ ଶୁଣି ପାଞ୍ଚଭାଇ
 ଧୂସୃଷ୍ଣ ଏହି ଆଜି ଅଟନ୍ତ ସେ ବେଳ ।
 ଶ୍ରୀମ ଦ୍ରୋଣାଚାର୍ଯ୍ୟ କର୍ଣ୍ଣ ଶଙ୍କର କୁଲେ
 ଭୂଶ୍ରୀବା ବାହାଁକ ସେ ସୋମବତ୍ସ ମଲେ ।
 ଗାନ୍ଧାରୀ ପୁଅ ସହଚେ କୁମ୍ଭ ପୁତ୍ରମାନେ
 ଏ ଆଦି କେତେ ବନସ୍ତ ହେଲେ ମହାରଣେ
 ଏହାକ ମୋକ୍ଷ ନିମିତ୍ତ ଅମ୍ଭେକାର ସୁତ
 ଉପାରେ ପିଣ୍ଡଦେବେ ସେ ବଢ଼ି ପଞ୍ଚଭାସ ।
 ସେ କାରଣେ କିଛି ଧନ ମାଗେ କୁହୁପତି
 ନ ଦେଲେ କୁମ୍ଭକୁ ହେବ ବଡ଼ ଅପକାର ।
 ଏହି କାର୍ତ୍ତିକ ଶୁକଳ ପୂର୍ଣ୍ଣିମାର ଦିନ
 ଗାନ୍ଧାରୀ ସହ ଗମନ କରିବେ ସେ ବନ ।

ମୋତେ ପେଶିଲେ ଅଳଲ ମୁହିଁ ଧନଅର୍ଥେ
 କୁମ୍ଭ ବରକୁ କିଏ ଆସଇ ଯୁକତେ ।
 ଯୁଧିଷ୍ଠିରଙ୍କ ବୋଇଲେ ଯେବେ ଯିବେ ବନ
 ଆମ୍ଭଠାରୁ ସ୍ନେହ ତେବେ ଗୁଡ଼ିଲେଣି ଜାଣ ।
 ଧନ କିଛି ମାଗି ଯେବେ ଯିବେ ଆନ ପଥେ
 କି ବୁଝି କରିବା କହ ପାର୍ଥ ତୁହୋ ଏଥେ ।
 ଅର୍ଜୁନ ବୋଇଲେ ଯେବେ ନ ମାଗନ୍ତେ ଧନ
 ତେବେ ଜାଣନ୍ତେ ଶ୍ରୀମାନ୍ ସିନା କୋପମନ
 ଯେବେ କାରଣ କରିବେ ଏ ମୃତ୍ୟୁବେଦକୁ
 ନଅନ୍ତ ଉଦ୍ଧାରଯାକ ସମର୍ପିବା ତାଙ୍କୁ ।
 ତାହାଙ୍କର ଧନ ସିନା କରନ୍ତେ ସେ ଦାନ
 ଚତୁର୍ଥ ବୟସେ ଧର୍ମ କରନ୍ତୁ ଗଜନ ।
 ଶ୍ରୀମସେନ ବୋଇଲେ ଏ କିଏ ବରୁ
 ସବୁ ଧନ ନେବାରେ କି ଉଚିତ ତାହାର ।
 ଜାଣନ୍ତେ ସେ ବଳିଗୋଷ୍ଠ ନ ବୋଲେ ଆମ୍ଭକୁ
 ଏବେ ଧନ ନେବାପାଇଁ ବୋଲିଛି ତୁମ୍ଭକୁ ।
 କେବଣ କୃତ୍ୟ ନ କଲେ ପଶାୟୁତ ଖେଳେ
 ଆମ୍ଭର ଶର୍ୟ ସମ୍ପଦ ଘେନିଲେ ସେ ହେଲେ
 ପାଞ୍ଚଶତ ସଞ୍ଚିତଲେ ବସୁ ଭୃତ୍ୟମେଲେ
 କାହିଁ ତାହାଙ୍କର ପ୍ରୀତି ଥିଲ ସେହି ବେଳେ ।
 ଧର୍ମକାର୍ଯ୍ୟକୁ କୌରବେ ହେବେଯେବେ ବ୍ରଷ୍ଟ
 ତେବେ ସେ ଆମ୍ଭର ପାଇଁ ଯିବ ସବୁକଷ୍ଟ ।
 ଯଦ୍ୟପି ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନର ହେବ ନର୍କଗତି
 ତାହା ଶୁଣିଲେ ଆନନ୍ଦ ହେବ ମୋର ମତି ।
 ମରିଯିବା ପ୍ରାଣୀ କେହି କାହାର ଦୁହନ୍ତ
 କପାଇଁ ଧନଉଦ୍ଧାର କରିବା ରେ ଷଡ଼ ।
 ଶୁଷ୍ଟ ଦ୍ରୋଣ ସେ କୁଳର ଅଟନ୍ତି ଯେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ
 କପାଇଁ ସଂଗ୍ରାମ କରି ହେଲେ ପ୍ରାଣଭ୍ରଷ୍ଟ ।
 ଆମ୍ଭକୁ କି ମାରିବାକୁ ନ କଲେ ସମର
 ମଲ୍ଲ ଉତ୍ତରେ ଉପ୍ରୋଧ କିଏ ହୋ ଆମ୍ଭର ।
 ଶ୍ରୀକ କରିବାର ଯେବେ ଯୁକତ ଅଟଇ
 ଆମ୍ଭେ ନ କରିଣ ଧନଦେବା କାହିଁପାଇଁ ।
 ଶୁଷ୍ଟ ଭୃତ୍ୟବା ଦ୍ରୋଣାଦ୍ୟର୍ଥ ସୋମଦତ୍ତ
 ବରଷ ଦ୍ରୁପଦ ପୁଣି ଆମ୍ଭ ଶତେ ପୁଣି ।
 କୋଡ଼ିହେବ ଉତ୍ତର ଯେ ଆମ୍ଭର ସମସ୍ତେ
 ଆଉ ଯେତେ ଧରମାନେ ମଲେ ଆମ୍ଭ ହିତେ ।

ସେମାନଙ୍କ ଶ୍ରୀକ ଆମ୍ଭେମାନେ ଯେ କରିବା
 ଅଶ୍ରୁଧାମା ହାତେ ଦ୍ରୋଣ ଶ୍ରୀକ କରିବା ।
 କର୍ଣ୍ଣଙ୍କର ଶ୍ରୀକ ଏବେ କରୁ ତାର ମାତା
 ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର କରନ୍ତୁ ଯେ ତାଙ୍କ ପୁଣି ଚିନ୍ତା ।
 ଆମ୍ଭ ଧନ କିହିପାଇଁ ତାହାଙ୍କୁ ଯେ ଦେବା
 ସେ ମଲେ ତାହାର ଶ୍ରୀକ ଆମ୍ଭେ ସେ କରିବା
 ଯୁଧିଷ୍ଠ ବୋଇଲେ ଶ୍ରୀମ ନ ବୋଲ ଏ ଗିର
 ପାଣ୍ଡୁଙ୍କର ଜ୍ୟେଷ୍ଠ ସେହି ଗୁରୁ ଯେ ଆମ୍ଭର ।
 ସେ ଆଆନ୍ତେ ଆମ୍ଭର ଯେ କରି ଦୁହେଁ ଧର୍ମ
 କୁରୁବଳ ଶ୍ରେଷ୍ଠ କରିବେ ସେ ସବୁକର୍ମ ।
 ତୁ ଯାହା ବୋଲୁ ତହିଁରେ ତାଙ୍କ ଦୋଷନାହିଁ
 ଦଇବ ବିପାକେ ଦୋଷୀ ହୋଇଛନ୍ତି ସେହି ।
 ବହୁଦୂର ବିଦେଶୀକ ମରିବା ଦେଖିଲେ
 ତା ପ୍ରୋତ୍ସାହୟା କରିବାପାଇଁ ଶାସ୍ତ୍ର ବୋଲେ ।
 ତା ହେତୁ ନୋହିଲେ ଆମ୍ଭକୁ ଯେ ହେବ ଲଜ୍ଜା
 କାହୁଁକି ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ କି ହେବ ଏଥେ ଗଜା ।
 ପାଷାଣରୁ ବଳୀ ଶ୍ରୀମ ଅଟେ ତୋର କାୟା
 ଏଡ଼େ ବପ୍ରହିରେ ତୋର ନ ବସଇ ବୟା ।
 ଗୁରୁଜନ ଧର୍ମକଥା ଯେ ଜନ ଏଡ଼ଇ
 ସକଳ ଯଶ ଶରତ ତାର ନାଶଯାଇ ।
 ବରୁ ସହୋଦର କାର୍ଯ୍ୟ ଯେ ଲୋକ କରଇ
 ସେହି ମହାତ୍ମା ଯେ ଅଟେ ସବୁ ଶୁଣଗ୍ରାସ୍ତ ।
 ଦ୍ରୋଣଙ୍କର ଗୁଣ ବାବୁ କହି ପାରେ କେହୁ
 ବିଦ୍ୟାରେ ପାରଗ କୁହେ ହୋଇଥାନ୍ତ କାହୁଁ
 ଯେହୁ ବ୍ରହ୍ମଶର ଭିନ୍ନଲୋକ ପାରେ ଦହି
 ପୁଣେ ପଛକରି ପାଥେ ଥିଲେ ସେ ଶିଖାଇ ।
 ପତୁଞ୍ଜନ ଆମ୍ଭେମାନେ ଅଟୁ କାଲେ କାଲେ
 ପ୍ରାଣୁ ବଳ ଶୁଷ୍ଟଦେବ ଆମ୍ଭକୁ ପାଳିଲେ ।
 ଆମ୍ଭ ଅଥେ ଶୁଷ୍ଟଦେବ କଲେ ଶରଣ୍ୟା
 ମୃତ୍ୟୁଭେଦ କହି ସବୁ କରିଥିଲେ ଭେଜ୍ୟା ।
 ବୁଲୁଣିର ଜଳପ୍ରାପ୍ତ ହେଲୁ ଶ୍ରୀମସେନ
 ଗୁଣ ଗୁଡ଼ି କେବଳ ତୁ ବାହୁ ଅବିଶ୍ରାମ ।
 ଅନେକ ବରୁ ସୁହୃଦ ମଲେ ଆମ୍ଭ ଅଥେ
 ତାଙ୍କ ଶ୍ରୀକ ଆମ୍ଭକୁ ଯେ ଲଗଇ ଯୁକତେ ।
 ଏକା ଧନଦେବ ଦୁରକାର୍ଯ୍ୟ ଯେ କରିବା
 ରହନେକ ଖଣି ପରଲୋକ ଯେ ତାରିବା ।

ଧୂତଗନ୍ଧ ଶତସ୍ତ୍ର ସମରେ ତୁ ମାର
 ତେବେ ପୁଣି ସୁଗ ଶାନ୍ତ ନୋହୁଲ ତୋହର
 ଶ୍ରାମ ବୋଇଲ ଏମନ୍ତ କର୍ମା ଗଜା କହୁ
 ମୋର ସମ୍ମତ ନୋହୁଲେ ଧନ ନେବ କେହୁ
 ଅର୍ଜୁନ ବୋଇଲେ ଦେବ ଶୁଣ ପ୍ରଜ୍ୟପାଦ
 ନ ଦେଉନ୍ତୁ ଶ୍ରାମ ପଛେ ନ ଦେଇ ବଦାବ ।
 ଭଣ୍ଡାରଧନେ ସେ ଯେବେ ହୋଇବେ ବଦାବ
 ଆତ୍ମାଶା ଧନ ଦେବା ଅଟଇ ସେ ବଧୁ ।
 ସୁବର୍ଣ୍ଣ ତଣ୍ଡୁଳ ଗଜ୍ୟରତ୍ନ ହାତୀ ଘୋଡ଼ା
 କହୁଅଳଙ୍କାର ନିଅ ଯେତେ ଚାକ୍ଷ ଲେଖା ।
 ଯାହା ସେ ଲଜ୍ଜିତ ଦେଇ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ଭବିବ
 ମୁଁ ଯାହା ବୋଲୁଛି ତାହା ବନସ୍ତେ କହିବ ।
 କାର୍ତ୍ତିକ ପୂର୍ଣ୍ଣିମା ରହିଲ ଯେ ଦିନ ଦର୍ଶ
 ବଧୁମତେ ଶ୍ରାବକଲେ ସବେ ହେବେ ତୋଷ
 ଶ୍ରାମର ଏ କଟୁ କଥା କେବେ ନ କହିବ
 ଯେପରି ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହେବେ ତାହା ବୁଝାଇବ ।
 ଏ କଥା ସବୁ ଶୁଣିବେ ଯେବେ ଧୂତଗନ୍ଧ
 ଦ୍ଵିଗୁଣ ବାଧବ ମନେ ତାଙ୍କୁ ପ୍ରସ କଷ୍ଟ ।
 ଧନ ଘେନଣ ବହୁର ଚିତ୍ତପଣେ ଗଲ
 ଧୂତଗନ୍ଧ ଅଗ୍ରତରେ ଯାଇଁଣ ମିଳିଲ ।
 ତୋହର ଆଜ୍ଞାରେ ମୁଁ ଆଣିଲି ଧନ
 ଦେବାକୁଁ ସନମତ ନ କଲକ ଶ୍ରାମ
 ଅନେକ ଝିଙ୍କାସି ଶ୍ରାମ ବୋଇଲକ ତୋତେ
 କେବେହେଁଶାନ୍ତ ନୋହୁଲ ଯୋଧାଚାରତରେ
 ଅର୍ଜୁନର ଯୁଧିଷ୍ଠିର ଯେତେ ଅଜ ଧନ
 ତାହା ମୁଁ ଆଣିଲ ବେଗ କରି ତୋ ସଜନ ।
 ଯୁଧିଷ୍ଠିଦେବ ବୋଇଲେ ପଛରେ ଗୋଡ଼ାଇ
 ଶ୍ରାମ ଦୁଃଖ ପିତାଙ୍କ ନ କହିବୁ ତୁମ୍ଭ ।
 ଶୁଣିଲେ ଶ୍ରାବକେ ମନେ ବ୍ୟଥା ମାର ତାତ
 କହିବ ମୁଁ ତାହାଙ୍କର ବନସ୍ତ ଭବତ ।
 ଏଇ ଯେ କହୁଛନ୍ତି ଯୁଧିଷ୍ଠି ସଜନ
 ଶ୍ରାମ କଥାରେ ନୋହୁବ କେବେହେଁ ବମନ ।
 ପୃଥ୍ଵୀରେ ଅଛନ୍ତି ଯେତେ କ୍ଷତ୍ରିୟ ଗରିଷ୍ଠ
 ସମସ୍ତଙ୍କ ମଧ୍ୟେ ଶ୍ରାମସେନ ଅଟେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ।
 କ୍ଷତ୍ରିୟ ଗୁଣ ପୁରୁଣ ଅଛି ତାହାଠାରେ
 ତା ଦୁଷ୍ଟପଣକୁ ନ ଭାବିବ ଯେ ମନରେ ।

ନୟ କଢ଼ିଲେ ସେ ଅସୁ ହୋଇ ନ ରହଇ
 ବ୍ରାହ୍ମଣର ଯୋଧେ ସେହୁକ୍ଷଣି ନାଶ ଯାଇ ।
 କ୍ଷତ୍ରିୟ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଜାଣ ପାଶାଣ ସଜାତ
 ଶରୀରରୁ ନ ଗୁଡ଼ଇ ତୋପ କବାଚତ ।
 ଅଗ୍ନି ସମ୍ବଳେ ଲଭିଲେ ତା ତେଜ ସରଇ
 ତେଜ ଥିବାଯାଏ ସକଳ ସେ ଦହୁଥାଇ ।
 କ୍ଷତ୍ରିୟ ସୁଭବ ଯେବେ ଖୋଜିବ ସଂସାରେ
 ଶ୍ରାମସେନଠାରୁ ବଞ୍ଚି ନାହିଁ କାହାଠାରେ ।
 ବହୁର ବୋଇଲେ ବସ୍ତେ ଶ୍ରାମର କ ତୋଷ
 ଆତ୍ମଶାନ୍ତ ମଦପଣେ ଅଜିଲେ ଅପଣ ।
 କେବଣ ଚନ୍ଦ୍ର ନ ଚଲେ ଅବା ସେ ଶ୍ରାମକୁ
 ବିଷଲତ ଝୁଆଇଣ ମେଲିଲେ ଜଳକୁ ।
 ନାଗୁଣୀ ଶାଢ଼ି ବୋଲଣ ଭାବିଥିଲେ ହୁବେ
 ଚକ୍ରଦର କଲେ ପୁଣି ପ୍ରୋତବେ ପ୍ରମାବେ ।
 କପଟ ପାଶାରେ ପୁଣି ହରିଲେ ସମ୍ବଳି
 ପାଞ୍ଚାଳୀକ ବିବସନ କଲେ ମଦବୁଦ୍ଧି ।
 କଟେ ବେଡ଼ିଣ ମାଲେ ପୁସ ଅଭିମନ୍ୟୁ
 କର୍ମାଁ ପାସୋର ଯିବ ଗୁଣ ତାର ମନୁ ।
 ଯାହା ସେ ଅର୍ଜଇ ତାହା ଅବଶ୍ୟ ବୁଝଇ
 ଦର୍ଶଣର ପ୍ରଭବମ୍ଭ ପରି ରହିଥାଇ ।
 ବହୁର ମୁଖ ଏସନ ବାକ୍ୟ ବଜା ଶୁଣି
 ଆତ୍ମଶାନ୍ତ ଲଲଟରେ ତାହେ ବେନପାଣି ।
 ସୁଶେଷିତ ମୁଖ କରିଥିଲେ ସେ ଅଭ୍ୟାସ
 ସେହୁରୂପେ ବାଣ ବଶତନ କଲେ ଶେଷ ।
 କରମ ଆଦର ପୁଣି ହୋଇଲ ସେ ଶାନ୍ତ
 ଗାନ୍ଧାରୀଙ୍କ ବେନ ଚହୁଁ ଚଳଇ କୁରତ ।
 ଯୁଧିଷ୍ଠିରଙ୍କ ଆସନେ ବଜେ କୁରୁସାର୍ଈ
 ପାଦ ମନ୍ତ୍ରୀ ଅମାତ୍ୟାଦ ବ୍ରାହ୍ମଣ ବସାଇ ।
 ବୋଲଇ ସେ କହିବ ଶୁଣିମା ସମସ୍ତେ
 ଯିବାକୁ ମୁଁ ଉଦବେଗ ହୁଏ ବାନସ୍ତସ୍ତେ ।
 ଯେହା ଅନୁରୂପେ କରି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ପଜା
 ଯୁଧିଷ୍ଠିରଙ୍କୁ ବୁଝିଣ ବୋଲେ କୁରୁଗଜା ।
 ବାବୁ ଚପଟ ପବନ ଶୀତ ଦୃଷ୍ଟି ସହ
 ଯେ ବନ୍ୟ ପାଳଇ ତାକୁ ଧନ୍ୟଧନ୍ୟ କହ ।
 ଶ୍ରେଣରେ ଭଜନ ଜାଣି ହୁଏ ସେହି ବଜା
 ମନ୍ତ୍ରୀ ଉତ୍ତମେ ନ ପାଲେ ଯେବେ ଜନ ପ୍ରଜା

ବନାକର କାର୍ଯ୍ୟ ଜାଣ ହୁଏ ଚକ୍ଷୁ ନଷ୍ଟ
 ତାର ନ ଜାଣିମା ପଣ ମନ୍ଦି ବୁଦ୍ଧିଭ୍ରଷ୍ଟ ।
 ପଶୁ ସମ ପଶୁସମ ବନାର ସେ ଆଜ୍ଞା
 ଯାହା ବୋଲିବେ ତାହା ନ କରିବ ଅବଜ୍ଞା ।
 ଜ୍ୟେଷ୍ଠଭ୍ରାତା ପୁରୁଷେ ଜାଣ ମାତାପିତା
 ପୁତ୍ରଙ୍କ ସ୍ବାମୀ ଏମାନେ ଅଟନ୍ତି ଦେବତା ।
 ଲଘୁ ଯେଉଁପରି ପାଳେ କରଣ ସୁବୁଦ୍ଧି
 ବନା ସେମନ୍ତ ପାଳଇ ତାହାର ସେ ସୁବୁଦ୍ଧି ।
 ଅଜ୍ଞାନେ ନପରି ସେବେ ଚଣ୍ଡିକା ବିଚିତ୍ର
 ମନେ ନ ରଖି ତାହା ଯେ ଜପେମା କରକ ।
 ସତ୍ୟେ ପ୍ରଜା ପାଳି ମୁଗଧା କରିବ ଚିତ୍ତ
 ଶପ ଉପଗତେ ଦେଖାଇବ ଗାନ୍ଧର୍ବୀ ।
 ଖର୍ଯ୍ୟ ବରଠାରୁ କଲ ନାହିଁ ସଦୃଶେ
 ଚିତ୍ତ ଅଭ୍ୟାସ କରିବ ବୁଦ୍ଧଜନ ଗୋପ ।
 ଲଳେ ପୃଥ୍ବୀ ମାଳିକାକୁ ବନାକଲେ ଚିତ୍ତା
 ସଦେହ ହେଲେ କରିବ ପଣ୍ଡିତଙ୍କୁ ପଞ୍ଚା ।
 ବନା ହୋଇଣ ପାଳିବ ସତ୍ୟେ ରାଜ୍ୟଧର୍ମ
 ଭୃତ୍ୟ ବଶ ହେଲେ ସାଧୁ ହୁଏ ସବୁ କର୍ମ ।
 ପୁଣେ ରାଜ୍ୟ କର ବାହୁ ହୋଇଣ କୁଶଳ
 ନ୍ୟାୟପଥ ବରଣଣ ସବା ପ୍ରଜାପାଳ ।
 ପ୍ରଜା ମୁଖରେ ଯଦ୍ୟପି ଶୁଭେ ସାଧୁ ଧନ
 ସେ ବନା ସ୍ବର୍ଗରେ ବସେ ସୁଶରଣ ଭେନ ।
 ପୁରୁରବା ମାନଧାରା ବଳି ଜାନୁଭଣ୍ଡ
 ବେଣୁ ଆଦି ପ୍ରଜାପାଳି ବୋଲଇଲେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ।
 ପ୍ରଜାପାଳି ପୁଣେ ବାବୁ ଶ୍ରେରକର ରାଜ୍ୟ
 ପ୍ରଜା କଲ୍ୟାଣେ ବନାର ବଡ଼ର ଶାଶ୍ବର୍ଯ୍ୟ ।
 ତନ୍ତ୍ରୁନ ଭେନ କରିବ ପିତୃବ୍ରତ ଦାନ
 ଦେବ ଅଗ୍ନି ବ୍ରାହ୍ମଣେ ପୂଜାରେ ସେ ଅନ୍ନ ।
 କୃଷି କର୍ମ କରି ପ୍ରଜା ହୁଏ ସେବେ ଦୁଃଖୀ
 ସେମାନଙ୍କୁ ପାଳି ବନା କରିବ ସେ ପୁଣୀ ।
 ଧାର୍ମିକ ପୂର୍ବାର ଉଦ୍ୟାବନ୍ତ ପୁରଗୋଟି
 ତିଆରିବ କିସ ଭୁକ୍ତ ନ ଜାଣୁ ସୁଧୂଷି ।
 ଶ୍ରାମ ବୋଲଇ ସମସ୍ତ ବୁଦ୍ଧି ସେବେ ଜାଣୁ
 ତୋହର ପୁଅଙ୍କ ଆଗେ ତାହା ନ ବଶାଣୁ ।
 ଲମ୍ପଟେ ପ୍ରବର୍ତ୍ତି ବୋଲଇଛୁ ମହାଯୋଗୀ
 ପରକୁହିଁ ବୈଦ୍ୟ ପୁଣି ଆଶ୍ବଶେ ସେ ଶ୍ରେଣୀ ।

ସୁଧୂଷି ଦେବକୁ ରାଜନାତି କ ଅଜଣା
 କେଉଁ ବସନ୍ତେ ତାହାକୁ ବେଶିଲୁ ଯେ ଭଣା
 ମନ୍ଦୀ ଯାଇ ସମ୍ବେଦେବ କହଇ ସମସ୍ତ
 ଶେଷ ଉପହବ ସେହୁ ସହଇ ନରତ ।
 ବୃହସ୍ପତିଙ୍କ ସମାନ ଯାହାଙ୍କ ମନ୍ତ୍ରମା
 ଧରଣୀ ସମାନ ପୁଣି ବସାଧର୍ମ ସମା ।
 ଶ୍ରାମ ଅର୍ଜୁନ ଯାହାର ଅଟନ୍ତି ସେ ଭାଇ
 ତାହା ମଙ୍ଗେ ମଙ୍ଗାରେ କେ ସମାନ ଅଟଇ ।
 କି ତାହାକୁ କେଉଁ ମାତ୍ର ଶିଖାଇବୁ ପୁଣି
 ଅପରିଚିତେ ରେ ର ବନ୍ଧୁ ତାର ଗଲା ନାଶ ।
 ଶୀଘ୍ର ଘୋର ଦାହିଁ ଘାରିଁ ବନ୍ଧୁ ନ ଯାଉ
 ତିଆରିଣ ରାଜ୍ୟ କି ସେ କେତେ କଥା କହୁ ।
 କି ତାହାକୁ କେଉଁ ମାତ୍ର ଶିଖାଇବୁ ପୁଣି
 ଅମାତ୍ୟେ ତୋର ଦିନ କାଳ ଗଲା ଜାଣି ।
 ଏହା ଶୁଣି ଧୂମରାଷ୍ଟ୍ର ହୋଇଲେବ ଦୁଃଖ
 ହୁଏ ବ୍ୟାକୁଳ ଦହଇ ପେସନେ ବହନ ।
 ପୁଣି ସୁଧୂଷି ରହି ସେ କଲ୍ୟାଣ କରିଲୁ
 ଗରୁଡ଼ ହୁଅ ବୋଲଣ ଆଶ୍ବାକୁ ଉଠଇ ।
 କଣ୍ଠର ଉଦ୍‌ଗ୍ରାସ ମାଳା ନାଭିଯାଏ ପଡ଼ି
 କର୍ଣ୍ଣରେ ଚାମୁ କୁଣ୍ଡଳ ରହୁ ଅଛୁ ଜଡ଼ି ।
 କାଶେ ମୁଗସ୍ତର କରେ କମଣ୍ଡଳୁ ଶୋହେ
 ତପୋଧନ ରୂପଗୋଟି ଜରଜନ ମୋହେ ।
 ଶ୍ରାମସେନ ବୋଲେ ତାତ ବୃହତଶ୍ଚ ପ୍ରାୟେ
 ବଦେବର୍ଗ ଲେଉଟି ତପୋଧନ ସ୍ବାୟ ଯାଏ ।
 ଧୂମରାଷ୍ଟ୍ର ଗାନ୍ଧାରୀ ଏ ବେଶ ଦେଖିଣ
 ସୁଧୂଷିକି କୁଳୀବେଶ କହେ ଏ ବଚନ ।
 ବାବୁ ଆମ୍ଭେ ତିନି ସେ ଗାନ୍ଧାରୀ ମାତ୍ରୀ କୁଳୀ
 ମାତ୍ରୀ ସ୍ବାମୀ କାର୍ଯ୍ୟ କରି ହେଲୁ ପୁଣ୍ୟବଜ୍ର ।
 ଗାନ୍ଧାରୀ ଯାହୁଁ ବାନପ୍ରସ୍ଥେ ବଶ ତେଜ
 ମୁହିଁ ଏଥୁ ଆଉ କପା ପାପେ ଥିବ ମଜ ।
 ବାଳୁତ ବାଳୁ ଆମ୍ଭେ ଅଛୁ ଦେବ ସଖୀ
 ସେ ଦୁଃଖ ପାଇଲେ ଆମ୍ଭେ କପା ହେବୁ ପୁଣି
 ମୋତେ କିଛି ନ ବୋଲ ମୁଁ ଯିବଇଁ ଅବଶ୍ୟ
 ଗାନ୍ଧାରୀଙ୍କୁ ଭୁଲେ ମୋର ଜାଣ ବନବାସ ।
 ମୋର ପୁଅ ହୋଇ ତୁମ୍ଭେ ବଡ଼ ବିଚକ୍ଷଣ
 ତୁମ୍ଭକୁ ତିଆରିବାକୁ ମୁହିଁ କି ଭାବନ ।

ବାବୁ ଯେତେକାଳ ଯାଏ ଥିବ ତୋର କାୟ
 ସହବେଦ ନକୁଳକୁ ହୋଇବୁ ସଦୟ ।
 ବ୍ୟାକୁଳ ହେଲେ ପାଣ୍ଡବ କୁନ୍ତୀ ସଜ ଦେଖି
 ଅଶ୍ରୁ ଭଲଭଲ ପ୍ରସ୍ତପାଣ୍ଡବଙ୍କ ଆଖି ।
 ଆମ୍ଭଙ୍କୁ ସେନ ମାତା ଗୋ ବନସ୍ତେ ବୁଲିଲୁ
 କନ୍ଦମୂଳ ଖାଇ ମାଗୋ ଦୁଃଖେ ଦିନ ନେଲୁ ।
 ଗାନ୍ଧାରୀ ଦେଖି ଅନେକ କଲ ସୁଖଭୋଗ
 କୁହୁ ଦୁଃଖ ଦେଖି ସୁଖ ନ କଲ ସେ ତ୍ୟାଗ
 କୁନ୍ତୀ ବୋଇଲେ ସେପିନା ନିର୍ଭୟା ହୋଇଲେ
 ଶତପୁତ୍ର ଉତ୍ପତ୍ତାର ଅପୁତ୍ରକ ହେଲେ ।
 କୁନ୍ତୀକାବୋଲନ୍ତି ପୁଣି ବନସ୍ତ କତନେ
 ଆଗୋ ମାତ ଆମ୍ଭଙ୍କୁ କୁ ଗୁଡ଼ିପିବୁ କେଶେ ।
 ଆମ୍ଭ ସହଚରେ କେତେ ଲଭିଅଛୁ ଦୁଃଖ
 ଶ୍ରେଣ କଲବେଳେ କିପା ଆମ୍ଭଙ୍କୁ ଉପେକ୍ଷ ।
 ଶୁଣି ନ ପାରିବୁ ଯେତେ ପୋଷିଥିବା ରୁଣ
 ପୁଣିରେ ଲେଖା ନୋହିଲୁ କରି ମନ୍ଦପଣ ।
 ଉଷାଅଲେ କେତେ କଷ୍ଟେ ଆମ୍ଭଙ୍କୁ ପାଳିବୁ
 ସମ୍ପଦ କାଳରେ କାହିଁପାଇଁ ନ ମୁରୁବୁ ।
 ବାଳକାଳେ ଆମ୍ଭର ଗୋ ଚାତ ହେଲେ ନଷ୍ଟ
 ତୋହର ପ୍ରସାଦେ ମାତ ପାରିନାହିଁ କଷ୍ଟ ।
 ଆତ୍ମମାନଙ୍କ ନିମନ୍ତେ କରିବାକୁ ଚିନ୍ତା
 କାହା ଆଗେ ପ୍ରକାଶିବୁ ଦୁଃଖ ଆଗୋ ମାତା ।
 ଆତ୍ମଠାରୁ କାହିଁପାଇଁ ମନ ନେଲୁ କାଢ଼ି
 କେତେ ଦେହ ଧରିବୁ ତୁ ସହବେଦେ ଗୁଡ଼ି ।
 କୁନ୍ତୀ ବୋଇଲେକ ବାବୁ ଶୁଣ କୁ ସୁଧୂଷ୍ଟି
 ଏକାନ୍ତେ କହିବ ତୋତେ ଆଗ କଥାଗୋଟି ।
 ଅଳ୍ପ ଅଭିଶ୍ରୀଏ ବେନ ବୁଲିବେ କେମନ୍ତେ
 କଷ୍ଟପାରି ଶାମ ବାବୁ ପୁଣି ଦେବେ ତୋତେ
 ଯେତେବେଳେ ପଥଦୃଢ଼ ଲଭିବେ ଏ କଷ୍ଟ
 ସ୍ବାକ୍ଷ ସଙ୍ଗେ ଥାଇ ମୁହିଁ କତାଇବ ବାଟ ।
 ମୁହିଁ ଜାଣ ଏହାଙ୍କର ତୁଲେ ଯାଉଥିଲେ
 ଅପାର ମଙ୍ଗଳ ବାବୁ ହୋଇବ ନା ଭଲେ ।
 ଯେତେବେଳେ ଲେଉଟୁଥିବେ ଏଡ଼ୁ ଅଭିପାଣି
 ମୁହିଁ ପୁଣି ଲେଉଟିବି ଦେଉଥିବ ଆଖି ।
 ମାତାର ଏପରି ବାକ୍ୟ ଶୁଣିଣ ସୁଧୂଷ୍ଟି
 ଗୁଡ଼ିଲେକ ମନବ୍ୟଥା ଲଭିଲେକ ଭୁଷ୍ଟି ।

ପିନ୍ଧ କଷାବସନ ଯେ ଦେବେ ଲବ୍ଧବୋଲ
 ଶିରେ ଜଟା ବାନ୍ଧ କରେ ମୁଗତମ୍ପ ଧରି ।
 ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ଗାନ୍ଧାରୀର ସଙ୍ଗେ କୁନ୍ତୀ ଗଲେ
 କଲ୍ୟାଣ ଭଣଣ ତହୁଁ ବୁଝିବନ ତଳେ ।
 ଏମନ୍ତେ ସ୍ବରୂପେ ଯହୁଁ ଦେଖିଲେ ତାହାଙ୍କୁ
 ଗାନ୍ଧାରୀ ଯେ କୋଳବଳେ ସେ କୁନ୍ତୀବେଶକୁ
 ଆବର ବୋଇଲେ କୁ ଗୋ କପାଁ ଯିବୁ ବନ
 ସୁଖକାଳେ ପୁଣି କୁ ଗୁଡ଼ିବୁ କେସନ ।
 କୁନ୍ତୀଦେବ ବୋଇଲେ ମୁଁ ଅଟେ ବଡ଼ଦୁଃଖୀ
 ପୁଅଙ୍କର ଅବସ୍ଥା ମୁଁ ନ ପାରଇ ଦେଖି ।
 କୁମାରକାଳେ କର୍ଣ୍ଣକୁ ମୁହିଁ ଜାତକଲ
 ଲହାର ନିମନ୍ତେ ନେଇ ଜଳେ ମେଲିଦେଲି ।
 କୃତାର୍ଥ ଶ୍ରାବନ ମୋର ହେଲ କର୍ଣ୍ଣଯୋଗେ
 ସେ ପୁଣିଙ୍କୁ ନ ମାଇଲ ମୋର ଅନୁରାଗେ ।
 ପର୍ଣ୍ଣ ସମଠାରୁ ଶିଖିଥିଲ ଶସ୍ତ୍ର ଯେତେ
 ଧନ୍ୟ ଧନ୍ୟ କର୍ଣ୍ଣକୁ ଯେ କରନ୍ତି ଜଗତେ ।
 ଅର୍ଜୁନ ସମାନେ ଘର କର୍ଣ୍ଣକୁ ଯେ ଲେଖି
 ଦୃଷ୍ଟଲ ଆନନ୍ଦ ହୃଦୟକୁ ମୋର ଦେଖି ।
 ତାହାକୁ ବଳି ଛାଡ଼ିବ ଅମୃତ କୁଣ୍ଡଳ
 ମାଗନ୍ତେ ସେ ଦେଇଦେଲ ନେଲେ ଆଶକ୍ତଳ
 ଏଡ଼େ ସତ୍ୟବନ୍ତ ମୋର ଅଟେ ଯେଉଁବଳା
 ଅଗାଧ ସମୁଦ୍ରେ ବୁଡ଼ାଇଲ ମୋର ଭେଳା ।
 ପାତାଳକୁ ଲସିଗଲ ତାର ରଥଗୋଟି
 ଅନ୍ୟାୟେ ମାଇଲ ତାକୁ ପାପିଷ୍ଠ କଷ୍ଟାଟୀ
 ଏପରି ମୁଁ ପୁଣିକଷ୍ଟ ଶୁଣିଅଛି ଯେତେ
 ଶୋକ ସମ୍ଭାଳଣ ମୁହିଁ ରହିବ କେମନ୍ତେ ।
 ଏହି ଦୁଃଖମାନ ମୁହିଁ ସହି ନ ପାରଇ
 ଦିବାନଶି କର୍ଣ୍ଣକୁ ମୁଁ ସୁପନେ ବେଖଇ ।
 ପୂର୍ଣ୍ଣଚନ୍ଦ୍ର ପରି ଦିଶେ ତାର ମୁଖଗୋଟି
 ସେ ପୁଣି ବସ୍ତ୍ରନେ ମୁହିଁ ଦେବ କେତେକୃଷ୍ଣି
 ହୃଦୟ ଗନ୍ଧନ ମୋ ଘଟୋଜ୍ଜିତ ମଲ
 ପାତାଳୀକୁମର ସହ ଅଭିମନ୍ୟୁ ଗଲ ।
 କୁନ୍ତବେଶର ନନ୍ଦନ ପଡ଼ିଲ ମୋ ଭର
 ଏହାଙ୍କପାଇଁ ମୁଁ ଖର୍ଚ୍ଚ ବାସ କରିବଇଁ ।
 ସୁଧୂଷ୍ଟି ବୋଇଲେ ମାତ କପାଁ ପାଅ ବ୍ୟଥା
 ଦେବଦେଲ କହୁଅଛ ଯେ ଅମରକଥା ।

କୃଷ୍ଣ ମଧ୍ୟସାଧ ପଣେ ଆସିବାର ବେଳେ
 ଚନ୍ଦ୍ରର ଘରେ ଯେ ରହିଥିଲେ ଶ୍ରୀମାତା ।
 କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ବୃଦ୍ଧାଈ କେତେ ନ କହିଲୁ କୁହ
 ଯୁଦ୍ଧ କରାଇ ଆମ୍ଭଙ୍କୁ କରୁ ଏବେ ଦ୍ରୋଣ ।
 ଆଗେ ଉଆଇ ପଛକୁ ଦେଇ ଯୁଣି ଦୋଷ
 ଅସମୟ ମାତା ତୋତେ କହିବି ମୁଁ କିସ ।
 କୁନ୍ତୀ ବୋଲିଲେ ବାବୁ ତୁ ନ କବି ସେମାନ
 ତୋର ଜାତ ଶୋଚନାରେ ଶରୀର ମୋ ଶୀତ
 ବାବୁ ମାତା ପିତା କାହିଁ ସବତା ଯେ ଥାଇ
 ଜବଳି କୃଷ୍ଣ ପ୍ରସବୁ ମନୁଷ୍ୟର ଦେହ ।
 ମୁହିଁ ଜନନୀ ପୋଷକ ମୋତେ ଭୁଲେ ଯାହା
 ବଚନେକ ମାଗୁଅଛି ପ୍ରତିପାଳ ତାହା ।
 ବାବୁରେ ପାଞ୍ଚାଳୀ ତୋର ଅଟଇ ଯୁବକ
 ଛୁଇଁପ୍ରାୟ ଖଟିଥାଇ ତୋତେ ଦିକାରତ ।
 ଅନେକ ଦୁଃଖ ତାହାକୁ ପଡ଼ିଲ ଯେ ବନେ
 ପାଞ୍ଚଗୋଟି ପୁଅ ନାଶଗଲେ ଏକଦିନେ ।
 ଯେସନେ ପୁଅଙ୍କ କଥା ନ ପଡ଼େ ତା ମନେ
 ତେସନ କରି ପାଳିବ ତାକୁ ପାଞ୍ଚଜଣେ ।
 ପିତା ପୁଅ ଶୁଭ ତାର ପଡ଼ିଲେ ସମରେ
 ଦୋଷକଲେ ନ ଧରିବୁ କଦାପି ମନରେ ।
 ପୁଅମାନଙ୍କୁ ଏପରି କହିଣ ଯେ କୁନ୍ତୀ
 ଦ୍ରୌପଦୀଙ୍କୁ ପୁଣି ନାନାମତେ ଡିଆରନ୍ତି ।
 ଆଗୋ ମୋର ମାତା ନ କରିବୁ ଶୋକଚିନ୍ତା
 ସମସ୍ତଙ୍କ ଗଣୀ ତୋର ନାହିଁ ତ ଅନ୍ତତା ।
 ପାଞ୍ଚପତି ଅଟନ୍ତି ତୋ ଦିଗପାଳ ଜାଣି
 ସୁଖେ ଗୁଣିଣୀ ଶ୍ରେଣକର ଗୋ ଦୁଇଣୀ ।
 ପୁଅବାର ଗୁଣ ଅଟେ ଯୁଧିଷ୍ଠି ଗୁଣସି
 ତାର ପାଟଗଣୀ ଭୁଗୋ ଅଟୁ ଗୁରୁକେଶୀ ।
 ଯେତେ ବଡ଼ ଖ୍ୟାତି ତୋର ହୋଇଲ ସ୍ତ୍ରୀଜନେ
 ଏଡ଼େ ମହିମା ପାଳିବ କେତୁ ନାଶଧର୍ମେ ।
 ବୁଲିବଧୁ ଅଟୁ କେବେ ନ କରିବୁ ଚିନ୍ତା
 ବରବର ଗତି କିଏ କରିବ ଅନ୍ୟଥା ।
 ପତିଙ୍କର ମନ ଜାଣି ସେବା କରୁଥିବୁ
 ପୁଅଶୋକ କେତେବେଳେ ମନେ ନ ଆଣିବୁ
 ଆଉ ଏକଗୋଟି କଥା କହୁଅଛି ତୋତେ
 ସବୁବେଳେ ଯେଉଁପରି ନ ସୁମରେ ମୋତେ ।

ଏହିପରି କହିଣ ଯେ ପଣ୍ଡୁ ଗୁଣା ବାଣୀ
 ଦ୍ରୌପଦୀଙ୍କୁ ଆଲିଙ୍ଗନ କଲେ ପୁଣି ପୁଣି ।
 ଗାତାଗା କୁନ୍ତୀ ଚନ୍ଦ୍ରର ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ଭୁଲେ
 ସଞ୍ଜୟ ସହିତ ପଞ୍ଚ ବନକୁ ଗମିଲେ ।
 ସଞ୍ଜୟ ଚନ୍ଦ୍ରର ଆଗେ କଥାନ୍ତି ଯେ ବାଟ
 ମନ୍ତ୍ରୀ ଜରସନ୍ଧି ଚାଲିଥାଏ ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ।
 ଗାତାଗା ଯେ କୁନ୍ତୀ ଜରସନ୍ଧି ଚାଲିଥାଏ
 ଗୁଣ୍ୟ ତେଜ ଚାଲନ୍ତି ସେ ବାନପ୍ରସ୍ଥ ପ୍ରାୟେ ।
 ଗୁରୁପଥ ଚେକି ଚଳିଗଲେ ବନମାର୍ଗେ
 କେଶିକାକୁ ବହୁଜନ ଆସନ୍ତି ଉଦ୍‌ବେଗେ ।
 ଶୋକେ ଅଶ୍ରୁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୁଏ ସମସ୍ତଙ୍କ ଆଖି
 ଧୈର୍ଯ୍ୟଧରି ନ ପାରନ୍ତି ନୟନରେ ଦେଖି ।
 ନାରାୟଣ ମୁଖେ ସଦା ଅଛି ଯେ ପଟଳ
 ନକ୍ଷତ୍ର ନ ଦିଶେ କେବେ ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ରଙ୍କର ।
 ପଳମୂଳ ଜଳ ବନେ ପାଇବେ ଏ କାହିଁ
 ଅଳିକୂଳ କାହାର ଯେ ଡିଲେ ବଳନାହିଁ ।
 ସବତା ଏ ଶୋଇଥିଲେ ଦିବ୍ୟ ପଲଙ୍କରେ
 କେଉଁପରି ଭୂମିଶୟ୍ୟା କରିବେ ବନରେ ।
 କଣ୍ଠା ତ୍ରିପ ଖାଲ ବାଟ ନ ଜାଣିବେ କିଛି
 ପୁଣି ଏ ଚନ୍ଦ୍ରର ଯାଙ୍କ ନ ପାରଇ ମୁକ୍ତି ।
 ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର କେଉଁପରି ଏ ଦୁଃଖ ସହିବେ
 ଦୁଃଖୀଲାକୁ ମୁକ୍ତି କେଉଁପରି ଦିନ କେବେ ।
 ଏହିପରି କହି ଲୋକେ ପୁରକୁ ଗମିଲେ
 ପାଞ୍ଚଜଣଯାକ ମହାବନରେ ପଶିଲେ ।
 ଜୟ ତୁ କେଶବ ହରି ଜୟ ନାରାୟଣ
 ସବୁଭୁଜନାଥ କୁହ ଅନାଦି କାରଣ ।
 ସତେ ଲୟ ମୋହର ତୋର ପାଦପଦ୍ମେ
 ଯେବଣ ସ୍ବାମୀ ବଳିକ ଚାପିଲେକ ଛଦ୍ମେ ।
 ବିକଟଚମଳ ଡୋଳା ଲଳିତ ବରଣ
 ଅତଳ ମହିମାମେରୁ ସୁନ୍ଦର ନୟନ ।
 ଅବଳିତ ସାଗରେ ମୁଁ ପଶିଲ ନ ଜାଣି
 ମହାଦୁଷ୍ଟର ନିସ୍ତାର କର ଚନ୍ଦ୍ରପାଣି ।
 ସ୍ବାନେ ଶ୍ରେଣକେ ଶୟନେ ମୁଁ ଅନୁକରତେ
 ହରିହର ଆନ ନ ଭଜେ ମୋର ହୃଦୟତେ ।
 ବୁଝିଲ ଏହି ସଂସାର ଚନ୍ଦ୍ରପଟ ପ୍ରାୟ
 ଜଳବନ୍ଧୁ ସମ ଏହି ମନୁଷ୍ୟର କାୟ ।

କୃଷ୍ଣ ଲଘେ ରହିଥାଉ ମୋର ସତା ବୁଦ୍ଧ
ଶାରଳା ଦାସ ଭବର କରୁଣାକାରୀ ।

କୁନ୍ତୀ ଗାନ୍ଧାରୀ ସହିତ ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର
ସଞ୍ଜୟ ଓ ବିଦୁରର ବାନପ୍ରସ୍ଥାଶ୍ରମେ
ଗମନ ଓ ତୀର୍ଥଯାତ୍ରା

ଅଗସ୍ତିଙ୍କୁ ବୈଦସ୍ତକ ମନ୍ତ୍ର ପୂଜାକଲେ
ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ଗାନ୍ଧାରୀ ଯେ ଦିପିଲେ ପଶିଲେ ।
କାହିଁ ରହି ସେ କେମନ୍ତ କୃତ୍ୟକଲେ କହ
ସଙ୍ଗେ ଅଛନ୍ତି ତ କୁନ୍ତୀ ବିଦୁର ସଞ୍ଜୟ
ବଦନ୍ତ ଅଗସ୍ତି ମୁନି କୁମରୁଣି କଳା
ଶୁଣ ତୁ ହୋ ମହାବୀରାଧର୍ମେ ମତଶ୍ରେୟା ।
କାର୍ତ୍ତିକମାସ ଶୁକଳପକ୍ଷ ଗୁରୁବାର
କୃତ୍ତିକାଅନ୍ତେ ଶେଷିଣୀ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଦଶ ତେର
ବାଳକ ନାମେ କରଣ ଶୁଭ ନାମେ ଯୋଗ
ତେରଣ ଦିନ ସେ ତୁଳ ସଙ୍କ୍ରାନ୍ତି ଶ୍ରେଷ୍ଠ ।
ବେଳ ଗୁରୁବଣ୍ଡେ ପଡ଼େ ବୃହସ୍ପତି ବେଳା
ବାନପ୍ରସ୍ଥକୁ ଗମିଲ ଅର୍ମ୍ଭକାର ବଳା ।
ଅଳ ଅରୁଣୀ ସେ ବନେ କିଛି ନ ଚିହ୍ନିବ
ଯେଉଁଫଳ ଦେହେ ଲଗେ ତାହା ସେ ଭୁଞ୍ଜନ୍ତି
ଆପେ ଯାହା ଅରଜିବ ଭୁଞ୍ଜିବ ଅବଶ୍ୟ
କଲ କର୍ମକୁ ଲଭିବ ଆନନ୍ଦ କି ଦୋଷ ।
ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର କୁଟେ ଯୁଧିଷ୍ଠିର ଯାଇଥିଲେ
ଅନ୍ତେ ସେ ଫଳଲ ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ବନେ ଗଲେ ।
ତପସ୍ବୀ ବେଶେ ରଜ୍ୟାନ୍ତ ବାହାର ହୋଇଲେ
ବହୁଦେଶ ନାନା ଶିର କନ୍ଦରେ ଭ୍ରମିଲେ ।
କନ୍ଦମୂଳ ପଥ ଭସି ନଅନ୍ତି ସେ ଦିନ
ଦିବସେ ଭ୍ରମଣ ଶେଷେ ପଥରେ ଶୟନ ।
ପଞ୍ଚମାସ ସେ ପ୍ରହରଦିନ ଗଲ ଗୁରୁ
ପ୍ରବେଶ ହେଲେ ଯାହାକୁ ଗୟାଂଗର୍ଥ ବୋଲ
ପ୍ରାଚୀନଗାମିନୀ ଶୁଭଭଦ୍ରା ନାମେ ନଈ
ବହଇ ସେଠାରେ ସବେ ସ୍ନାନକଲେ ଯାଇ ।
ବୋଇଲେ ବ୍ରହ୍ମାନନ୍ଦନା ଫଲ୍ଗୁ ଭୂହୋ ସାକ୍ଷୀ
ବନ୍ଧୁ କୁଟୁମ୍ବ ସୋବର ପାର୍ବ ମୁହିଁ ଦୁର୍ଗା ।
ପୁଣ୍ୟଭଦ୍ରା ଶୀର୍ଷେ ଥିଲ ରମ୍ୟାଟ କୁଣ୍ଡ
ଗୋସ ଉତ୍ତାର ତହିଁରେ ଦେଲେ ବାଲପିଣ୍ଡ

ଭୂରଶ୍ରବା ବାହ୍ୟୀକ ଯେ ଶ୍ଯସ୍ତ ସୋମବନ୍ଧ
ଶକ୍ତ କର୍ଣ୍ଣ ଶକୁନ ଯେ ମମ ପୁତ୍ର ଶତ ।
ବିଷଟ ଦ୍ରୁପଦ ଅରମ୍ଭନ୍ତୁ ବୃକ୍ଷଭେଦ
ଏମାନଙ୍କ କୁଳେ ଭ୍ରାତା ଗୋଷ ଯେ ଆତ୍ମଜ
ଉଭୟବଳେ ପଡ଼ିଲେ ଯେତେକ ସରନ
ସବୁର ନମନ୍ତେ ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ପିଣ୍ଡ ଦେନ ।
ସଅନ୍ତେ ପାତଳେ ଆସି ସତ୍ୟ ନରତର
ବାଲପିଣ୍ଡ ଭସି ମୋଷ ହୋଇଲେ ସକଳ ।
ଗୟା ଶ୍ରୀରାମେ ଉପବେଶଣ ଯେତେ ଲୋକ
ମୁକତି ଗତି ପାଇଣ ଦୁଃଖ ସେ ମୋଷ ।
ପିତୃକାର୍ଯ୍ୟ କଲେ ତହିଁ ବିଦୁର ସଞ୍ଜୟେ
ଗୟାଶ୍ରୀର କଲେ କୁନ୍ତୀ ଗାନ୍ଧାରୀ ଏ ଦୁର୍ଦ୍ଦେ
ସତ୍ୟ ଉତ୍ତାରଲେ ଗୟାଧର ପରସଲେ
ତରିଣ ଦିନ ରହିଲେ ଫଲ୍ଗୁ ଶୀର୍ଷସ୍ଥାନେ ।
ପୁଣି ବିଷ୍ଣୁ ଧନୁ ବେଳ ମାଧବ ଅନ୍ତରେ
ପ୍ରୟାଗ ଶୀର୍ଷେ ଶ୍ରବଣ ବେଳେ ଗନ୍ଧାରୀରେ
ଗନ୍ଧା ଯମୁନା ଯେ ସରସ୍ବତୀ ତନ୍ଦ୍ରାଧର
ବହେ ଯହିଁ ତହିଁ ସ୍ନାନ କଲେକ ସରୁର ।
ବେବ ଅନୁଯାୟୀ ତହିଁ ପିଣ୍ଡଦାନ କଲେ
ମାଧବ ପ୍ରସନ୍ନେ ତହିଁ ମାସେକ ରହିଲେ ।
କୁନ୍ତୀ ନାମେ ରାଜା ଆସି ସେଠାରେ ପ୍ରବେଶି
ବୋଧେ ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ଭୂତ ଅଟୁ ପୁଣ୍ୟ ଅଂଶୀ ।
ଅମୋଷ ପ୍ରେତକୁ ପିଣ୍ଡଦାନେ ମୁକ୍ତକର
ପୂର୍ଣ୍ଣ କରିବ ଏ ମନୋବାଞ୍ଛା ଶୀର୍ଷବର ।
ପୁଣେ ବୈଶ୍ରବଣ ବୋଲି ରାଜା ଏକ ଥିଲା
ରଜ୍ୟାଞ୍ଚନ ଗୁଡ଼ି ସେହି ଶୀର୍ଷ ସେବାକଲ ।
ଭଗିରଥ ପୁରୁଷବା ଭରତ ଯଯାତି
ଶୀର୍ଷ ସେବାକର ସେତୁ ପାଇଲେ ମୁକତି ।
ରାଜ ଶ୍ରେଷ୍ଠକଲେ ନାନା ପାତକ ଗୋଟଲ
ଅଭିଶ୍ଯ୍ୟୀ ଗଣେ ସତ୍ୟ ଧର୍ମ ନ ଗଢ଼ଇ ।
ସେ ପାପକୁ ଶୀର୍ଷ କ୍ରୁତ ଦିନା ଆନ ନାହିଁ
ଶୀର୍ଷ ବର୍ତ୍ତନେ କୃତାର୍ଯ୍ୟ କର ନିଜ ଦେହ ।
ତହିଁ ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ପୁଣ ଆନବନେ ଗଲେ
ବାଟେ ନାରଦ ମୁନିଙ୍କୁ ପବିତେ ଦେଖିଲେ
ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ଗାନ୍ଧାରୀ ଯେ କୁନ୍ତୀ ନଣ ତନ
ସଞ୍ଜୟ ବିଦୁର କଲେ ତରଣେ ବଲମା ।

ନାରଦ ବୋଇଲେ କୁହ ଯଶ ଅରଜିଲୁ
 ଯେଣୁ ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ତପେ ବନକୁ ଅଇଲୁ ।
 ଶିରରେ ପାଣ୍ଡୁକୁ ପୁଣି ଦେଖିବୁ ତୁ ଯାଇ
 ତାତେ ଯିବାକୁ ଅଛଇ ସେହୁ କାଟି ରହି ।
 ଅସଂଖ୍ୟ ସେ ଲୋକ ତହିଁ ଜାଣି ଠାକନାହିଁ
 ଅନର୍ଗଳ ଦ୍ଵାର ବାବୁ ଯିବୁ ରହି ରହି ।
 ସୁସ ଗ୍ରୋସ ଗୁରୁଯା ଏ ନୁହନ୍ତି କାହାରି
 ଦେଖୁ ଦେଖୁ ସମସ୍ତେ ତ ଗଲେ ପ୍ରାଣ ହାରି
 ଏ ମର୍ତ୍ତ୍ୟମଣ୍ଡଳେ ରହି କଥା ଶୁଣି କଲୁ
 ଲୋଭ ମୋହ ଅହଙ୍କାର ଶୋକରେ ବୁଡ଼ିଲୁ
 ପାଞ୍ଚଇନ୍ଦ୍ରୀୟ ଅଟନ୍ତି ଜାଣି ଶ୍ରେୟକାଶୀ
 ତେଣୁ ସଦଜ୍ଞାନ ବାବୁ ରହେ ଅପସରି ।
 ସବୁ ତେଜି ଯେବେ ନାନା ଖର୍ଚ୍ଚ ବ୍ରତ କରି
 ତେବେ ଏଥେ ମୋହ-ଜଳ ହୁଅଇ ସହର ।
 ଅନେକ ଜ୍ଞାନ ତାହାକୁ କହିଲେକ ରଖି
 ପୁଣି ଯେ କ୍ୟାସ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେକ ଆସି
 କ୍ୟାସକୁ ଦେଖି ପ୍ରଣାମ କଲେ ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର
 ଶ୍ରେ ପିତା କୁନ୍ତର ଆଉଁ ମୋର ଏଡ଼େ କଷ୍ଟ
 କ୍ୟାସ ବୋଇଲେ ତୁ ବାବୁ ଭଲ କାର୍ଯ୍ୟ କଲୁ
 ଗୃହବାସ ତେଜି ଯାହା ବନକୁ ଅଇଲୁ ।
 କ୍ଷତ୍ରିୟକୁ ସୁଗ୍ରାମରେ ମୃତ୍ୟୁ ଏକ ଗତି
 ଅନ୍ୟ ସମୟରେ ମଲେ ନୁହଇ ମୁକତି ।
 ଜନ୍ମହିଁ ତୋହର ବାବୁ ପୁଣି ଚକ୍ରମାହିଁ
 ତେଣୁ ବାବୁ ରଣ ଯଜ୍ଞ ପାଇବୁ ବା କାହିଁ ।
 ଚକ୍ରା କୁ ଉପେକ୍ଷି ଏବେ ଆଅ ବନବାସେ
 ଏମନ୍ତ ବୋଲି କହିଲେ ଯହୁ ମୁନି କ୍ୟାସେ
 ନାରଦ ସେ ପଦ୍ମଚନ୍ଦ୍ର ଗଲେ ପାଞ୍ଚଦିନେ
 ଗଙ୍ଗାର କଳେ ପ୍ରବେଶ ହେଲେ ପାଞ୍ଚଜଣେ
 ନାନା ଚରୁମାନଙ୍କରେ ବନ ଶୋଭାବନ
 ମୃଦୁ ମନ୍ଦ ସମୀରଣ କରେ ସଞ୍ଚରଣ ।
 ବକୁଳ ମାଧବୀ ନାଗକେଶ୍ଵର ରସାଳ
 ମହାଭରେ ବସକରି ଭ୍ରମନ୍ତି ଭ୍ରମର ।
 ଅତି ମନୋହର ତହିଁ କୋକିଳର ବାଣୀ
 ତାହା ଶୁଣି ଉପେକ୍ଷିଲେ ଶୋକ ପଞ୍ଚପ୍ରାଣୀ ।
 ବହୁ ଶାବ ଜନ୍ତୁ ସୁଖେ ଶୀତନ୍ତି ସେ ବନେ
 କରିବର ମୃଗବହୁ ବାହୁଡ଼ିଆମାନେ ।

ନାନା ସୁରମ୍ୟ ପଦାର୍ଥେ ହୋଇଣ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ
 ବୁଦ୍ଧ ବିସ୍ମୟ ସେ ବନେ ରହି ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ।
 ଗଙ୍ଗାକୂଳରେ ସେ ପର୍ଯ୍ୟଟନୀ ନିର୍ମଣିଲେ
 ପଳ ମୂଳ ଖାଇ ତହିଁ ଆନନ୍ଦେ ରହିଲେ ।
 ସ୍ନାହାନ ଚର୍ପଣ ନିତ୍ୟକର୍ମ ଯେ ସାରନ୍ତି
 ଯାହା ମିଳେ ତା ଉତ୍ତରେ ଆହାର କରନ୍ତି
 ପୂର୍ବରୁ ସେ ଦେଖା ଦେଇ କ୍ୟାସ ଯାଇଥିଲେ
 ଇନ୍ଦ୍ରପ୍ରସ୍ଥଠାରେ ଯାଇ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ ।
 ଯୁଧିଷ୍ଠିର ସଭା ହୋଇଥିଲା ଯେ ଗହଳ
 କ୍ୟାସକୁ ଦେଖି ତକ୍ଷଣେ ଉଠିଲେ ସକଳ ।
 ସମସ୍ତଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ଯୁଧିଷ୍ଠିର ଧର୍ମରାଜା
 କ୍ୟାସଙ୍କର ପଦ୍ମପାଦେ କଲେ ଦିବ୍ୟପୂଜା ।
 ଯୁଧିଷ୍ଠିର ତାଙ୍କ ତତ୍ତ୍ଵ ମହର୍ଷି ବୋଇଲେ
 ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ରେ ଅଇଲେ ଦେଖି ଗଙ୍ଗାକୂଳେ ।
 ଗାନ୍ଧାରୀ କୁନ୍ତୀ ବିଦୁର ସଞ୍ଜୟ ସହଚର
 ସେଠାରେ ଅଛନ୍ତି ଦେଖି ଅଇଲେ ନେତ୍ରେ
 ଶୁଣି ଯୁଧିଷ୍ଠି ବିନୟେ ବୋଇଲେ କ୍ୟାସକୁ
 ଦୟାକରି ମୋତେ କାରେ ଦେଖାଅ ତାହାକୁ
 ଜୟ ଜୟ ରାମଚନ୍ଦ୍ର ଅନାଦି ଅତ୍ୟୁତ
 କୁହୁହଲେ ଜନ୍ମ ଦେବ କରୁ ଛାଡ଼ି ଅନ୍ତ ।
 କୁହ ନାମ ଶୁଣି ଭୟ ପାନ୍ତି ଯମଆଟ
 ନିଜ ମରଣକୁ ନାଥ ରଖିଅଛୁ କାଟ ।
 ମାୟାରୂପେ ଜାତ ହୋଇ ଦୁଷ୍ଟତ ସହରୁ
 ରକ୍ଷାକର ମୋତେଦେବ ଏ ମାୟା ସଂସାରୁ
 ଜନ୍ମେ ଜନ୍ମେ ସୁଜନନେ ଭଲ ରାମ ପାଦ
 ବିଷୟ ବିଷକୁ ଏକା ସେହି ସିନା ଗଦ ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣର ପଦ୍ମପାଦେ କରିଣ ଭଜନ
 ଶାରଳା ବାସ ଇଚ୍ଛଇ ନିବାଣ ମୁକତି ।

ଯୁଧିଷ୍ଠିରଙ୍କର ସର୍ବେନ୍ଦ୍ରିୟ ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ରଙ୍କ
 ନିକଟକୁ ଗମନ ଓ ବିଧବା ନାରୀ-

ମାନଙ୍କର ସ୍ଵର୍ଗ ପ୍ରାପ୍ତି

ବକନ୍ତି ଅଗସ୍ତି ଶୁଣ ମନୁ ବ୍ରହ୍ମବେଶ

ମହାଭରତର ଏହି ଆଶ୍ରମିକ କଥା ।

କ୍ୟାସବୋଇଲେହେ ତେବେ ଯିବାକୁବନେ

ତହିଁ ସର୍ବେନ୍ଦ୍ରିୟ ପାଣ୍ଡବେ ଗଲେ ପାଞ୍ଚଜଣେ

ଶେଷେ ଶୁଭକର ପୁଣି ଯେତେକ ସୁବନ୍ଧ
ଗୋଡ଼ାଇଲେ ଦିଅବାଏ ତାଙ୍କ ପ୍ରଜ୍ଞକତି ।
ତଳନ୍ତେ ସବେ ପ୍ରବେଶ ହେଲେ ଗଙ୍ଗାକୁଳେ
ବହୁର କହିଲେ ରଜ୍ୟ ଅଇଲେ ସକଳେ ।
ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର କହିଲେ ସେ ବ୍ୟାସଙ୍କ ସହଚେ
ହେ ବହୁର ଆସନ୍ତୁ କ ନେବାର ନମନ୍ତେ ।
ଗଙ୍ଗାକୁଳେ ଦେଖିଲେ ସେ ଏକ ପଞ୍ଚକୂଟୀ
ରମଣୀଏ ହାହା ନାଥ କହି ମହାଲକ୍ଷ୍ମୀ ।
ଦୁଃଶୀଳା ଯାଇ ଗାନ୍ଧାରୀ ପାଦ ଦୁଇ ଧରି
ଉଚ୍ଛ୍ଵସରେ କାନ୍ଦେ ଜୟଦ୍ରଥକୁ ସୁମରି ।
ସୁବନ୍ଧମାନେ କାନ୍ଦନ୍ତି ଶିରେ କର ଧରି
ପତି ସୁତ ବହୁ ଭ୍ରାତ ସୁଗୁଣ ସୁମରି ।
ଉଚ୍ଛ୍ଵସରେ ନାସ୍ୟମାନେ ଶ୍ରେବନ କରନ୍ତି
କହିକ୍ଷଣ ପୂର୍ବେ ସମସ୍ତେ କ ମରୁଛନ୍ତି ।
ଅଶ୍ରୁ ଜଳେ ସମସ୍ତଙ୍କ ବକ୍ଷ ଦେଲ ଧୋଇ
ସବେ କାନ୍ଦନ୍ତି କେ ଧୈର୍ଯ୍ୟ ଧରି ନ ପାରଇ ।
କେଉଁ ରମଣୀକ ଅବା ହୋଇନାହିଁ ବ୍ୟଥା
କାହାକୁ ପ୍ରବୋଧ କରି କହିବ କେ କଥା ।
ହମେ ହମେ ସେ ଦୁଃଖକୁ ଥିଲେ ସେ ଉପେକ୍ଷି
ଶୋକ ବୁଦ୍ଧିହେଲ ଶାଶୁ ଶ୍ଵଶୁରଙ୍କୁ ଦେଖି ।
ଉଚ୍ଚେ ରଡ଼ିକରି ସବେ କରନ୍ତି ଶ୍ରେବନ
ସେ ଶବଦେ କବା ପାଟି-ପଡ଼ଇ ଗଗନ ।
ବ୍ୟାସଙ୍କର ମୁଖ ଚାହିଁ କାନ୍ଦନ୍ତି ସୁଦୟ
ବୋଲନ୍ତି ଶ୍ରେଦେବ ଏହୁ ଦୁଃଖୁକର ପାରି ।
ସେ ବୋଲିଲେ ଅଇଲେ ଯେ ଦେଖି ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର
ସୁଖ ହେବା ଆଉ ପୁଣି ବଢ଼ିଲ ଯେ କଷ୍ଟ ।
ବ୍ୟାସଦେବ ତହୁଁ ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ରଙ୍କୁ ବୋଲିଲେ
ତୋରେ ଦେଖିବାକୁ ଏବେ ଏମାନେ ଅଇଲେ
ତୋତେ ଦେଖି ଶୋକ ବୁଦ୍ଧି ହେଲ ଏହାଙ୍କର
ସମ୍ବୋଧନ କରି ସ୍ଵାକୁ ପ୍ରବୋଧ କୁ କର ।
ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ରଙ୍କୁ ପ୍ରବୋଧ ଦେଇ ମହାରାଷ୍ଟ୍ର
ବଧୂନମାନଙ୍କୁ ସେ ବୋଲନ୍ତି ବଶ୍ୟାସି ।
ବୋଲିଲେ ଗୋ ବଧୂମାନେ ଶୋକତ୍ୟାଗ କର
ପତି ସୁତମାନେ ମରିନାହାନ୍ତି କୁନ୍ଦର ।
କୁମ୍ଭେ ଗୋ ପ୍ରଜାତ ମନେ ନ ତରବ ନାସ
ଏହୁକ୍ଷଣି ଯେହା ସ୍ଵାମି ଦେବା ଆଶିକର ।

ଶୁଣି କେ କରେ କାର୍ପଣ୍ୟ କେହୁ ପାଶ୍ଵେ ପଡ଼ି
କେଶବାସ ଅସମ୍ଭାଳେ କେ କାନ୍ଦନ୍ତି ଗଡ଼ି ।
କେ ବୋଲଇ ଜନ୍ମେ ଜନ୍ମେ ବାସୀହେବୁ ଯତି
କୁନ୍ଦର ପ୍ରମାଦୁ ଯାଇ ଆନ୍ଦର ଦୁର୍ଗତି ।
କୁନ୍ଦ ଅନୁଗ୍ରହେ ଯେବେ ସ୍ଵାମିଙ୍କୁ ପାଇବୁ
ଏ ଘୋର ଦୁଃଖକୁ ଆମ୍ଭେମାନେ ପାସୋରିବୁ
ବହୁ ବର୍ଷ ହେଲ ନ ଦେଖିଲୁ ଯେ ନୟନେ
ଏ କଷ୍ଟରୁ ପାର ହେବୁ କୁନ୍ଦର ପ୍ରସନ୍ନେ ।
ସୁପନ ପରସ୍ତେ ଲଗୁଅଛି କୁନ୍ଦ ବାଣୀ
ଆତ୍ମା ବିଚଳ ହୁଅଇ କୁନ୍ଦ ବାଚ୍ୟ ଶୁଣି ।
ଆଶା ଦେଖାଇ ହେ ମୁନ ନ କର ନିରାଶ
ଆପଣ ଜାଣନ୍ତି ଏଥୁ ହେବ କେତେ ଦୋଷ ।
ଦେଖ ଆନନ୍ଦେ ରୋମାଞ୍ଚ ହେଉଅଛି ଦେହ
ଆଉଥରେ ମହାମୁନ ସେହି କଥା କହ ।
କାକୁସ୍ଥ ବଚନେ ସତ୍ୟବତ୍ସର ନନ୍ଦନ
ଗଙ୍ଗାଜଳେ ପଶି ମୁନ ତହୁଁ କଲେ ସ୍ନାନ ।
ଯୋଗଧ୍ୟାନେ ବସି ତହୁଁ ଚିନ୍ତାଲେ ମହର୍ଷି
ଦିବ୍ୟ ଅବତାର ହୋଇ ବଜେ ଶୁଷ୍ଠ ଆସି ।
ପୁଣି ସେ ଚିନ୍ତାଲେ ଆସି ମିଳିଲେକ ଦ୍ରୋଣ
ଭୂରଣ୍ଡବା ବାହ୍ମନିକ ଯେ ସୋମବତ୍ସ ରଣ ।
ପୁଣି ଧ୍ୟାନେ ଚିନ୍ତାଲେ ସେ ଶକତିରନାଥ
କର୍ଣ୍ଣ ମିଳିଲକ ଆସି ରାଧାର ସନ୍ତତି ।
ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ଅଇଲକ ଶତଭ୍ରାତ ମେଲେ
ଲକ୍ଷ୍ମଣ କୁମାର ଶଙ୍ଖ ଶକୁନର କୁଳେ ।
ଶିଖଣ୍ଡ ଯେ ଧୃଷ୍ଣଦ୍ୟୁମ୍ନ ଦ୍ରୁପଦ ନୂନାଥ ।
ଅଭିମନ୍ୟୁ କୁଳେ ଶ୍ଵେତ ବିରାଟର ସୁତ
ବିରାଟ ସହଚେ ପୁଣି ପାଞ୍ଚାଳୀ କୁମରେ
ଅଳମୁଷ ଗଡ଼ୋଜିତ ଆଦି ଯେ ସମରେ ।
ଅଷ୍ଟାବଶ ହନ ମଧ୍ୟେ ପଡ଼ିଲେ ଯେତେକ
ସଂକ୍ଷେପ କରି କହିବ ତାହା ବା କେତେକ ।
ସେକାଳେ ଯେତେକ ଥିଲେ ଜାଣ ଯଥାରୂପେ
ଅଳଙ୍କାର ଆଭରଣ ଯେ ଯେଉଁ ସୁରୂପେ ।
ବ୍ୟାସ ବୋଲିଲେ ଶୁଣ ଗୋ କୁମ୍ଭେସବ ବାମା
ଯେ ଯାହାର ପତି ତହିଁ ବାଞ୍ଛଣ ବେଳମା ।
ରାବକ କୁନ୍ଦଙ୍କୁ ସିନା ଶଶକ ଅଟଇ
କର ସମ୍ବୋଗ କୁନ୍ଦର ଯାଇ ଏ କଷ୍ଟହିଁ ।

ଉକାଶରେ ରହି ସୁଖେ ଶୁଭ ପ୍ରହାରକ
 ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇଲେ ଜାଣ ନ ଥିବ ସେ ଶୁଭ ।
 ଏତେକ ମୁନି କହନ୍ତେ ଧାର୍ଯ୍ୟରେ ବାଳୀ
 ସେ ଯାହାର ଭର୍ତ୍ତାମାନ ଚନ୍ଦ୍ର କୋଳକରି ।
 ପୁଣି ଯୋଗକୁ ଅଭ୍ୟାସ କଲେ ମହାରୁଷି
 ସୁବର୍ଣ୍ଣର ପୁର ନନ୍ଦ ହୋଇଲକ ଆସି ।
 ହବସ ଅନ୍ତରେ ପୁଣି ପ୍ରବେଶନ୍ତେ ନିଶି
 ସେ ଯାହାର ଠାବେ ସବେ ବିଜେ କଲେ ଆସି
 ନବକୋଟି ଯୋଦ୍ଧାଙ୍କର ନବକୋଟି ପୁର
 ସୁଖେ ଚାହିଁ ବଳସନ୍ତ ନାଶରବ ସାର ।
 ହଂସୁଲର ଭୁଳୀ ଚାହିଁ ମାଣିକ୍ୟର ଘାପ
 ଲମ୍ବନ୍ତ ସେ ଚନ୍ଦ୍ରସର ହବ୍ୟ ଚନ୍ଦ୍ରାପେ ।
 ନାନା ହସ କଉକୁଳ କରନ୍ତି ବନତା
 ଅଧରମାନ ଚୁମ୍ବନ୍ତି ଉପେକ୍ଷିତ ଚନ୍ଦ୍ରା ।
 କେବଣ ପ୍ରିୟ କଥା କରେ ସ୍ବାମି ସଙ୍ଗେ
 କେତେ ଅବସ୍ଥା ପାଇଲ ମୁଁ ତୁମ୍ଭେ ଯୋଗେ
 କେହି ରୁଷି ସ୍ବାମିକ ସେ ହୃଦେ ହିଏ ପେଲ
 ପ୍ରେମ କୁତୁହଳେ ଚାହିଁ ପଟଳ କେ ବୋଲି ।
 କେହି ନାଶ୍ୟ ରୁଷନ୍ତ ଶୁଷନ୍ତ ପୁଷ୍ପ
 ବଚନ ଚାହିଁ କହନ୍ତ କେତେ ଆସ ଆସ ।
 କେହି ପ୍ରେମେ ରୁଷି ପିଠି ଦେଇଣ ବସଇ
 କେହି ପ୍ରିୟ ପୁଣି ଆଡ଼ ବାଙ୍କରେ ଚାହିଁଇ ।
 କେ ବୋଲେ ତୁମ୍ଭ ଆପଦ ମୋ ମଥାରେ ପଡ଼
 ଭର୍ତ୍ତା ପାଇଲୁ ଆମ୍ଭର କଷ୍ଟମାନ ପୋଡ଼ୁ ।
 କେ ରୁଷଇ କେ ହସଇ କେ ବସଇ ଦୁରେ
 କେବଣ ନାଶ ବଳାପ କରେ ଉଚ୍ଚସ୍ଵର ।
 ସୁସନ୍ତେ ଅରୁଣ ଉଦେ ପାହିଗଲ ଶୁଭ
 ସୁପନ ପୁରୁଷେ ଗଲେ ନାହାନ୍ତି ତ କି ।
 ଭୁଣ ଘୃତ ପାଇ ଯଥା ବଡ଼ଇ ଅନଳ
 ଦୁଃସ ବନା ପ୍ରିୟ ତଥା ହୋଇଲେ ବିକଳ ।
 ମଦନେ ଜର୍ଜର ହେଲ ସମସ୍ତଙ୍କ ଅଙ୍ଗ
 ମିତ୍ରେ ମଣନ୍ତି ଅବଳା ଛନ୍ତି ପତି ସଙ୍ଗ ।
 ଭୁଜ ବଡ଼ାଇ ଆକର୍ଷି ଧରନ୍ତି ସୁବଗ
 ମିତ୍ରେ କୋଳ କରନ୍ତି ସେ ଦୁଃସ ନାହିଁ କି ।
 କାମରେ ପତି ବ୍ୟାକୁଳ ହୋଇ ସବବାଳୀ
 ଆକାଶରୁ ବୃଷ୍ଟିକରି ଗୁଡ଼ିକ ବୋବାଳି ।

ଆମ୍ଭକୁ ଗୁଡ଼ିଣ ନାଥ କେଉଁଆଡ଼େ ଗଲ
 ଶରୀର ଅଛି ଜୀବନ କେଣେ କାଢ଼ିନେଲ ।
 ଅଧରୁ ଅମୃତ ଆମ୍ଭ ମୁଖେ ପାନ ଦେଇ
 ଆମ୍ଭକୁ ଗୁଡ଼ିଣ କେଣେ ଗଲ ସେ ପଳାଇ ।
 ପୁର ଅନୁରାଗ କି ନ ଦେଖି ଆମ୍ଭର
 ତେଣୁ ଆମ୍ଭକୁ କି ଗୁଡ଼ିଗଲ ପ୍ରାଣେଶ୍ଵର ।
 ଗୁଡ଼ିପିତା ଥିଲ ସେବେ କପାଳି ଅଇଲ
 ଦୁଷ୍ଟପଣ ଦେଖି କବା ଧରଣ୍ୟ ଧୂସିଲ ।
 ସ୍ବାମି ଆଶା ଗୁଡ଼ିଥିଲୁ କଲ ସେ କୃତାର୍ଥ
 ଏବେ ତୁମ୍ଭ ଯୋଗୁ ପ୍ରାଣ ତେଜକୁ ଯଥାର୍ଥ ।
 ନଖ ଦଳ ଗାତ ଦେଇ ଆମ୍ଭର ବକ୍ଷରେ
 ଏତେବେଳେ ଗୁଡ଼ିଗଲ କି ଅପରାଧରେ ।
 ଗଲକଥା ଯାଇଥିଲ ଆସିଲ କି ହେତୁ
 ଏଡ଼େ ପ୍ରସନ୍ନ କଥାରେ କପା ଆମ୍ଭେ ବର୍ତ୍ତୁ ।
 ଏଡ଼େବଡ଼ ବ୍ୟଥା ନାଥ ଦେଲ ସେ ନ ଜାଣି
 ତେବେ ଦେହୁଁ କପା ପ୍ରାଣ ନ ନେଲ ସେ ପୁଣି
 ଆଲିଙ୍ଗନେ ନାନା ସୁସ୍ଥ ବେଲ ଶୁଷ୍କକାଳେ
 ବିଶ୍ଵାସସାତକ ଜାଣ କଲ ଏତେବେଳେ ।
 କରନ୍ତେ ବିଳାପ ନାଶ୍ୟମାନେ ସେହି ବାଣୀ
 ପାଣ୍ଡବେ ସବେ ମଉନ ହେଲେ ତାହା ଶୁଣି ।
 ସ୍ବାମି ସ୍ବାମି ବୋଲି ସବେ ଶେବନ କରନ୍ତି
 କୋଳଇଛ ଗଗନକୁ ହସ୍ତ ସେ ବଡ଼ାନ୍ତି ।
 ସଙ୍ଗେ ନିଅ ବୋଲି ଉଚ୍ଚେ ଡାକନ୍ତି ସେ ନାଶ
 କି ସୁଖ ଅନିବ ନିଶ ଶରଣୀକୁ ମାର ।
 ସେହିପରି ପଙ୍କଜକୁ ବିକାଶଇ ଅର୍ଜ
 ଅନୁରାଗେ ଥାଇ ତାହା ହସ ପ୍ରତିବାକ୍ୟ ।
 ବ୍ୟାସକୁ ବୋଲନ୍ତି ପତିଦାନ ହସ ରୁଷି
 ଶୁଣି ବ୍ୟାସ ବୋଇଲେ ସେ ଅଳ୍ପ ଅଳ୍ପ ହସି ।
 ସ୍ବାମୀ ସଙ୍ଗେ ଯିବାକୁ କି ଇଚ୍ଛା ଆଗୋ ବାଳୀ
 ଦେହଦେହ ବୋଲି ସବେ ପାଡ଼ିଲେ ବୋବାଳି
 ଏ ବିପଦୁ ତୁମ୍ଭେ ଦୟାକଲେ ହେବୁ ପାର
 ଶ୍ରେଣୀକୁ ସେ ମର୍ତ୍ତ୍ୟପୁଷ୍ପ ତେଜ ସୁଗପୁଷ୍ପ ।
 ବହୁକାଳ ହେଲ ଦେଖି ନ ଥିଲୁ ନୟନେ
 ଦୟାକରି ବେଶାଇଲ ଦେବ ପରସଙ୍ଗେ ।
 କୃଷ୍ଣର ଦ୍ଵିଗପୁ ଆମ୍ଭା ରୁଷିକୁଳେ ଜାତ
 ସୁବୁଦ୍ଧ ସୁଜ୍ଞାନ ପୁଣ ଅଇଶ୍ଵର୍ଯ୍ୟବନ୍ତ ।

ସଦନାଶି ପାଧକର କର ଦୋଷ ଶମା
 ସତକ ବଦାଣେ ଖ୍ୟାତ କୁସୁର ମନ୍ତ୍ରମା ।
 ଏପରି କହୁ କନୟ ନାସ ଏ କରନ୍ତି
 ମୁଁ ତାଙ୍କ ଶ୍ରୀଚରଣ ତଳେ କରେ ପ୍ରତି ।
 ଦୁହର ପଣ ତ ଭଜ କଲେ ଜାତ ଜ୍ଞାନ
 ମହା ମନ୍ତ୍ରରେ କରୁଛୁ ଶୂନ୍ୟଗାମୀ
 ଅଗାଧ ମିତ୍ର ମଧ୍ୟରେ ମୁଁ ଅଛି ପଣି
 କହୁଛୁ ଅପାରେ ଦୋହଅଛି ଏତେ ଦୋଷୀ
 ତୁମେ କହା କଲେ ନାଥ ତେଜ ମଣ୍ଡ୍ୟପୁରୀ
 ସ୍ୱର୍ଗଲୋକ କରିବ ଯେ ଦୁଃଖ ପଛଦଳ ।
 ଯଦି ମନୁଷ୍ୟ ମଣ୍ଡଳେ ଜାତ କଲ ମୋତେ
 ତେବେ ଠାକଦିଅ ମୋତେ ସଜ୍ଜନ ସଜ୍ଜତେ ।
 ଆୟୁରାଶିବ୍ୟାସ ବୁଝିଲ ତାହା ମନକର
 ଦେ ପଣି କରନ୍ତା ମୋତେ ଦୁଃଖ କର ପାର
 ଚୈବର୍ତ୍ତୀ ନଦନ ଯାର ମରଣନ ତାତ
 ଶକ୍ତି ଲକ୍ଷ ଗୁରୁ ଅଟେ ଯାହାଙ୍କ ଚରଣ ।
 ଶତବନ୍ଧୁ ପ୍ରଣାମ ସେ ବ୍ୟାସଙ୍କର ପାଦେ
 ଚନ୍ଦ୍ର ଯେ ଶୁଦ୍ରମୁଖ ଶ୍ରୀଶାରଳା ଦୃଢ଼ ।
 କନ୍ୟାଙ୍କ ବ୍ୟାକୁଳ ଚେଷ୍ଟି ଚନ୍ଦ୍ରଲେ ମହର୍ଷି
 ସେ ସବୁ ପୁରୁଷେ ପଣ ପ୍ରବେଶିଲେ ଆସି ।
 ବ୍ୟାସ ବୋଇଲେ ସେ ନିଅ ଯେ ଯାହା ଶୁଭଯା
 ଜାମ ଶେଲେ ଉପେକ୍ଷି ଅଛନ୍ତି ସବେ ଲଜ୍ଜା
 ତହୁଁ ପୁରୁଷେ କନ୍ୟାଙ୍କ ବସ୍ତ୍ରମାନ ଧରି
 ପିତୃଲୋକେ ବସିଲେ ସେ ଯାଇଁ ସ୍ୱର୍ଗପୁରୀ ।

ବିଦୁରର ଯୁଧିଷ୍ଠି ଦେହେ ପ୍ରବେଶ ଓ ଦେହ ସଂସ୍କାର

କଦନ୍ତ ଅଗସ୍ତି କୁହେ ଶୁଣ ମନୁଷ୍ୟ
 କରକୁଣ୍ଡେ ବସିଲେ ସେ ଘେନଣ ଶୁଭଯା ।
 କହୁଛେ ବସୁଙ୍କୁ ଚନ୍ଦ୍ର ଗୁଡ଼ ଶୋକ ମୋହ
 କୃତାକୃତ ଭୟ ତେଜ ଗଲେ ସୁସଲୟ ।
 ବେଶଣ ଆଶ୍ୱର୍ଯ୍ୟ ଅର ବିଦୁର ସଞ୍ଜୟ
 ଆଶ୍ୱର୍ଯ୍ୟ ବୋଇଲେ ବେଶି ପଣ୍ଡୁର ତନୟ ।
 ଉଦ୍‌ବେଗ ତକିତେ କହି ନ ପାରନ୍ତି କଥା
 ନରଲୋକେ ଅସମ୍ଭବ ଏସନ ବାରତା ।

ବ୍ୟାସଙ୍କ ପାଦେ ନମିଲେ ସବେ ଭୁଷ୍ମମନେ
 ମୃତ୍ୟୁ ଜଣିଲେ ଏ ବେଦ ତକ ପରସଲେ ।
 ଯୁଧିଷ୍ଠି ବୋଇଲେ କଣ୍ଠେ ଯେ ଶୁଣା ନ ଥିଲ
 କୁମ୍ଭ ମନ୍ତ୍ରମାରେ ଚାହା ଏବେ ବେଶାଗଲ ।
 ଏହି ଦୁଃଖ ସାଗରେ ଯେ ପଡ଼ିଅଛୁ ଆମ୍ଭେ
 ଜଣାଗଲ ଏହି ନିଶ୍ଚେ ତାରିବ ଯେ ଭୁଷ୍ମେ
 ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ବୋଇଲେ ଯେ ଯୁଧିଷ୍ଠି ଆଗେ
 ତୋ ଲେମ୍ବେ କନପଜା ଥିବେ ଉଦ୍‌ବେଗେ
 ଶକ୍ୟ ଯାଇଁ ପ୍ରଜାଙ୍କୁ ଯେ ସୁଖ ପାଇ ଏବେ
 ଅତି ପ୍ରାୟେ ଥିବେ ସବେ କୁମ୍ଭର ଅଗ୍ରବେ ।
 ବିନୟ ତରନେ ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ମନାଇଲେ
 ନିଜ ଭୁବନକୁ କହୁଁ ପାଣ୍ଡବେ ଗମିଲେ ।
 ପ୍ରବେଶ ଦେଲେ ହସି ନାସର ନଗ୍ର ଠାବେ
 ନିଦାମି ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ରଙ୍କ ସେବୁ କନମାଗେ ।
 ନବଦେନ ସେ ଦୁହିନା ଭବନେ ପ୍ରବେଶ
 ଯେ ଯାହା ତବନେ ରହି କଲେ ଗୃହବାସ ।
 ଅଗସ୍ତିଙ୍କି ଦୈବସୁର ମନୁ ଯେ ବୋଇଲେ
 ବନେ ପଣି ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର କେଉଁ କୃତ୍ୟ କଲେ ।
 ଯୁଧିଷ୍ଠି ଦେବ ପ୍ରଜାଙ୍କୁ ପାଳିଲେ କପରି
 ଏସନକ କଥା ବେଦ କହନ୍ତୁ ତହାରି ।
 ବୋଲନ୍ତି ସୁଭବେ ଯୁଧିଷ୍ଠିର ସତ୍ୟବାଦୀ
 ସତ୍ୟ ସେ କହନ୍ତି ମିଥ୍ୟା ତେଜ ନରବଧୁ ।
 ଗ୍ରାମ ବେଶମାନଙ୍କୁ ଯେ ବରଗିଲେ ସୁର
 କାହାକୁଣ୍ଡ ମିଥ୍ୟାବାକ୍ୟ ନୋହିଲ ବାହାର
 କିଛି କଷ୍ଟ ନୋହିଲ ଯେ ପ୍ରଜାଙ୍କର ମନେ
 ହରଷେ ଉପଜାଇଲେ କୃଷି ସଦ୍‌ଜନେ ।
 ପ୍ରଜାଗଣ ନାନାଅଳଙ୍କାରେ ମଣ୍ଡି ଦେଲେ
 ସୁବର୍ଣ୍ଣର କଳଶ ଯେ ସମସ୍ତଙ୍କ ଘରେ ।
 ପୂର୍ବମାନେ ପିତାଙ୍କର ହୋଇଥାନ୍ତି ବଶ
 ଇନ୍ଦ୍ର ଜାଣି ବୃଷ୍ଟିକରେ ଜନ୍ମେ ବହୁ ଶସ୍ୟ ।
 ଅସ୍ତ୍ରାଣ୍ୟ ଦତ୍ତ ଆଦିତ୍ୟ ଦିଅନ୍ତି ବହିରେ
 ବେଦଧ୍ୱନି ଶୁଭେ ସବୁ ବ୍ରାହ୍ମଣର ପୁରେ ।
 ଜଗଦ୍‌ପ୍ରା ନାହିଁ ଜନେ ସାକ୍ଷାତ କନ୍ଦର୍ପ
 ବରଦାନା ପ୍ରାୟେ ଜାଣ ପ୍ରିୟଙ୍କ ସୁରସ ।
 ଫଳ ପକ୍ଷରେ ଶୋଭିତ ପାଦପର ପନ୍ଥ
 ଆଦର ଫଳ ପୁଷ୍ପରେ ଶୋଭା ପାଉଥାନ୍ତି ।

ଶୀତ ଆଳାପ କରନ୍ତୁ ସବେ ହୋଇ ସଜ
 ପବନର ଗତି ବାଜି ମଦେ ମନ୍ତ୍ର ନାଗ ।
 ହରିଧରପ୍ରେ ରମଣୀ କରନ୍ତୁ ଯେ କେଳି
 ସରୋଜ ଉପରେ ପୁଣେ ଖେଳୁଥାନ୍ତୁ ଅଳି ।
 ପିତ ହଳଦୀବସନ୍ତ ଶୁକ ଶାଶୁ ନାଦେ
 ମଦନର ଉତବେଗେ ସକଳେ ଆନନ୍ଦେ ।
 ବ୍ରତ ଆଦି ଉପନାସ କରନ୍ତୁ ସରବେ
 ଅମୃତ ଭରଣ ଖାଇ ପ୍ରସବନ୍ତୁ ଗାବେ ।
 ଶ୍ରେଣ ଆପଦର୍ଶି କରୁ ନ ପଶଇ ପୁରେ
 ପୁରଣ ପଡ଼ା ହୁଅଇ ଜାଣ ଘରେ ଘରେ ।
 କାମ ଅର୍ଥତାଡ଼େ କେନ୍ଦ୍ର ନ ପଡ଼ନ୍ତୁ ମୋହେ
 ଭଲ ନୋହିଲ ବୋଲଣ କେନ୍ଦ୍ର ତ ନ କହେ
 ଯେ ଯାହାର ଅଧିକାରେ ଆତ୍ମାନ୍ତ ପୁରୁଷେ
 ଧନ ବସ୍ତୁ ନ ହରନ୍ତୁ କେନ୍ଦ୍ର ଲୋଭ ବଶେ ।
 ପୁରଜନଙ୍କର ନାହିଁ ଚହଁ ପରଦାସ
 ଦୁଃଖୀ ତସକର ନାହିଁ ପରଧନ ହସ ।
 ସୁସ୍ଥାନେ ବିଷ୍ଣୁ ପୁରନ୍ତୁ ସ୍ଥାନେ ଯଜ୍ଞେ ସବେ
 କୃଷି ଉତ୍ପନ୍ନାଇ ହସ୍ତ ତୋଷି ବାନଦ୍ରବ୍ୟେ ।
 ମେଘ ଯଥାକାଳେ ବାରି ବର୍ଷନ୍ତୁ ସତତ
 ଶୁଣୁଥାନ୍ତୁ ରଜା ପରବ୍ରହ୍ମ ବାଣୀ ନିତ୍ୟ ।
 ପାପକର୍ମ କଥାକୁ ସେ ନ କରନ୍ତୁ ଲଘେ
 ସମସ୍ତେ ଦଶନ୍ତୁ ରଜାପୁତ୍ରର ପରାୟେ ।
 ଯମରଜା ଅମାତ୍ୟ ନ ଶୁଣନ୍ତୁ ଶ୍ରବଣେ
 ମଜ୍ଜଳେ ଆତ୍ମାନ୍ତ ସର୍ବ ନରକାଣ୍ଡଗଣେ ।
 ଏ ବିଧିରେ ଯୁଧିଷ୍ଠର ପ୍ରଜାଙ୍କୁ ପାଳନ୍ତୁ
 ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ରଙ୍କ ବର୍ଣ୍ଣନେ ବଳିଲ ଯେ ମତି ।
 ଶୂରମାନଙ୍କୁ ସଜଡ଼େ ଅଛନ୍ତୁ ସେ ଘେନି
 ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ସନ୍ଧିଧିରେ ବିଜେ ନୃପମଣି ।
 କୁନ୍ତୀ ଗାନ୍ଧାସ୍ତ ଆବର ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ରଜା
 ସମସ୍ତଙ୍କର ଯୁଧିଷ୍ଠ କଲେ ପାବପୁଜା ।
 ଯୁଧିଷ୍ଠି ପୁତ୍ର ଲେ ତାତ ବିଦୁର ତ ନାହିଁ
 ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ବୋଲେ ଉତ୍ତରକୁ ଅଛି ଯାଇ ।
 ପ୍ରାଣେ ଥିଲ ପ୍ରାୟ ମୋତେ ପ୍ରତେ ଦେଉନାହିଁ
 ଏବେ ମାସେ ହେଲ ବାବୁ ତାକୁ ନ ଦେଖଇ
 ସବୁଦିନେ ବିଦୁରକୁ ଦେଖିବାକୁ ଇଚ୍ଛା
 ମରଣ କାଳ ଜାଣିକି ନ କଲ ସେ ପୁଜା ।

ଅବସ୍ଥାବସାନ ବାବୁ ନ ତଳଇ ମୋର
 ଭକତ କରିଥାଇ ଯେ ଜନନୀ ତୋହର ।
 ମୋହର ସଙ୍ଗେ ଯବ୍ୟପି ନ ଆକେତୋମାଏ
 ଅଳପ ଦିନେ ଲେଟନ୍ତା ଏ ମୋହର କାଷ୍ଠେ
 ନଥାନ୍ତେ ମୋ ସଙ୍ଗେ ଯେବେ ତୋହରଜନନୀ
 ଆହାରବନା ମୋ ପ୍ରାଣ ଯାଇ ସାରନ୍ତାଣି ।
 ଏତେକ ବୋଲନ୍ତେ ଆସି ବିଦୁର ମିଳିଲେ
 କେନ୍ଦ୍ର ନ ଦେଖିଲେ ଏକ ଯୁଧିଷ୍ଠି ବେଶିଲେ
 ନିକଟେ ଆସି ଯୁଧିଷ୍ଠି ଦେବ ମୁଖ ଗୁହଁ
 ପୁଣି ବାହୁଡ଼ିଲେ ସେନ୍ଦ୍ର ଆଖିଠାର ବେଇ
 ଡାକଲ ପ୍ରାୟ ଯୁଧିଷ୍ଠି ରଜା ତାହା ବୁଝି
 ପଛେ ପଛେ ଗୋଡ଼ାଇଣ ଗଲେ ବନ ମଝି ।
 ଅନ୍ତର ହୋଇ ବିଦୁର ଯାଇ ଖଣ୍ଡେଦୁରେ
 ବିଶ୍ରାମ କରି ରହିଲ ଯୁଧିଷ୍ଠି ଆଶାରେ ।
 ନିମ୍ବଦୃଷ୍ଟ ମୂଳେ ବସିଅଛି ଶୁଦ୍ରଯୋନି
 ନରେଶର ଯୁଧିଷ୍ଠିର ମୁଖ ନେତ୍ର ଘେନି ।
 ବସିଲେ ନିମ୍ବ ଦୃଷ୍ଟର ମୂଳେ ଶୁକ୍ର ସୁତ
 ନିୟୋଜିଲେ ଯୁଧିଷ୍ଠିଙ୍କ ପରେ ଦେନ ନେତ୍ର
 କୃଷ୍ଣ ବୋଲଇ ସେ ମୁଖେ ହୃଦେ କୃଷ୍ଣ ପଡ଼ି
 ଉର୍ଜ୍ଜ୍ୱଳ ତାର ପ୍ରାଣଲଙ୍କ ଗଲ ପ୍ରଡ଼ି ।
 ଯୁଧିଷ୍ଠି ଦେବ ଶରୀରେ ପଶିଲ ସେ ପ୍ରାଣ
 ବିସ୍ମୟିଲେ ଯୁଧିଷ୍ଠି ଏ କେବଣ କାରଣ ।
 ଜାଣିଲ ବିଦୁର ଆତ୍ମାମୋଦେହେ ପଶିଲ
 କ'ଣୁତ କାରଣ ଏହା ଜାତ ନ ଗଲ ।
 ଏତେ ବିସ୍ମୟ ସନ୍ଧିଧିେ ମ ପାଳ ଯାଇଁ
 ବିଦୁର ଶରୀର ଭୁଜେ ଧରିଣ ତୋଳଇ ।
 ବୋଲନ୍ତୁ ଆତ୍ମା ଏହାର ଶରୀରେ ତ ନାହିଁ
 ମୋହିତ ସେ ଧର୍ମରାଜ କୋଲେ ଆଉଜାଇ ।
 ଅଶ୍ରୁଜଳେ ବିଦୁରକୁ କରାଇଲେ ସ୍ନାନ
 ଆଜ ପ୍ରାଣତ୍ୟାଗୀହେଲେ ପଶୁ ଯେ ରାଜନ
 ହିତ କଥାମାନ କିଏ ବୋଲିବ ବା ଆଉ
 ଆଜହୁଁ ଚୁଟିଲ ମୋର ଡାହାଣ ଯେ ବାହୁ ।
 ସଙ୍କଟକାଳେ ସନ୍ଧିଧିେ ସଦା ମୋର ଥିଲେ
 ଏତେଦିନେ ପୁଣି ବରୁ ସମସ୍ତେ ପଡ଼ିଲେ ।
 ବିଦୁରର ବେନଭୁଜ ଧରି ମହାବଳା
 ଆଲିଙ୍ଗନ କରନ୍ତେ ସେ କଲ ଭୂମିଶୟୀ ।

ବନେ ଅଛଇ ଦେଖିବା ପାଇଁ ଜାତ ତୋତେ
କେଉଁ ଆଡ଼େ ଗଲୁ ଏବେ ନ ଦେଖିଲୁ ନେତ୍ରେ
କରୁବ ମଧ୍ୟେ ତୋର ଏକା ଆସ ଦୟା ।
କେତେ ପ୍ରମାଦୁ ଉଦାର ଗୁଡ଼ିଲୁ ତ ମାୟା ।
ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ଶୁଣି ହୃଦେ ପ୍ରାଣ କେନ୍ଦ୍ରେ ଧରି
କୁଳୀ କେମନ୍ତେ ଧରିବ ଆବର ଶାନ୍ତାୟ ।
ଏତେ ବୋଲି ସୁଧୂଷ୍ଟ ସେ ପିଣ୍ଡକୁ ଗୁଡ଼ିଲେ
ସଂସାର କରିବା ପାଇଁ ଅଗ୍ନି ଆଗ୍ରେପିଲେ ।
ଆକାଶ ବାଣୀ ଶୁଭିଲ ହୋଇ ଉଦ୍‌ଗତ
ବିଦୁରକୁ ଦହନ ତୁ ନ କର ଭୁପତି ।
ବ୍ରହ୍ମଜ୍ଞାନ ଉପଦେଶ ଅଛଇ ସେ ପାଇ
ଜ୍ଞାନାମୃତକୁ ଦହନ ରଜା ନ ଯୋଗାଇ ।
ବ୍ରହ୍ମଜ୍ଞାନୀକର ପିଣ୍ଡ ଅଟେ ଜ୍ଞାନମୟ
ବିଳମ୍ବ ନ କର ପୋତିପକା ତାର କାୟ ।
ଆକାଶ ବାଣୀ ଶୁଭିଲ ଯଦୁ ଆସି ମଞ୍ଚେ
ଶାତେକ ଖୋଲିଲ ରଜା ଦେନି କାଠ ଖୁଣ୍ଟେ
ଗଣ୍ଡରେ ବିଦୁର ଶବ ପୋତି ମଝିଦେଇ
ତହୁଁ ଅଛଲେକ ରଜା ବଳକୁଲ ପାଇ ।
ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ଅଗ୍ରତରେ କହିଲେକ ନୃପ
ବ୍ୟାସ କହିଲେ ସେଠାରେ ବିଦୁର ସୁରୂପ ।
ପୁଣି ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ସୁଧୂଷ୍ଟି କି ଦେଲେ ଶିକ୍ଷା
ତୁ ଯା ବ କୁ ସୁଧୂଷ୍ଟିର ଦେଶ କର ରକ୍ଷା ।
ଆରେ ବାବୁ ଆନୁଠାରେ ପ୍ରୟୋଜନ ବସ
ଆଉ ମହାତ୍ମା ଆନୁକୁ ନ କର ତୁ ଆଶ ।
ମୁଁ ଜାଣିଲେ ଆର୍ତ୍ତ ଯେବେ ତଳଇ ବିଦୁର
କାଲିପରି ଜାଣ ମୁହିଁ ତେଜିବ ଶରୀର ।
ଯଦୁଁ ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ମୟା ତେଜଣ କହିଲେ
କଷ୍ଟେ ସୁଧୂଷ୍ଟିର ତହୁଁ ରଜ୍ୟେ ବାହୁଡ଼ିଲେ ।
ହସିନା ନଗରେ ଆସି ହୋଇଲେ ପ୍ରବେଶ
ବିଦୁର କଥା କହିଲେ ଭାଇକର ପାଶ ।
ଅତ୍ୟନ୍ତ ବକଳ ହେଲେ ଭାଇମାନେ ଶୁଣି
ବହୁ ଶୋକ କଲେ ତାଙ୍କ ଗୁଣମାନ ଶୁଣି ।
ତଦନ୍ତେ ସତ୍ୟେ ପାଳିଲେ ସୁଧୂଷ୍ଟିର ମନ୍ତ୍ର
କାହାର ମନରେ ଦୁଃଖ ହେବୁ ସୁଖ ନାହିଁ ।
ଜୟ ଜୟ ଜଗନ୍ନାଥ ଜଗତ କାରଣ
ଚକ୍ରୁର୍ତ୍ତେ ଶଙ୍କ ଚନ୍ଦ୍ର ଆଦି ଶୋଭିବନ ।

ବାହାବ ଚରଣ ତଳେ ନରକର ସେବ
ନମଇଁ ଶାରଳା ବାସ ଶୁଦ୍ରମୁଖ କବ ।

ସଞ୍ଜୟର ପଳାୟନ, ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର
ଗାନ୍ଧାରୀ ଓ କୁନ୍ତୀଙ୍କ ବନ ଦାହେ
ଦର୍ୟ ଏବଂ ଅନ୍ତ୍ୟେଷ୍ଟିକିୟା

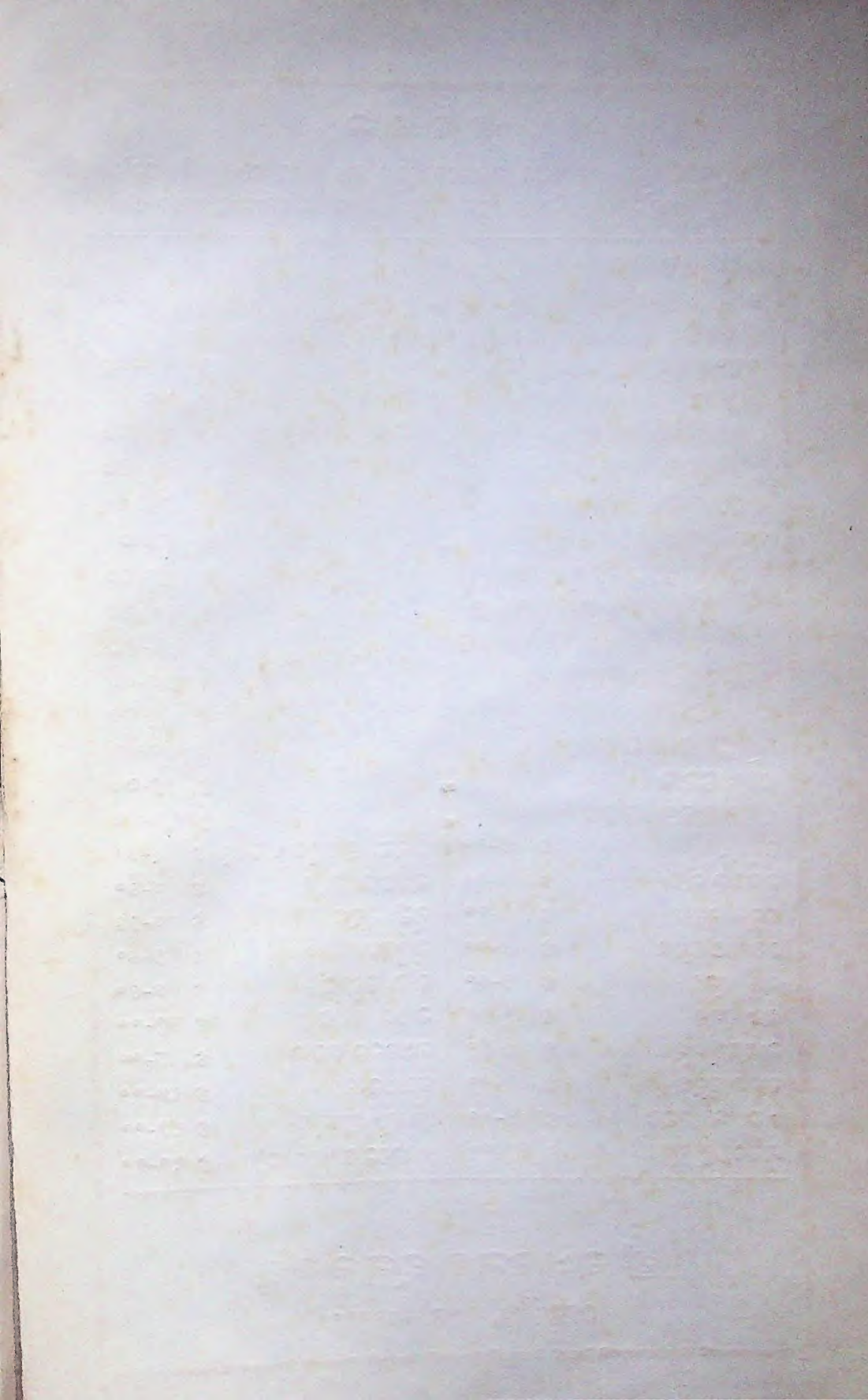
କହନ୍ତି ଅଗସ୍ତି ଦୈବସ୍ବରେ ଅଗ୍ରତେ
ବିଦୁର ମରିବା ପରେ ବରଷକ ଅନ୍ତେ ।
ଜ୍ୟେଷ୍ଠ କୃଷ୍ଣପକ୍ଷ ଅମାବାସ୍ୟା ରବିବାର
କୁଞ୍ଜିକା ନକ୍ଷତ୍ର ଲେଖ ଅଟେ ସେ ଦିନର ।
ବିଷ୍ଣୁ କରଣ ଯେ ବରଧୂତି ନାମେ ଯୋଗ
ଗଙ୍ଗାକୁଳେ ପବିତ୍ର ଯା ନାମ ମଧ୍ୟସ୍ପର୍ଶ ।
ତହିଁ ବୃଷଦେବେ ବୃଷମାନେ ହୋଇ ରାଜି
ଅଗ୍ନି ଜାତ ହୋଇ ମହାତେଜ ସେ ପ୍ରକାଶି
ଆକାଶରେ ବିକାଶିଲ ସେ ଅଗ୍ନିର ତେଜ
ଆବର ସେ ଉଠି ଶିର କଲକ ଦହନ୍ତ୍ୟ ।
ବେଶିଣ ସଞ୍ଜୟ ତାହା ଅତି ଭବବେଶେ
ସାଇଣ କହିଲ ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ରଙ୍କର ଆଗେ ।
ସ୍ବେ ସ୍ବାମୀ ଅନଳେ ଦହ ହେଉଛି ଏ ବନ
ମୋ ପିଠିରେ ବସ ପଳାଇବା ଯେ ବହନ ।
ହୋଇବ ତୁମକୁ ଏକେ ଏକେ ରୋକିବନେ
ନ କର ବିଳମ୍ବ ରୁଲ ଯିବା ହେ ବହନେ ।
ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ବୋଲିଲେ ମୋ ବେହେ ବଳନାହିଁ
ପାରିବ ମୁଁ କାହୁଁ ଶୀଘ୍ରହୋଇ ଏସୁଧାର୍ତ୍ତ
ଅସ୍ଥି ତମି ଅଛି ମାତ୍ର ପାଏ ବଡ଼ ଦୁଃଖ
ଅନଳ ଦହଲେ ଦେହ ଲଭିବ ଯେ ସୁଖ ।
ଅନ୍ତତ୍ୟ ଶରୀର କାହିଁ ପାଇଁ ବହୁପଦ
ଅବଶ୍ୟ ଏମୃତ୍ୟୁମଣ୍ଡଳରୁ କାଳେ ଯିବ ।
ତପତିତ ଆନୁ ବେହେ ଆସି ଲଗିଲଣି
ବହ କପରି ଆନୁକୁ ଏସୁ ଯିବୁ ବେଶ ।
ଅଶକତ ଶରୀର ଯେ ରୁଲ ନ ପାରିବ
ପଳା ଯା ସଞ୍ଜୟ ଏଠାବନ୍ତ ବେଶେ ବୁଝ ।
ବେଶ ଏହି ବହିପୁଣ ଆସୁଅଛି ଧାର୍ତ୍ତ
ଭୟରେ ସଞ୍ଜୟ ତହୁଁ ଗଲକ ପଳାଇ ।
ପଟଦାର ଶୀଘ୍ର ମାଡ଼ି ଆସିଲ ଅନଳ
ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ଗାନ୍ଧାରୀ ଯେ ଦୁଃଖି ଚକ୍ରନ ।

ଭୟେ କୁନ୍ତୀଦେବୀ ଦେବ ଦୈବ ସୁମରନ୍ତି
 ସବୁର ଉପରେ ଅଗ୍ନି ପଡ଼ିଲ ଚଡ଼ିତ ।
 ଜ୍ୟେଷ୍ଠମାସ କୃଷ୍ଣପକ୍ଷ ଅମାବାସ୍ୟା ଦିନ
 ଭଜନଶ ଯାକ ତହିଁ ହୋଇଲେ ଦହନ ।
 ତଦନ୍ତେ ନାରଦ ହସ୍ତି ନାରେ ପ୍ରବେଶିଲେ
 ଦେଖି ତାଙ୍କୁ ଯୁଧିଷ୍ଠିର ପୂଜନା ଲକ୍ଷ୍ମୀ ।
 ନାରଦ ବୋଇଲେ କାହିଁକି ତୁ କରୁ ପୂଜା
 ମୃତାଶୌଚ ହୋଇଅଛି ତୋର ମହାଶୟା ।
 ଜ୍ୟେଷ୍ଠମାସ କୃଷ୍ଣପକ୍ଷ ଅମାବାସ୍ୟା ଦିନ
 କୁନ୍ତୀ ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ବାସ ସହିତ ଦହନ ।
 ବନପୋଡ଼ିରେ ସେମାନେ ହୋଇଲେ ଦହନ୍ୟ
 ଏହା ଶୁଣି ମୂର୍ଖାଗତ ହେଲେ ଧର୍ମରାଜ ।
 ଅତି ଶୋକ ବିକଳ ଯେ ହେଲେ ପଞ୍ଚଭ୍ରାତ
 ଅଗ୍ନି ପ୍ରତି ଯୁଧିଷ୍ଠିର ହୋଇଲେ କୁପିତ ।
 ମହାବ୍ରହ୍ମ ବୋଲି ଆଶ୍ୟା ଅଟଇ ସେ ବହି
 ପ୍ରିୟଲଜ ଦହିଲ ସେ ମୋହର ଜନନୀ ।
 ନାରଦ ବୋଇଲେ ତୁହୋ ଶୁଣ ନୃପକର
 କିଛିହିଁ ବୋଧ ନାହିଁ ସେ ଅଗ୍ନି ଦେବତାର
 ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ଗାନ୍ଧାରୀ ଯେ ଶରୀର ଦହିଲେ
 ତୋ ଜନନୀ ସେ ଠାକରୁ କିଛି ଦୂରେ ଥିଲେ
 ପବନ ଯେ ଭୃଗ ଆଣି ତହିଁ ପକାଇଲ
 ତେଣୁ ସେଠାରେ ଦୋହରୁ ଅଗ୍ନି ଜାତ ହେଲ
 ବେନ ଅଗ୍ନି ଯୋଗ ହେଉଁ ମଲ ପଶୁରାଣୀ
 ତୁ କର୍ପା ବିବରୁ ଶାପ ଦେବୁ ନୃପମଣି ।
 ପୂର୍ବେ ଭଗ୍ନ ଅଗ୍ନିଙ୍କି ଯେ ଦେଇଛନ୍ତି ଶାପ
 ସମସ୍ତ ଭବିଷ୍ୟେ ତାକୁ ନ ଲାଗିବ ପାପ ।
 ଏ ମୃତ୍ୟୁପୁରେ ଅମର ଦେଖିବୁ କାହାକୁ
 ମୋ ଜନନୀ ବୋଲି କର୍ପା ଭଜୁ ମୋହକୁ ।

ଏତେ ବୋଲି ବ୍ରହ୍ମାସୁର ଗଲେ ତହିଁ ଶୂନ୍ୟ
 ପଠାଇଲେ ପୁରୋହିତ ପୋମ୍ୟକୁ ସେ ବନେ
 ପ୍ରେତଦିୟା କାର୍ଯ୍ୟକର ଶାସ୍ତ୍ର ଅଛି ଯଥା
 ଯେମନ୍ତେ ପ୍ରେତରୁ ମୋକ୍ଷ ପାନ୍ତି ପିତା ଧାତା
 ପୁରୋଧାଙ୍କୁ ସଙ୍ଗେ ଘେନିଗଲେ ପାଞ୍ଚଜଣେ
 ଦଶଦିନେ ପ୍ରବେଶିଲେ ମୃତ୍ୟୁ ହେବାସ୍ଥାନେ ।
 ଦେଖନ୍ତି ଦହନ ସ୍ଥାନେ ନାହିଁ ଚର୍ମ ଅସ୍ଥି
 ଗଙ୍ଗାକୂଳେ ରହି ପ୍ରେତକାର୍ଯ୍ୟ ସେ କରନ୍ତି ।
 ଗଜ ଭୂରଗ ଯେ ଧନ ଧାନ୍ୟ ପୃଥ୍ବୀଦାନେ
 ବିପ୍ରଙ୍କୁ ତୋଷି ବସନ ପ୍ରଭୃତ ଘେନିନେ ।
 ଗଙ୍ଗାକୂଳରେ ପାଣ୍ଡବ ଦିୟା ଶେଷ କରି
 ବିଜେ ଧର୍ମନନ୍ଦନ ଯେ ଦଇବ ସୁମର ।
 ହସ୍ତି ନାୟରେ ହୋଇଲେ ଆସି ସେ ପ୍ରବେଶ
 ରାଜସିଂହାସନେ ପୁଣି ବସିଲେ ନରେଶ ।
 ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଲେ ଏହା ଦେଖି ସ୍ବର୍ଗଲୋକ
 ଏହାଦେଖି ଉପେକ୍ଷନ୍ତି ସର୍ବେ ସର୍ବ ଦୁଃଖ ।
 ବିଷମ ସନ୍ଦେହ ତୁଟେ ଶୁଣିବା ମାତ୍ରେ
 ଏହା ଶୁଣି ନ ପଡ଼ନ୍ତି ରୋଗଭୟଗୋକେ ।
 କୃଷ୍ଣର ମହିମା ଯେହୁ ଶ୍ରବଣେ ଶୁଣନ୍ତି
 ସଂସାର ସାଗରୁ ସେହି ସୁଖେ ତରଯାନ୍ତି ।
 ପଞ୍ଚପାଣ୍ଡବ କୃଷ୍ଣର ଜାଣ ପଞ୍ଚପ୍ରାଣ
 ଯେ କୃଷ୍ଣ ସେହି ପାଣ୍ଡବ ଏ କଥା ପ୍ରମାଣ ।
 କୃଷ୍ଣ ଅନୁରାଗ ବିନା ବାକ୍ୟ ନାହିଁ ମୋର
 ବାସୁଦେବ ଶ୍ରୀଚରଣେ ଲୁଚୁ ମୋର ଶିର ।
 ବଦନ୍ତି ଶାରଳାବାସ ଏ ମହାଭାରତେ
 ଖଣ୍ଡଇ ମହାପାତକ ଏହାକୁ ଶୁଣନ୍ତେ ।
 ଇତି ଶ୍ରୀ ମହାଭାରତ ଆଶ୍ରମିକ ବାଣୀ
 ସଂସାରରୁ ଚର ନରେ ଏହା ପଡ଼ ଶୁଣି ।

ମହାଭାରତ ଆଶ୍ରମିକ ପଦ ସମାପ୍ତ

ବିଜ୍ଞାପନ

ନିମ୍ନଲିଖିତ ପୁସ୍ତକ ସବୁ ସରସ କାଗଜରେ ସୁନ୍ଦର ଛପା ହୋଇ ବିକ୍ରୟ ନିମିତ୍ତ ଗଢ଼ିତ ଅଛି । ଅଗ୍ରିମସହ ଅର୍ଡର ପାଇଲେ ଉଚିତ କମିଶନ ସହ ଯୋଗାଇ ଦିଆଯାଏ ।

ମହାଭାରତ	ସେଟ୍	ଟ ୮୦-୦୦	
ବାଲ୍ମୀକି ରାମାୟଣ	"	ଟ ୪୫-୦୦	
ହରିବଂଶ	"	ଟ ୪୫-୦୦	
ନୃସିଂହ ପୁରାଣ	"	ଟ ୪୫-୦୦	
ଭଗବତ	"	ଟ ୪୦-୦୦	
ବିଷ୍ଣୁବେବର୍ତ୍ତ ପୁରାଣ	"	ଟ ୩୫-୦୦	
ଶିବ ପୁରାଣ	"	ଟ ୨୦-୦୦	
କାୟା ପୁରାଣ	"	ଟ ୨୫-୦୦	
ବ୍ରହ୍ମ ପୁରାଣ	"	ଟ ୨୨-୦	
ସ୍କନ୍ଦ ପୁରାଣ (ମାହେଶ୍ୱର ଖଣ୍ଡ)		ଟ ୧୮-୦୦	
" (ବିଷ୍ଣୁ ଖଣ୍ଡ ପ୍ରଥମାର୍ଦ୍ଧ)		ଟ ୧୪-୫୦	
" (" ଦ୍ୱିତୀୟାର୍ଦ୍ଧ)		ଟ ୧୫-୫୦	
ବୈଦେହୀଶ ବିଳାସ	"	ଟ ୨୦-୦୦	
ଦାଡ଼ି ଧାରାବଳି	"	ଟ ୯-୦୦	
" ବନ୍ଧେଇ	"	ଟ ୧୦-୦୦	
ଚିତ୍ରବିନୋଦ	"	ଟ ୨୨-୦୦	
ଅବୋଲକରା କାହାଣୀ	"	ଟ ୧୨-୦୦	
ପଦ୍ମପୁରାଣ	ଟ ୨-୦୦	ବିଲକା ରାମାୟଣ ୧ ସେଟ୍	ଟ ୯-୫୦
ନାମରତ୍ନ ଗୀତା	ଟ ୨-୦୦	ଭବିଷ୍ୟତ ପୁରାଣ	ଟ ୪-୫୦
ଗରୁଡ଼ ପୁରାଣ	ଟ ୨-୦୦	ସୂର୍ଯ୍ୟ ପୁରାଣ	ଟ ୪-୨୫
ଜଗନ୍ନାଥ ପୁରାଣ	ଟ ୨-୦୦	କୃଷ୍ଣଲୀଳା	ଟ ୨-୫୦
ଲକ୍ଷ୍ମୀ ପୁରାଣ	ଟ ୨-୫୦	ଗୀତା ବନ୍ଧେଇ	ଟ ୫-୫୦
ଲଜ୍ଜା ପୁରାଣ	ଟ ୧୦-୦୦	ଜାତକ ଦର୍ପଣ	ଟ ୩୦-୦୦
ନାରଦୀୟ ପୁରାଣ	ଟ ୨-୫୦	ମାଧବକର ନିଦାନ	ଟ ୮-୦୦
ବାମନ ପୁରାଣ	ଟ ୧୦-୦୦	ଗଦାଧର ପଦ୍ମବତୀ	ଟ ୧୫-୦୦
ତୀର୍ଥ ମହାଶ୍ରବତ	ଟ ୧୦-୦୦	ଅଧ୍ୟାତ୍ମ ରାମାୟଣ	ଟ ୧୨-୦୦
ମାର୍କଣ୍ଡେୟ ପୁରାଣ	ଟ ୧୦-୦୦	ଅମରକୋଷ (ବନ୍ଧେଇ)	ଟ ୧୦-୦୦

ପ୍ରାପ୍ତିସ୍ଥାନ :—

ଶ୍ରୀ ରାଧାରମଣ ପୁସ୍ତକାଳୟ

ନିମଗୋଡ଼ି, କଟକ—୭୫୩୦୦୨